

# Giới thiệu Ông Xã Là Minh Tinh

Cô và anh đã gặp nhau và sớm trở thành vợ chồng, cô chỉ là một người bình thường còn anh thì lại là một người nổi tiếng khắp Châu Á...

Lấy được anh là một hạnh phúc của cô nhưng có vẻ sự hạnh phúc này chỉ mãi là bí mật giữa anh và cô. Không một ai và kể cả cha mẹ anh biết về cuộc hôn nhân này, họ bí mật với nhau, anh hóa trang thành người khác để cùng cô bước nhau trên phố. Liệu cái bí mật này sẽ được giữ kín chăng ?

Hạnh phúc của họ liệu có được bền vững nếu sự thật này được phơi bày !!! Mời các bạn đọc truyện Ông Xã Là Minh Tinh để có câu trả lời nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Minh Tinh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 1

Mở đầu

Bên trong hội trường có thiết kế giống hình quả trứng khổng lồ, đang tiến hành một buổi biểu diễn ca nhạc dành cho vạn người, chi phí dành cho sân khấu tiêu tốn đến mấy ngàn vạn và trang phục biểu diễn cũng tốn thêm cả trăm vạn, vì vậy mà rực rỡ, lung linh, mờ ảo khiến mọi người say mê.

Ngay chính trung tâm sân khấu, một người đàn ông đẹp trai, anh tuấn không hề thua kém với những vũ công phía sau đang nhảy múa, một mặt vừa thể hiện khả năng ca hát tuyệt vời của mình, một mặt thể hiện vũ đạo dứt khoát khiến bầu không khí của hội trường lên đến đỉnh điểm. Sau một cái xoay người kết thúc bài hát, lộ ra một khuôn mặt điển trai, cùng lúc đó pháo hoa và một lượng khói lớn được bắn ra khiến cho sân khấu càng trở lên lung linh, huyền ảo.

“Aaaaa... Alan, anh thật đẹp trai, đẹp trai đến chết mất!!!” Bên dưới sân khấu vang lên tiếng hét điên cuồng của những người hâm mộ.

Trên tầng hai của khán đài, một vài nhóm các cô gái vừa đeo băng rôn “Câu lạc bộ fans hâm mộ Alan” vừa kêu to “Alan! Alan! Chúng em yêu anh, chúng em sẽ mãi luôn ủng hộ anh”.

Sau khi kết thúc các vũ công liền trở lại hậu trường, trên sân khấu chỉ còn lại duy nhất một người đàn ông mặc trang phục biểu diễn được cắt may vừa vặn làm tôn nên đường nét nam tính, rắn rỏi, khiến mọi người nhìn vào nhìn không được nhiệt huyết sôi trào.

Lồng ngực cường tráng không ngừng phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở đều đặn, giọng nói mang theo hơi thở nóng bỏng mà hỏi han: “Đêm nay các bạn có vui vẻ không?”

“Vui vẻ!” Người hâm mộ dưới sân khấu đồng thanh hô lên.

“High hay không High?”

“High!”

“Có thật không?”

“Thật!”

Khi nghe những người hâm mộ cùng trả lời, Tôn Minh Hạo nở một nụ cười rạng rỡ, càng làm cho hắn thêm đẹp trai khiến người hâm mộ cuồng nhiệt ở phía dưới hét chói tai.

Tôn Minh Hạo dùng ngón trỏ đặt lên môi ý chỉ mọi người phía dưới giữ im lặng, ngay lập tức toàn bộ tiếng ồn ào la hét đều ngưng hẳn, bốn phía yên ắng lạ thường. Vào giờ khắc này hắn giống như một vị chỉ huy đẳng cấp của thế giới, điều khiển, dẫn dắt cảm xúc của hàng vạn người ở đây.

Tôn Minh Hạo thấy phía dưới im lặng, mới bắt đầu nói tiếp: “Chỉ chớp mắt, hôm nay đã là tour diễn cuối cùng của tôi rồi, tôi nhất định sẽ không bao giờ quên được đêm nay.”

Tôn Minh Hạo dùng giọng nói gợi cảm hấp dẫn, đầy nam tính cuốn hút khiến mọi người phía dưới sầu não và cảm thấy tiếc nuối.

“Chỉ là...” giọng Tôn Minh Hạo đột nhiên vang lên làm thay đổi không khí hội trường, khiến mọi người có thêm hy vọng: “Lần này kết thúc, chính là báo hiệu cho sự bắt đầu mới, mọi người thấy có phải không nào?”

“Đúng!”

“Tốt, vậy chúng ta cùng nhau ngoắc tay có được không? Mọi người cùng giơ tay lên và làm theo tôi nào!”

Cùng với Tôn Minh Hạo, hàng vạn người hâm mộ cùng nhau gio tay làm. Giọng hát ấm áp, ngọt ngào đầy từ tính của anh vang lên: “Đặt chuỗi trái tim của bạn cạnh chuỗi trái tim của tôi, một chuỗi buộc cô may mắn, một chuỗi khâu vòng đồng tâm...”

Anh sinh ra đã là một minh tinh.

Bất luận là ai, chỉ cần lần đầu tiên nhìn thấy Alan, cũng sẽ không nhận được mà đồng ý với câu nói này.

Anh dung mạo anh tuấn đẹp trai, vóc dáng cao gầy, lồng ngực vững chãi, vòng eo thon chắc, xuống chút xíu nữa là cặp mông bẽn lẽn lên cung đôi chân dài.

Anh có sở trường là ca vũ, lại còn mang giọng hát trời phú, âm sắc thật chắc mà vẫn dịu dàng khiến ngay cả độc băng cửu chương mà giống như đang hát vậy, thật dễ nghe!

Gặp qua anh đều biết, người đàn ông này tràn đầy sức quyến rũ, chính là một pho tượng sống biết đi! Ngay cả khi chỉ đứng một chỗ không làm gì cũng khiến người khác nhìn không được mặt đỏ tim đập rộn ràng.

Từng xem anh biểu diễn thì có thể hiểu được, sức quyến rũ lại càng nhiều hơn, thậm chí là mỗi ánh mắt của anh, mỗi nhịp hô hấp, đều có thể khiến người khác phải đổi theo anh.

Ngay cả người giúp anh quay MV là đạo diễn lớn Thôi Vũ Triết cũng phải nói “Alan trời sinh có khả năng cảm hóa, đây là một thứ vượt trên cả kỹ năng diễn xuất thiên phú!”

Mà người đàn ông này...

Lại là chồng yêu của cô!

Lâm Gia Doanh nằm nghiêng trên chiếc giường cỡ Kingsize, mỉm cười nhìn người đang nằm sắp ngủ ở bên cạnh, một cơ thể nửa trần của người đàn ông tuyệt mỹ, trong lòng cô không khỏi tự hào.

Thật vinh dự quá! Cực kỳ vinh dự!

Đây là nét đẹp của toàn bộ đàn ông châu Á, là khuôn mặt ba năm liền được đánh giá là người đàn ông hấp dẫn nhất châu Á, là người đàn ông mà Lâm Gia Doanh cô đã kí tên đăng kí hợp pháp làm chồng mình, điều này làm sao khiến cô không vinh dự cho được?

“Haizz...” Lâm Gia Doanh nghĩ tới nghĩ lui, không nhận được thờ dài một cái.

Chỉ có thể tiếc nuối vì cô chỉ có thể lên thỏa mãn ở trong lòng, không cách nào chia sẻ với người khác, hiện tại bởi vì chồng yêu của cô là người rất nổi tiếng, rất được hâm mộ mà!

Nhớ lại lời nói từ người đại diện của Tôn Minh Hạo, Lâm Gia Doanh nhận không được phát run.

Ngộ nhờ bị đám fans hâm mộ kia biết được anh đã kết hôn với cô, cô nhất định trở tay không kịp mà bị chặt thành tám khúc mất thôi!

Lâm Gia Doanh không hề hoài nghi lời nói của Lô đại ca, không thể làm gì khác hơn là phải giữ kín miệng. Đối với người chồng này của cô, ngay cả ba mẹ cô cũng không thể biết, cô chỉ tin tưởng nói cho người bạn thân nhất là Khâu Ngọc biết.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại là chồng của cô cũng thật lợi hại, muốn hóa trang cái gì là làm được ra cái đấy! Bọn họ kết hôn đã nhiều năm như vậy, anh cũng có trở về nhà mẹ nhiều lần, lại không bị lộ thân phận một lần nào.

Lâm Gia Doanh không nhận được đưa ngón trỏ ra chọc chọc cảm nơi râu ria mới mọc của Tôn Minh Hạo, trong tâm không khỏi suy nghĩ “Không biết khi những người hâm mộ cuồng nhiệt kia, nếu như nhìn thấy bộ dáng vẻ dâm dục này sẽ nói những lời như thế nào nhỉ?”

“Đương nhiên là nói Alan, anh thật đẹp trai! Em yêu anh đến chết mất!” Cảm thấy cảm bị chọc không hề ngừng lại, Tôn Minh Hạo cũng không thể ngủ tiếp được nữa.

“Ông xã, anh tỉnh rồi à?” Không hề có một chút cảm giác áy náy khi phá vỡ giấc ngủ của chồng, Lâm Gia Doanh cười hihi nói.

Mới vừa ngủ dậy nhưng bất cứ lúc nào cô cũng cảm thấy ông xã của cô vô cùng hấp dẫn! Anh chớp chớp đôi mắt đẹp vẫn còn mơ màng, kéo tay vợ, hôn lên những ngón tay trắng nõn “Úm! Bà xã, anh tỉnh rồi.”

“Thế hả!” Lâm Gia Doanh ánh lên tia nhìn yêu thương “Vậy ông xã thân yêu, bà xã của anh đói bụng rồi, anh không phải là nên có trách nhiệm đưa bà xã đáng yêu của mình đi ăn no sao?”

“A... Anh mệt chết đi mất.” Tôn Minh Hạo nghe vậy kêu than một tiếng, anh lật người lại, úp mặt xuống gối, lộ ra cơ thể mềm mọng tạo thành một hình chữ nhân lớn.

Cô không hiểu được anh đang muốn làm cái gì?

Tôn Minh Hạo ánh mắt mập mờ mang theo ý cười, không có ý tốt nhìn cô vợ bên cạnh: “Bà xã thân mến của anh, ông xã yêu quý của em đã không còn sức lực mà phục vụ em nữa rồi, em từ từ động thủ mà hưởng dụng đi! Muốn ăn thế nào, ăn ở đâu đều được cả!”

“Người ta thật sự đói bụng mà!” Lâm Gia Doanh đỏ mặt vỗ vai hấn một cái.

Tôn Minh Hạo trước giờ rất thích đùa giỡn cô, điều này dường như khiến anh rất vui vẻ.

Vì chọc cô đến mức vừa thẹn thùng vừa lúng túng nên anh quên luôn cả hình tượng người đàn ông đẹp trai của mình, những lời nói hồ đồ không biết là học được từ đâu, khiến bản thân trở thành một kẻ háo sắc như Tao Lão Đầu.

“Người ta thật sự rất đói bụng mà!” Tôn Minh Hạo vô tội chu miệng “Nhanh lên, bà xã, lại đây cho chồng của em ăn no nào.”

“Không cần nói lại lời của người ta mà!” Lâm Gia Doanh lại vỗ hấn “Thật muốn để cho đám fans hâm mộ ngoài kia nhìn thấy bộ dáng ăn vạ bây giờ của anh, đảm bảo họ sẽ chạy biến không chừa một móng.”

“Bọn họ làm sao dám.” Tôn Minh Hạo cơ bản là không sợ điều này, cái đám người hâm mộ đó cơ bản là yêu mến hấn đến điên cuồng. Cứ cho là anh cố ý cải trang thành bộ dạng một ông lão háo sắc thì bọn họ cũng sẽ nói “Alan, anh thật đẹp trai! Em yêu anh!” Hoặc những câu đại loại như vậy mà thôi.

Tôn Minh Hạo nói xong, giang tay ôm Lâm Gia Doanh vào trong lòng, để cho cô nằm trong ngực mình, nói tiếp: “Hơn nữa bộ dạng này chỉ có thể để cho em nhìn thấy thôi đó! Chẳng lẽ em lại nguyện ý để cho người khác nhìn thấy sao?”

Tôn Minh Hạo nói xong cúi xuống bên tai cô, dùng lưỡi liếm liếm lỗ tai nhỏ xinh của vợ.

“A...” Lâm Gia Doanh run rẩy khẽ kêu lên một tiếng.

Lâm Gia Doanh vừa xấu hổ vừa trừng mắt liếc nhìn Tôn Minh Hạo một cái. Biết rõ chỗ mẫn cảm nhất của cô là phía sau tai, hơn nữa anh mấy tuần vừa rồi phải liên tục biểu diễn, hai người đã mấy tháng không có ân ái, anh lại còn cố ý liếm sai tai cô, thật là cố ý muốn để hai người không được ăn cơm hay sao?

Ông xã quá đẹp trai, quá xuất sắc thật sự cũng là một khó khăn, hướng chi đều là vợ chồng với nhau cả, hấn còn biết rất rõ nhược điểm của cô đứng ở nơi nào nữa kia.

“Bà xã à, em cũng đói bụng, đúng không?” Thấy Lâm Gia Doanh hai gò má ửng hồng, hiển nhiên là đã động tình, Tôn Minh Hạo càng thêm không ngừng khẽ cắn lỗ tai cô.

“Lại đây! Chúng ta cùng “khởi động” đi!” Tôn Minh Hạo bắt đầu dùng tay mon men sờ mó vào trong bộ đồ ngủ của Lâm Gia Doanh, vẫn tiếp tục thờ vào lỗ tai của cô mà nói.

Nếu còn tiếp tục phóng túng đi xuống, đừng nói là bữa sáng, mà ngay cả bữa trưa, bữa tối, làm không hết một ngày cũng không thể xuống giường được...

Lâm Gia Doanh cố gắng bắt lại từng chút lí trí của bản thân, cố kìm nén dục vọng xuống, một bên đẩy bộ ngực rắn chắc của Tôn Minh Hạo “Đội... đội chút đã... nha... thật sự là rất đói bụng mà!”

Giống như là muốn chứng thực lời nói của mình, bụng hai người đồng thời réo lên.

Đối với hai cái bụng đang biểu tình rất ăn ý, Tôn Minh Hạo và Lâm Gia Doanh cùng nhau bật cười.

Tôn Minh Hạo đùa cô cũng đùa đủ rồi, xoay người xuống giường, thân thể đàn ông bèn chắc với đôi chân thon dài vậy mà trên người chỉ mặc một cái quần, ngay sau đó liền vào phòng tắm.

Lâm Gia Doanh nhìn bóng lưng hấn đi vào phòng tắm, thầm nghĩ, nếu như những người ái mộ anh biết được, anh rất đáng ghét khi ăn mặc sexy nhất là khi mặc quần tam giác và quần chữ đinh, thế nhưng anh lại thích mặc rộng rãi thoải mái, thô tục hơn cả mấy ông võ sĩ sumo, không thể hiểu được trong đầu anh đang nghĩ gì.

Khi mà Lâm Gia Doanh đang còn miên man nghĩ ngợi, Tôn Minh Hạo đã rửa mặt xong, hỏi cô: “Đang nghĩ gì mà thất thần vậy?”

“Chính là đang nghĩ, dù sao hình tượng cũng đã bị phá hoại rồi, vậy thì không sợ nát thêm chút nữa cho toàn vẹn.” Lâm Gia Doanh cười hihi nói.

Quyết định rồi! Lần tới nếu đi chợ đêm muốn mua thứ đó mà có nhìn thấy, mua chiếc quần phía trên có dòng chữ “Hải sâm tươi sống” cho anh mặc, bộ dáng kia nhất định rất buồn cười.

Tôn Minh Hạo không biết bà xã bảo bối lại có ý tưởng tình quá này, chỉ là cung chiều mà xoa đầu cô “Bữa sáng muốn ăn cái gì?”

“A... để em nghĩ xem... em muốn ăn bánh trôi trước cổng trường học, bánh bột lọc, còn có cháo Quảng Đông.” Lâm Gia Doanh suy nghĩ một lát nói!

“Được, anh sẽ trở lại ngay.” Tôn Minh Hạo hôn khẽ lên trán cô, cầm ví tiền cùng chùm chìa khóa đi ra cửa.

Lâm Gia Doanh nhìn bóng lưng của Tôn Minh Hạo bước ra cửa, nghĩ thầm, ông xã của cô vừa đẹp trai lại rất dịu dàng, Cổ Gia lại thương lỗ bà, thật là vinh dự a, vinh dự!

Có được người chồng như vậy, cuộc sống vợ chồng còn có gì đòi hỏi?

Tôn Minh Hạo mặc áo len cổ rộng cùng quần dài màu đen, trên mặt đeo gọng kính đen, hủy đi hình tượng ban đầu, lại cô ý tạo kiểu tóc mang một chút vẻ quê mùa. Nhìn toàn thân trong gương thật là bình thường, chỉ là chiều cao của bản thân so với người bình thường có chút cao hơn, Tôn Minh Hạo hít sâu một hơi, nhìn bản thân trong gương không ngừng tự làm bầm “Minh bây giờ không phải là Alan, Minh là Tôn Minh Hạo, là quản lý công ty mỹ phẩm. Minh là một người chồng yêu gia đình, hàng xóm nhỏ nhen trong mắt mọi người, hứng thú lớn nhất của mình là xem bóng đá.”

Sau khi thờ ra hít vào mấy cái, Tôn Minh Hạo đã từ một siêu sao luôn được mọi người chú ý nhìn ngắm, hoàn toàn biến thành một người đàn ông bình thường như bao người.

Xem qua bộ dáng “Biến thân thuật” này của anh đều có thể nói chiều này của anh quả thật là ma thuật! Vị đạo diễn lớn Thôi Vũ Triết kia đã nói, Alan nếu như không làm mình tỉnh thì công việc mà anh thích hợp nhất đó là đi gạt người.

Cách chỗ Tôn Minh Hạo ở không xa có một trường trung học cấp hai, mỗi sáng sớm đều là nơi kiếm tiền rất hữu dụng của một xe bán bữa ăn sáng kiểu Trung Quốc, bởi vì vừa tiện lại vừa dễ ăn, cho nên không chỉ có học sinh cấp hai mà còn những hộ gia đình bình thường xung quanh cũng đều thích mà đến mua, anh cùng Lâm Gia Doanh cũng rất thích ăn thức ăn của quán này.

Thời gian hiện tại là tám giờ rưỡi sáng, Tôn Minh Hạo đi xe máy đến bên cạnh xe thức ăn khi đã không còn học sinh nào, quay qua mấy chiếc xe bán đồ ăn động tác chậm chạp lè mề.

“Thím Lý buổi sáng tốt lành! Chào bác Trần!” Tôn Minh Hạo lè mề chào mấy vị quen biết.

Thường là vào thời gian này đến để mua bữa sáng, phần lớn là mấy đứa trẻ đã lớn, bình thường cũng không quá chú trọng giờ giấc, đã lớn tuổi mà hành động lại lè mề. Tôn Minh Hạo đối với kỹ năng diễn xuất của mình rất có lòng tin, hơn nữa đối với những người bình thường như thế này chắc chắn sẽ không ngờ rằng mỗi buổi sáng sớm vị hàng xóm đứng nói chuyện với mình trước xe bán đồ ăn sáng, thực tế lại là ngôi sao minh tinh màn bạc trên ti vi, cho nên Tôn Minh Hạo cũng không lo lắng sẽ bị người khác nhận ra.

“Ai nha! Tôn tiên sinh, cậu đi công tác về rồi đó ư?” Thím Lý có vóc dáng chừng năm mươi, sáu mươi tuổi nói.

“Lần ày đi công tác lâu vậy sao?” Bác Trần so độ tuổi với thím Ly cũng không cách biệt là bao nhiêu lên tiếng.

Thường trong những con người lè mề hay đi mua đồ ăn sáng cũng có thể biết được vị Tôn tiên sinh đẹp trai cao lớn này, bởi vì đàn ông con trai mà đi mua bữa sáng cho bà xã thì cũng không nhiều lắm, tất cả mọi người đều nói vị Tôn phu nhân này thật là tốt số.

Còn nữa, nghe nói anh là nhân viên của một công ty ngoài quốc cho nên thời gian làm việc đều có thể tự mình quyết định, chỉ cần công việc hoàn thành hết là được rồi, còn thường hay đi công tác...

“Hết cách rồi, chúng cháu cũng chỉ là viên chức nhỏ của một công ty lớn mà thôi!” Tôn Minh Hạo cười cười nói, nhân tiện gọi bà chủ cho hai suất đồ ăn sáng.

“Công ty của các cháu cũng thật là, bắt cháu đi công tác nước ngoài tận mấy tháng, cũng không nghĩ cho Tôn phu nhân ở nhà có thể gặp phải nguy hiểm.” Bà Triệu nói.

Bà Triệu và Tôn Minh Hạo cùng sống ở lầu trên, hàng xóm lầu dưới, mấy ngày này bà xem Lâm Gia Doanh cũng là một thiếu nữ xinh đẹp thường ở nhà một mình, mỗi lần nhìn thấy cô đều không nhịn được nhắc nhở cô phải đóng kín cửa cho thật tốt.

“Má Triệu, cảm ơn má mấy ngày nay đã chăm sóc vợ cháu.” Tôn Minh Hạo thành tâm cảm ơn bà.

Bà Triệu vì con cái đều sống ở nước ngoài, một năm về cũng không quá hai, ba lần nên luôn coi hai vợ chồng bọn họ là con ruột do chính mình chăm sóc. Khi mà anh không ở nhà, cũng dễ hỏi xem Lâm Gia Doanh có muốn sang nhà mình ăn cơm cho thêm phần náo nhiệt.

“Trời ạ! Tất cả mọi người đều đã là hàng xóm lâu năm rồi.” Bà Triệu cười nói.

“Hừ? Thật là kỳ quái, ta cảm thấy Tôn tiên sinh càng nhìn càng thấy giống cái vị minh tinh gì đó.” Bác Trần hí mắt lại, nhìn Tôn Minh Hạo chằm chằm từ trên xuống dưới.

Mùa hè này cháu gái của bà đến nhà bà ở, khắp gian phòng nhỏ dán đầy áp phích “Cái gì Lan.” bà nhìn xung quanh, càng nhìn càng cảm thấy dung mạo hai người rất giống nhau.

“Vậy sao, là ‘Cái gì Lan’ sao?” Tôn Minh Hạo cười một tiếng hỏi “Thật giống nhau như vậy sao? Vậy cháu cũng có thể đi là minh tinh rồi!” Nói xong, còn bày bộ dáng khiêm tốn.

“Hừ! Tất cả mọi người đều đã biết nhau nhiều năm, nếu là thật thì đã sớm biết từ lâu rồi.” Bà Triệu cười nói “Chỉ là Tôn tiên sinh diện mạo thật anh tuấn nha! Nếu đi làm minh tinh, nhất định không thua kém gì ‘Cái gì Lan’ đó đâu à.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Cái người ‘Cái gì Lan’ đó là ngôi sao lớn, làm sao mà ở cái khu nhà nhỏ nhỏ này được, người ta mà muốn ở thì phải chọn nơi như khi X kia!” Thím Lý cũng hùa theo nói.

Nhưng vào lúc này, bà chủ đã đưa bữa sáng làm xong, Tôn Minh Hạo nhận lấy sau đó trả tiền, liền cùng mọi người nói lời tạm biệt.

Mấy người cùng nhau cười nói, Tôn Minh Hạo lại một lần nữa thoát thân không để lại dấu vết tránh khỏi nguy cơ bị mọi người nhận ra, cầm bữa sáng lên rồi về nhà.

“Bà xã thân yêu, anh đã mua bữa sáng về rồi đây!” Giờ bữa sáng thơm ngào ngạt lên, Tôn Minh Hạo vừa vào cửa vừa la lớn.

“Thơm quá đó! Ông xã, em thật thật thật yêu anh nha!” Lâm Gia Doanh nghe vậy từ trong phòng ngủ xông ra, nhón chân hôn nhẹ lên môi chồng.

Tôn Minh Hạo cung chiêu véo véo chóp mũi cô “Con sâu nhỏ lười biếng, cong không mau đi đánh răng rửa mặt một chút đi, để anh bày sẵn đồ ăn ra ngoài bàn.”

“Vâng!” Lâm Gia Doanh nhí nhảnh giờ tay chào theo kiểu hành quân đáp lời, lập tức chạy vào phòng tắm.

Tôn Minh Hạo nhanh nhẹn lấy đồ ăn ra ngoài, những thứ cô muốn có là sữa đậu nành, bánh trôi nước, cháo Quảng Đông, cũng còn có sữa gạo của anh, bánh trứng, cháo Quảng Đông, bánh cà rốt, bánh bao,... những thứ đó lập tức được bày đầy trên bàn ăn.

Lâm Gia Doanh rửa mặt xong đi tới bàn ăn không khỏi giật mình, hỏi chồng “Anh có thể ăn nhiều như vậy hay không?”

Bởi vì yêu cầu công việc, nhiệt lượng mỗi ngày mà anh phải hấp thụ đều trải qua sự quản lý tính toán nghiêm ngặt của chuyên gia dinh dưỡng, hiện tại lại ăn nhiều mấy thứ này, chẳng lẽ không sợ bị Lô đại ca mắng?

“Lô đại ca nói anh quá gầy.” Tôn Minh Hạo nói xong, lấy cốc sữa gạo nâng lên uống một hơi, giục cô “Cùng nhau ăn đi, để người ăn không ngon đâu.”

Điểm nổi bật của Alan là đẹp trai, là người đàn ông có hương vị nam tính mà không phải loại mỹ nam mảnh mai yếu đuối, quá gầy ngược lại sẽ làm mất đi vẻ đẹp của anh.

Lâm Gia Doanh nhìn kĩ mặt của Tôn Minh Hạo, kì thực anh so với trước khi tham gia tour diễn có gầy hơn một chút.

Trước vì muốn khi đi lưu diễn có thể đạt hiệu quả cao, Lô đại ca lệnh cho Tôn Minh Hạo phải tăng khoảng 4kg, bây giờ nhìn lại so với trước kia đã giảm đến 7, 8kg rồi.

Lâm Gia Doanh đau lòng xoa xoa hai gò má của Tôn Minh Hạo “Vì cái gì mà phải tham gia tour lưu diễn để đến mức mệt mỏi như thế này chứ? Vậy sau này đừng đi nữa là được!”

Mặc dù nói rằng gầy đi một chút thì khi đứng trước ống kính mới đẹp, nhưng là cô không đành lòng.

“Đồ ngốc!” Tôn Minh Hạo véo nhẹ chóp mũi của Lâm Gia Doanh “Nghề bên showbiz đâu ai có thể đảm bảo bản thân có thể khỏe đẹp lâu dài? Có thể tranh thủ đi biểu diễn sớm thì dĩ nhiên không thể bỏ qua.”

“Nhưng...”

Thấy Lâm Gia Doanh còn muốn nói cái gì đó, Tôn Minh Hạo liền dứt một miếng bánh cà rốt vào miệng cô.

“Anh một chút cũng không cảm thấy khổ cực! Chỉ cần có thể nuôi sống em qua ngày, anh không hề thấy khổ cực tí nào.”

“Ông xã, em rất yêu anh.” Lâm Gia Doanh cảm động nhào tới hôn đôi môi gọi cảm của chồng, Tôn Minh Hạo cũng không ăn bữa sáng nữa, mà chuyên tâm hôn đáp lại cô.

Đầu lưỡi của anh đưa vào miệng cô, đảo quanh dây dưa đầu lưỡi xinh xắn của cô, khẽ liếm vào nơi nhạy cảm của cô, cảm thụ khoái cảm đang dâng lên trong đáy mắt.

Anh kêu lên một tiếng, xoay qua cắn cắn bên vành tai mềm mại, bàn tay cũng đã bắt đầu không an phận mà đi vào trong áo của cô.

Lâm Gia Doanh trong nháy mắt bị cắn bên vành tai, không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào mềm mại, cảm giác toàn thân xui xẻo không còn sức lực.

Cảm giác tới quá nhanh, ai cũng không nguyện ngăn lại dục vọng đang dâng trào.

Cái gọi là tiểu biệt thắng tân ôn, có lẽ chính là như vậy!

Tôn Minh Hạo gặm cắn, hôn, liếm láp từ vành tai mềm mại của cô xuống đến cái cổ mảnh khảnh, hôn một đường đi từ xương quai xanh khêu gợi thẳng xuống, bàn tay cũng quen thuộc không gặp chút khó khăn nào lột hết quần áo của cả hai ở trên người xuống.

Bàn tay to của anh mò tới, để thân thể trần truồng của cô dạng chân mà đối diện ngồi trên đùi, một tay mò về phía nụ hoa mềm mại ẩn hiện giữa hai chân kia.

“Ừm...” Đầu ngón tay của anh đảo quanh huyết đạo mềm mại kia, thấy cô có chút khó chịu, liền nhẹ nhàng tham dò thêm một chút nữa, liền nghe thấy tiếng kêu yêu kiều của cô.

“Bà xã, em đã ướt rồi...” Tôn Minh Hạo ngạc nhiên nói: “Nhanh thật!”

Cơ thể của Lâm Gia Doanh tuy là rất hấp dẫn, cũng là thuộc về phía nhiệt hình, luôn luôn là anh từ từ khai mở mới có thể hưởng thụ được khoái cảm của tình yêu, không hiểu sao lần này không giống như mọi lần chưa gì đã tiến vào giai đoạn đó rồi.

“Người ta... anh không có ở đây... rất cô đơn mà!” Lâm Gia Doanh xấu hổ mà nói.

Nghe được những lời này của cô, Tôn Minh Hạo kích động mà kịch liệt hôn cô thật sâu, giống như là muốn đem cô hòa làm một với cơ thể của mình, thăm dò vào âm huyết tối tăm của cô rồi nhanh chóng rút vào.

“A... Ông xã... Ông xã...” Cô ôm chặt cổ của anh, kích động kêu lên.

“Chờ thêm chút nữa... Em vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt, hiện tại đi vào sẽ gây tổn thương.” Tôn Minh Hạo cố nén xúc động muốn lập tức xông vào cơ thể cô, lại một lần nữa dùng hai ngón tay cắm vào nơi nhu huyết nhỏ nhắn của cô.

“Thật là đau mà... thật thỏa mái... a...” Lâm Gia Doanh giống như một cục bột vô lực ngồi trên đùi hắn, trong miệng kêu khóc loạn xạ.

Làm thế nào bây giờ? Cô thật sự muốn anh! Mặc dù nơi nhu huyết kia truyền đến cơn đau đớn, nhưng cô vẫn thật sự muốn anh tiến vào trong thân thể cô.

“Nhịn một chút... Em quá lâu không có làm rồi hiện tại mà đi vào thì sẽ rất đau.” Tôn Minh Hạo hôn tai của cô nhằm khuếch tán đi sự chú ý vào bàn tay càng gia tăng tiến độ kia.

Vì để đạt được độ hoàn mỹ của buổi biểu diễn, trong thời gian chuẩn bị cho tour diễn anh bị bắt phải ở trạng thái cấm dục, thậm chí là trước thời gian một tháng, vì không muốn trên người xuất hiện bất kì dấu vết gì, anh liền bị cấm cùng cô hoan ái, đến lúc không thể chịu đựng được nữa thì đành phải để cô dùng miệng hoặc dùng tay làm cho anh thỏa mái.

Tôn Minh Hạo mơ mơ màng màng nghĩ tới, kể từ đó, cô ở đây cũng đã ba tháng không tiến vào rồi, khó trách cô không thể kiềm được lửa nóng mà phát dục, rồi cả nhu huyết nhỏ nhắn đã thắt chặt.

“Ô ô... người ta muốn... muốn...” Lâm Gia Doanh yếu ớt khóc lóc, nằm dựa vào bộ ngực trắng kiện mà không ngừng mè nheo.

“Em!...” Tôn Minh Hạo run cả người, cố kìm nén, lúc này mới không phát tiết mạnh mẽ tại chỗ.

Chẳng lẽ cô không biết anh cũng khao khát như cô hay sao? Cũng là vì sợ cô đau, anh mới cố gắng nhẫn nhịn! Cô lại còn trêu đùa anh như vậy!

Tôn Minh Hạo nghiêng răng, cố dùng sức kéo hai chân của cô vòng qua hông của mình, ôm cô đứng dậy.

Lâm Gia Doanh tưởng rằng anh sẽ ôm cô trở về phòng ngủ, nào ngờ anh lại quay qua đặt cô xuống ghế sofa trong phòng khách, kéo hai chân của cô ra, đem chính mình đã sớm bộc phát dục hỏa dâng trào mà chống đỡ tiến vào nơi u huyết ướt át mềm mại của cô, nói một câu “Anh vào đây!”, liền một đường mà cắm vào trong cơ thể cô.

“A...” Bị cắm vào, bị xuyên qua, bị người đàn ông này thô lỗ không chút lưu tình hung hăng mà tiến vào tạo ra cực hạn, cảm giác mãnh liệt hưởng thụ khiến Lâm Gia Doanh phải khóc thét lên.

Tôn Minh Hạo vừa nhìn thấy nước mắt của cô liền đau lòng, cố nén lại dục vọng mà không tiếp tục động nữa, hôn mắt cô mà hỏi: “Rất đau sao?”

Cô nói không ra tiếng, chỉ có thể vô lực mà lắc đầu.

Có lẽ là có một chút đau không sai, nhưng đây là cùng người chồng mà mình yêu thương kết hợp làm một thì lại mang đến cảm giác vui vẻ, lại còn cách xa bao lâu như vậy.

Tôn Minh Hạo vừa hôn nước mắt của cô, môi của cô, đồng thời một tay luôn xuống hạ vị của hai người, nhẹ nhàng xoa bóp nhu huyết mềm mại giúp cô thả lỏng hơn. lại còn cố ý trêu chọc cô như một đứa trẻ khiến cô càng hấp dẫn hơn, hỏi cô “Sao mà đã khóc rồi?”

Lâm Gia Doanh sụt sùi nói: “Người ta... Người ta vì vui mừng quá, cảm động quá mà!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Minh Tinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 2

“Em thật là...” Tôn Minh Hạo nghiêng răng khể nguyên rủa nói: “Muốn ép anh phát điên sao?”

Ngay sau đó, anh nâng cao hai chân của cô, không hề có chút lưu tình mà đem đút vào. Anh thấy mấy năm qua vẫn tuân theo chuyên gia dinh dưỡng phải duy trì vóc dáng, Lâm Gia Doanh vì không muốn để anh cảm thấy khó chịu, những năm gần đây cũng cùng anh thực hiện sau năm giờ rưỡi chiều không ăn thêm bất cứ đồ nào, nếu thật sự đói bụng đến mức không thể chịu nổi nữa thì nhiều lắm chỉ ăn củ nhược một vài lần theo hướng dẫn, vì vậy Lâm Gia Doanh dù không phải là nghệ sĩ nhưng vóc dáng đều đều rất mảnh mai. Hơn nữa vợ chồng hai người cùng thường cùng nhau đi chăm sóc toàn diện, cho nên da thịt Lâm Gia Doanh cũng mềm mại trơn mịn hơn trước, làn da trắng mịn, không thua kém những minh tinh ngay cả khi thức đêm thường xuyên.

Tôn Minh Hạo cảm hai chân của cô, chỉ cảm thấy tay như đang chạm vào một thứ gì đó mềm nhũn trơn mịn, cảm xúc dâng trào không nói lên lời, thân thể phía dưới ôm chặt lấy anh, nút lấy nơi u huyết mềm mại khiến anh thoải mái mà chiếm cứ, không nhịn được lại đẩy tăng nhanh tốc độ cùng sức lực mà đút vào.

Con đau đón hòa lẫn với khoái cảm không lồ khiến Lâm Gia Doanh không nhịn được mà kinh hô: “A... Ông xã... Chỗ đó... chỗ đó...”

Nhiều năm làm vợ chồng ăn ý khiến Tôn Minh Hạo hiểu rõ Lâm Gia Doanh ám chỉ cái gì, anh điều chỉnh lại tư thế của hai người, đem hai chân của Lâm Gia Doanh đặt lên hai vai mình, đôi tay nâng cao vùng eo của cô, để cho bản thân có thể tiến sâu hơn vào cô, chuẩn xá để cô ở nơi mình muốn.

Tư thế mới khiến nụ hoa màu hồng của Lâm Gia Doanh phơi bày ngay trước mắt Tôn Minh Hạo, tư thế động tình ngưng ngưng tràn đầy mật dịch, làm nước sáng loáng sắc màu, anh bao dung mà chiếm lấy.

Đỉnh đầu Tôn Minh Hạo chỉ cần mảnh liệt một chút, nụ hoa mảnh mai kia liền xót thương liền vô dụng mà ngo nguậy, co quắp, vừa đáng thương vừa đáng yêu, không biết vì sao lại khiến người ta nghi ngờ mà tiếp tục xung động lần tới.

Tôn Minh Hạo nhìn phía trước mà mê muội, một tay khẽ xoa nắn bộ ngực sữa, lại lấy đầu ngón tay đâm khẽ vào nụ hoa, tới tới lui lui xoa nắn đùa giỡn.

“A... Không được rồi... đã ra rồi...” Anh ác ý trêu đùa khiến thân thể Lâm Gia Doanh không ngừng run rẩy, anh ngược lại lại tiếp tục đẩy nhanh tiến độ.

“Ô...” Lâm Gia Doanh phát ra một tiếng không thể phân biệt được là thoải mái, khổ sở hay là gào thét, hoa huyết giữa hai chân vừa được rút ra lại bị đâm trở vào, dùng toàn lực mà thu phóng.

Trước mắt là hình dáng xinh đẹp khiến phía dưới của Tôn Minh Hạo càng thêm căng thẳng, cặp mắt bùng lên ngọn lửa đỏ rực, mang vẻ nguy hiểm mà vẫn hấp dẫn. Anh dùng lực đem mình tiến sâu hơn vào bên trong cô “Không sao cả... Em đến trước đi!”

“A... Nhưng mà... nhưng... ai nha...” Lâm Gia Doanh vì bất ngờ gặp nhiều khoái cảm mà vặn vẹo, những ngón tay thon dài bầu chặt trên bắp thịt và bả vai trắng kiện.

Cô muốn cùng anh cùng nhau, nhưng anh lại cuồng nhiệt công kích khiến cô không kịp nói thành tiếng.

“Không sao đâu, em trước đi.” Anh nói.

Đã lâu không có hoan ái khiến người yêu như củi khô đang bốc cháy nhưng Tôn Minh Hạo săn sóc nhẹ nhàng không để cô phải chịu tổn thương. Biết cô vẫn còn kém một chút nữa, Tôn Minh Hạo càng cố ý thêm lực đạo ở bộ vị nhạy cảm của cô.

Lực của anh thật là mạnh, ra vào thật tốt, thật nhanh, thật sâu, một thứ không lồ dâng trào không hề lưu tình xuyên qua cô, khiến phần bụng dưới của cô như muốn nứt ra.

“Ô a a a...” Ma sát kịch liệt mang lại khoái cảm điên cuồng, cô không tự chủ được mà phát ra những thanh âm đầy khêu gợi dục vọng.

Quá nhiều vui thích do hai người tương liên hòa hợp nhập vào nhau lan khắp toàn thân. Cô run rẩy, co quắp, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Biết cô hiện tại còn quá nhạy cảm, Tôn Minh Hạo săn sóc trên cơ thể cô, không tiếp tục tiến công, một mặt thu phóng hưởng thụ trong cơ thể cô.

“Ông xã... Em thật yêu anh... rất yêu anh...” Lâm Gia Doanh sụt sùi khóc nức lên.

“Anh cũng yêu em, bảo bối... bảo bối của anh.” Tôn Minh Hạo buông hai chân cô xuống, nghiêng người hôn cô.

Anh dịu dàng ôm cô, khe khẽ hôn mặt cô, đôi tay khẽ vuốt ve bầu ngực sữa trắng muốt của cô, trấn an tinh thần của cô, cho đến khi cô tỉnh táo tinh thần hơn một chút.

“Khá hơn chút nào không, bà xã thân yêu của anh?”

Lâm Gia Doanh xấu hổ gật đầu, chú ý tới anh vẫn còn ở trong cơ thể mình không có ý muốn rút ra, “Ông xã, anh... còn không...”

“Không quan hệ.” Tôn Minh Hạo chạm khẽ môi cô.

Ọc ọc ọc ọc.....

Bụng hai người lại tiếp tục đánh trống biều tình.

“Bây giờ... làm sao đây...” Lâm Gia Doanh xấu hổ hỏi.

Mới vừa rồi hai người cũng chưa kịp ăn bữa sáng, lạ còn “vận động” một hồi, hiện tại đã đói hơn rồi! Nhưng tình huống trước mắt thật ngượng ngùng, rốt cuộc là muốn ăn điểm tâm sáng, cũng không phải là muốn tiếp tục “vận động” đó chứ.

Tôn Minh Hạo kéo chân cô vòng qua bám chắc vào vòng eo rắn chắc của mình, nói với cô một tiếng, “Ôm cho chắc” rồi liền bế cả người cô lên.

“A!” Lâm Gia Doanh kêu lên một tiếng, đôi tay thon dài nhiệt tình ôm lấy Tôn Minh Hạo, rất sợ anh không chú ý sẽ làm té cô mất.

Tư thế này khiến Lâm Gia Doanh cảm nhận được bộ phận đó của anh vẫn còn chôn sâu trong cơ thể cô mà tiếp tục gắng gượng! Theo anh đi lại, từng phần nhạy cảm chống đỡ bên trong cô.

“Oh...” Lâm Gia Doanh toàn thân run rẩy, bên trong không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều.

Tôn Minh Hạo khẽ cười một tiếng, cố ý cúi xuống liếm vành tai trắng nõn của cô, cười nhạo cô nói: “Bà xã à, em lại có cảm giác rồi. Em ham muốn quá đó!”

Cô vừa xấu hổ vừa trừng mắt nhìn anh, không ngờ anh không những không sợ, thậm chí... thậm chí cái thứ được chôn trong cơ thể còn phình to ra thêm một chút.

“Anh!” Cô kêu lên một tiếng, mắt đỏ trừng hấn, “Anh mới là ham muốn! Bất ngờ... bất ngờ lại...”

Mặc dù hai người đã là vợ chồng, Lâm Gia Doanh vẫn thẹn thùng không nói ra được.

“Lần thứ nhất anh không có tới, thế nào lại nói là anh háo sắc đây? Em xem em, mới vừa lên cao trào, thế mà đã lại có phản ứng, hình như là đang muốn nói ‘Em còn muốn, em còn muốn’.” Tôn Minh Hạo nói xong, còn cố ý nhích lên 2 lần, kích thích Lâm Gia Doanh thu vào.

“Uhm...” Lâm như vậy cảm giác giống như khoái cảm đang treo trên không trung, khiến Lâm Gia Doanh than nhẹ một tiếng, lẩm bầm tỏ cáo, “Rõ ràng... đều do anh...”

“Được được, đều do anh, là anh háo sắc! Tuyệt đối không phải do ham muốn của em.” Tôn Minh Hạo cười cười hôn môi cô, bế cô đến bàn ghế dựa cạnh bàn ăn ngồi xuống.

Chỉ là khi ngồi xuống, anh cố ý thoát ra khỏi cơ thể cô, xoay người để cô ngồi quay lưng trên đùi mình.

“Ông xã... anh?” Cô không rõ ý tứ quay đầu lại nhìn anh.

Anh rõ ràng là còn đang rất muốn không phải sao? Sao lại đi ra đây?

Mà Tôn Minh Hạo lại đeo cái mặt như thể không có chuyện gì xảy ra, một tay vòng qua ôm eo mảnh khảnh của Lâm Gia Doanh, một tay vươn về phía trước, chụp lấy cốc sữa đậu nành trên bàn đưa tới miệng cô, thủ thi độ dành nói: “Em khát rồi phải không? Nào, uống một hợp sữa đậu nành đi.”

Cái bộ phận to lớn của phái nam của Tôn Minh Hạo không có tiến vào cô, lại còn đang bị cái mông trắng nõn nà của Lâm Gia Doanh ngồi đè lên, cự vật đang nóng dục hóa kia đang cố chống cự ở bên dưới, cũng không tiến vào.

Đối với Lâm Gia Doanh mà nói, mặc dù rõ ràng không có tiến vào, nhưng trạng thái như vậy lại càng làm cho người ta để ý.

Chỉ là cô đang thật sự rất đói bụng. Trước mắt bày ra cốc sữa đậu nành thơm ngon ngọt ngào, cô hé mồm ngậm ống hút, không nhịn được tu một hơi uống hết phần nửa ly.

“Uống ngon không, bà xã.” Tôn Minh Hạo ở bên tai cô dịu dàng nói.

“Uhm... Nhưng mà...” Lâm Gia Doanh còn chưa nói xong một câu, Tôn Minh Hạo liền đem bánh trôi nước đưa cho cô.

“Nào, bà xã, đây là bánh trôi nước mà em rất thích ăn, mau nhanh ăn đi!” Nói xong, anh cũng cầm lên một miếng, há mồm cắn một miếng to.

Lâm Gia Doanh cũng muốn ăn bữa sáng thật ngon lành, nhưng... nhưng anh như vậy, bảo cô làm sao có thể ăn được đây?

“Sao em lại không ăn? Không phải đói bụng sao?” Anh một mặt tỏ vẻ đã lâu chưa được ăn bữa sáng truyền thống, một mặt “tốt bụng” hỏi cô.

Đến đây, Lâm Gia Doanh cũng biết anh đang nghĩ cái gì, cô cắn môi, nghĩ cách liền ủy khuất nói “Anh... rất quá đáng! Đột nhiên lại như vậy...”



Lâm Gia Doanh mắt đỏ mắt ngấn nước như muốn khóc. Anh đương nhiên tình nguyện nén dục vọng bản thân, nếu như cô có thể nói ra câu “Muốn anh” thì tốt!

“Bà xã thân yêu, em nói câu này là thật sự khiến anh đau lòng quá rồi, anh không phải là luôn một lòng làm theo ý kiến của em hay sao?” Tôn Minh Hạo bày ra khuôn mặt vô tội nói.

Rốt cuộc thấy bộ dạng giả ngu ngốc của anh, Lâm Gia Doanh đáng thương nói: “Ông xã, anh không cần... không nên bức người ta như vậy!”

“Anh đã ép buộc gì em sao? Em chẳng phải là muốn ăn sáng sao?” Tôn Minh Hạo thổi hơi vào tai cô hỏi: “Vậy rốt cuộc thì em muốn cái gì đây?”

“Anh...”

“Em phải nói ra, anh mới biết a!” Tôn Minh Hạo nói xong, lại dùng lưỡi liếm vành tai của cô.

Thân thể nóng như lửa mạnh mẽ bao quanh cô, ngọn lửa nóng như thép nung đang thiêu đốt linh hồn cô, kể cả lý trí của cô cũng bị đốt sạch.

“Muốn... Người ta muốn...” Cô nói đứt quãng.

“Muốn cái gì?” Tôn Minh Hạo không hiểu ý hỏi cô. “Em phải nói cho rõ ràng nha!”

“Muốn... Anh đi vào... Người ta muốn làm...”

Từ khi kết hôn đến giờ, bọn họ từ đó phải qua một tháng mới có thể gặp nhau, còn không như lần này, tới ba tháng không có thân thiết. Nếu như là bình thường thì những lời nói thân thiết cô vẫn còn có thể khắc chế, nhưng đang trải qua thời gian làm người ta điên cuồng sung sướng như vậy, căn bản chỉ có một lần là không đủ!

Cô hiện tại giống như bị người ta bỏ đói quá lâu, lời nói còn có thể nhẫn nại cũng không cần ăn, thế nhưng hiện giờ cô đã hoàn toàn không thể nhẫn nại được nữa rồi.

Tôn Minh Hạo hài lòng hôn xuống chiếc cổ mảnh khảnh của Lâm Gia Doanh, thoáng nâng cái hông của cô lên để có chỗ thoáng cho cái cự vật đang chống đỡ bên dưới hoa tâm của cô, ngay sau đó một hơi xuyên vào nơi mềm mại sâu nhất của cô.

“A a.....” Trong nháy mắt cảm giác bị cắm vào chỗ sâu nhất, kịch liệt khiến Lâm Gia Doanh không thể kìm chế mà hét chói tai.

Cô lửa nóng nơi nội bộ ướt mềm chặt chẽ bao vây lấy nơi lửa nóng của anh, hoa kính nhẵn mềm không ngừng co rút, tựa như cái miệng nhỏ nhắn của con nít không ngừng mút anh, không khỏi khiến anh phát ra thanh âm thỏa mãn.

“A... Thật là sâu... Ông xã... Ô...” Lâm Gia Doanh nửa thân trên nằm trên bàn ăn, thần trí đã có chút mơ hồ kêu khóc.

“Bà xã, em thật nhiệt tình, kẹp cũng thật chặt nha! Bà xã, em thật là giỏi!” Tôn Minh Hạo thở dài một tiếng, một mặt thu phóng hưởng thụ trong cơ thể cô, một mặt gặm cắn sống lưng cô, để lại một hàng thẳng những vết hôn đỏ tươi.

Hoa huyết bị cự vật phái nam cắm sâu vào bên trong, thật sâu căng đầy tư vị tốt đẹp mà khó có thể hình dung thông qua ngôn ngữ bình thường, thân thể Lâm Gia Doanh không tự chủ được co quắp, không thể tiếp tục nhẫn nại.

“Mau... ông xã, nhanh lên chút... cho em...” Cô đã không còn thỏa mãn với tư thế này, đưa tay đẩy anh.

“Không thành vấn đề, bà xã thân yêu.” Tôn Minh Hạo hài lòng không bận tâm mặt mũi ra sao, cuối cùng không còn theo ý mình nữa, đôi tay nâng cặp mông trắng nõn của cô, từng đợt từng đợt từng đợt đội vào, tận tình hưởng thụ trên thân thể cô thật tốt.

Toàn thân không mặc đồ nằm trên bàn ăn, bị nam nhân to lớn cứng rắn không ngừng đâm vào mà dâng trào, không bận tâm bản thân đang nằm trên bàn ăn cơm đang thành cái bộ dạng gì, chỉ có thể thuận theo khát vọng mà kêu khóc khẩn cầu, “Thật tuyệt! Ông xã... dùng thêm sức một chút...”

Tôn Minh Hạo thuận theo ý của cô tăng thêm một chút sức lực, trong miệng cũng phát ra những câu loạn xạ: “Bà xã... Em thật đáng yêu... tốt lắm...”

Thật ra thì anh cũng sớm đã bị dục vọng trói chặt, hận không thể nhanh chóng tận tình hòa nhập trên cơ thể cô, chỉ là cô thật đã lâu không có cùng anh thân mật, nếu như quá lỗ mãng, có thể sẽ làm tổn thương cơ thể mảnh mai của cô, cho nên anh mới biết cẩn thận từ từ mà khai phá cô, dẫn dụ cô.

“Thật thoải mái... Ông xã, cầu xin anh... em còn muốn...” Thân thể vui thích cũng thật là tốt, Lâm Gia Doanh khẩn cầu đồng thời khẽ vận vẹo nâng eo của mình, mong muốn đạt được hoan lạc lớn hơn.

Lâm Gia Doanh quá mức nhiệt tình, ái dịch tràn ra đem chỗ giao hợp của hai người được một phen ướt át. Theo sức động của anh, giữa hai chân của cô cũng càng ngày càng ướt.

Hai người đồng thời cảm thấy dục tiên phiêu diêu, hoặc như là dung vi liễu nhất thể.

“A... Ông xã, chỗ đó... Không! A... Thật tuyệt!” Lâm Gia Doanh không cách nào khống chế theo kịp sự kịch liệt của Tôn Minh Hạo mà sụt sùi khóc

rên rĩ.

Tôn Minh Hạo dồn sức mới có lực, mỗi lần xông tới đều khiến Lâm Gia Doanh tiến về phía trước, trên mặt đất phát ra kịch liệt những tiếng va chạm, nếu không phải bọn họ sử dụng căn nhà đã xử lí cách âm, hàng xóm lầu dưới sớm đã đi lên kháng nghị rồi.

Tôn Minh Hạo đứng lên thở hổn hển, đôi tay giữ chặt hông của cô, kịch liệt đong đưa vùng eo, “Trong này đúng không? Em thích nhất trong này đúng không?”

Lâm Gia Doanh bị hoan ái kịch liệt đến hai chân nhũn ra, cơ hồ đứng không vững, chỉ có thể dựa vào cánh tay trắng kiện của Tôn Minh Hạo mà chống đỡ.

Trong chốc lát, Lâm Gia Doanh liền co quắp, cơ thể trắng nõn uốn éo, bụng phập phồng kịch liệt, trong hoa kính lần nữa bị kịch liệt thu phóng đi tới.

“A... Ông xã, ông xã...” Cô vô dụng kêu.

Bên trong thân thể như có ngọn lửa đang thiêu đốt, do hai người giao hợp, lửa nóng dục vọng đã hoàn toàn chiếm cứ lấy lý trí của Lâm Gia Doanh, chỉ có thể theo bản năng mà phát ra những tiếng rên rĩ.

Biết cô đã đạt tới cao trào, Tôn Minh Hạo càng thêm không chút sợ hãi, ngược lại tăng thêm lực công kích cùng sức lực, cuồng nhiệt yêu thương cô.

Tôn Minh Hạo vẫn luôn cảm thấy thâm thể của Lâm Gia Doanh nữ lệ phi thường, đặc biệt yêu đường cong ở phần lưng thanh thoát xinh đẹp, mỗi lần do hậu phương xâm nhập nội bộ cô thì cô theo động tác của anh mà phập phồng ngo nguẩy khiến mị thái càng thêm đẹp đến khiến anh phải thờ dài.

Mà khi cô đạt tới cao trào thì cặp mông điên cuồng chủ động lắc lư đón lấy động tác của anh, sẽ càng khiến tâm lòng nam nhân như anh càng thêm tự hào.

“A...” Lâm Gia Doanh đột nhiên ngừng đầu phát ra tiếng kêu nhẹ, liền không thể duy trì nổi nữa mà toàn thân xụi lơ xuống.

Thấy cô lần nữa đạt tới cao trào, Tôn Minh Hạo mặc dù đầu đã đầy mồ hôi, bên môi vẫn nở nụ cười thỏa mãn.

Anh liền chuyển tư thế vẫn chôn trong cơ thể mà ôm lấy cô, ôm cô đến phòng ngủ đặt nhẹ nhàng lên trên chiếc giường lớn, lần nữa nhẹ nhàng thoát ra khỏi thân thể cô.

“A...” Chôn sâu trong cơ thể, cơ hồ chưa thể quen với sự tác động của nam nhân đã bị rút ra, mặc dù động tác của anh rất nhẹ nhàng, vậy mà vẫn kinh động đến cô, không để cho cô thích nghi phát ra một tiếng kêu khẽ. Tôn Minh Hạo nhẹ nhàng lật người cô qua, để cho cô nằm ngửa, tiếp tục tách hai đùi của cô ra, nằm hai chân của cô đặt mình ở chính giữa, để cho nụ hoa của cô không hề giấu diếm mà lộ ra trước mặt anh, mặc anh tận tình thưởng thức.

Lâm Gia Doanh bởi vì ở trong bộ dạng mắc cỡ này mà e lệ không dứt, cự vật nóng to và dài của Tôn Minh Hạo đã gắng gượng cực hạn tiếp tục đâm vào lần nữa thật sâu, không chút lưu tình mà xuyên qua cô.

“Em đã vì anh mà nở rộ rồi!” Tôn Minh Hạo nhìn chằm chằm vào chỗ hai người đang giao hợp, nơi đó tươi nở rộ mật ngọt của cô, “Đã mềm nhũn thế này chắc sẽ không đau chứ?”

Tôn Minh Hạo nói xong, liền cuồng mãnh nâng eo của cô lên, mãnh liệt đút vào trong cơ thể cô, không ngừng đụng, mỗi một lần là vào chỗ sâu nhất của cô.

“A... Không được... Đủ rồi...” Hơi thở của cô vẫn chưa hoàn toàn bình ổn, trong cơ thể hỏa dục đã lần nữa bị anh kích thích.

Anh đã nhẫn nại quá lâu, không thể tiếp tục kìm nén, cho nên giờ phút này, anh cũng không nghe được Lâm Gia Doanh thương tâm cầu xin bản thân tha cho cô mà khóc, chỉ có thể liều chết mà tiếp tục.

Anh đút vào đến tận cùng rồi lại nhanh chóng rút ra mãnh liệt, giống như vĩnh viễn không thể ngừng lại mà muốn sủng cô, muốn đụng chạm tới cô.

Không biết qua bao lâu, Tôn Minh Hạo mới gằn nhẹ mà phó mặc bản thân, tinh dịch nóng bỏng mới hoàn toàn rót vào sâu trong tử cung của Lâm Gia Doanh, mà Lâm Gia Doanh theo bản năng cũng uốn thẳng lưng mà hứng lấy tất cả nhiệt tình của anh.

“A... a...” Nàng nâng cao eo mình khát khao khẩn cầu anh, tựa như mảnh đất khô khát được dòng nước mát dịu bao phủ.

“Bà xã, bà xã!” Lâu rồi chưa được ném lại tư vị ngọt ngào, khiến anh mê mẩn chờ đợi.

Sau một thời gian kịch liệt yêu thương trôi qua khiến Lâm Gia Doanh toàn thân vô lực xụi lơ trên giường, mệt mỏi đến một ngón tay cũng không thể nhúc nhích được.

Tôn Minh Hạo nằm bên cạnh cô, đưa tay đem cô ôm vào trong lòng khế hôn, hai tay vuốt ve mọi chỗ mẫn cảm trên người cô.

Nhiều lần cao trào cùng mệt mỏi vận động, khiến Lâm Gia Doanh rất buồn ngủ, nhưng ngay khi cô cơ hồ chuẩn bị tiến vào mộng đẹp, anh lần nữa lửa nóng dâng trào mà xông vào cơ thể cô.

“A... Ô...” Lâm Gia Doanh mắt hờn trong miệng phát ra tiếng khở sở cùng hoan ái mà rên rỉ.

Cũng là nói do tiểu biệt thắng tân hôn, Lâm Gia Doanh cũng khao khát dục vọng với Tôn Minh Hạo, nhưng quá nhiều kịch liệt hoan ái ngược lại trở thành hành hạ.

Chỉ là mặc dù Lâm Gia Doanh mơ hồ cảm giác bản thân đã không được rồi, nhưng phía dưới mật huyết vẫn không ngừng thu vào mà hút lấy anh nhiệt tình, giống như là liều mạng đem anh thật sâu vào bên trong.

“Bà xã, em giỏi thật... quá giỏi rồi!” Tôn Minh Hạo không nhìn được mà tán thưởng cô.

Mặc dù anh cả đời này cũng chỉ có một người phụ nữ là cô, nhưng anh tin tưởng cho dù là cả thế giới này, sẽ không có người nào thích hợp với anh hơn cô.

“Ông xã... không chịu nổi nữa rồi... Không được...” Lâm Gia Doanh không chịu nổi cầu xin tha thứ.

Cô thật sự mệt mỏi, nhưng cô biết chỉ cần mỗi lần sau khi anh quay xong, chỉ được thả vài ngày, luôn là vô lực khắc chế bản thân.

“Lại một lần nữa là được rồi! Bà xã... Cho anh thêm một lần nữa là được rồi!” Tôn Minh Hạo một mặt dùng sức đút vào, một mặt cúi xuống hôn trán cô dịu dàng nói.

Anh đối xử rất dịu dàng với cô, những mỗi lần như thế này, anh luôn không thể dừng lại!

“Chỉ... một lần nữa thôi đó!” Lâm Gia Doanh mắt ngấn lệ, rung rung nhìn anh chỉ muốn khóc.

“Lại một lần nữa... một lần nữa thôi!” Cự vật của Tôn Minh Hạo không ngừng rút ra đút vào, cúi người hôn lên người cô, đem toàn bộ sự ngọt ngào của cô nuốt trọn vào bụng mình.

Anh mặc dù trong lòng rất thương cô, nhưng lại hoàn toàn không có biện pháp khắc chế bản thân mà yêu mến vẻ đẹp của cô, cứ như vậy lại một lần nữa mà “hết cả ngày”.

Vừa mới hoàn thành tuần lưu diễn đã phải trở lại thời gian biểu diễn của Tôn Minh Hạo, khó có được thời gian nghỉ phép của Tôn Minh Hạo. Nên sau khi dồn hết ba ngày nghỉ ở trong nhà, mới chuẩn bị ra cửa đi công tác. Nhưng anh cũng không muốn thông báo, chỉ là buổi sáng cùng công ty thảo luận một chút về kế hoạch và hành trình nội bộ sang năm.

Lâm Gia Doanh thất cho Tôn Minh Hạo một cái cà vạt thật đẹp, vẫn không quên nhắc nhở: “Ông xã, đi thông thả đó!”

“Hôm nay hành trình cũng không có gì đặc biệt, anh sẽ mau chóng trở lại.” Tôn Minh Hạo nói xong, khẽ hôn lên khuôn mặt Lâm Gia Doanh, lúc này mới mở cửa đi làm.

Hôm nay Tôn Minh Hạo mặc tây trang bảo thủ, đầu tóc cũng chải gọn gàng quy củ, trên tay xách theo cặp tài liệu màu đen, nhìn qua hoàn toàn là một thành phần tri thức trưởng thành.

Qua phòng bảo vệ thì cảnh vệ mỉm cười nói: “Tôn tiên sinh, ngài đi làm à?”

“Đúng vậy!” Tôn Minh Hạo quay đầu lại cười một tiếng.

Tôn Minh Hạo đi theo đoàn người lên xe buýt, nhưng anh chỉ đi một trạm là đã xuống xe. Anh đi tiếp qua hai hẻm nhỏ, đi tới bên cạnh một chiếc xe màu đen cỡ chín người ngồi, gõ nhẹ vào cửa kính xe hai cái.

“Alan, đã lâu không gặp!” Cửa kính xe mở ra, một vị đại tỉ xinh đẹp hướng Tôn Minh Hạo chào hỏi.

Tôn Minh Hạo leo lên xe, nở nụ cười nói: “Ôi trời! Hôm nay có gió thổi hay sao? Đích thân Phó tổng tự mình đến đón tôi thế này?”

“Thế nào? Tôi đến đón anh không tốt sao?” Solane nhướn mày hỏi anh.

“Tôi rất lo sợ nha!” Tôn Minh Hạo cười nói.

Tôn Minh Hạo ngồi sau xe vào chỗ của mình, Solane bảo tài xế Tiểu Chung lái xe trực tiếp đến đài KTV.

“Y phục của anh đặt ở bên cạnh, thay quần áo trước đi!” Solane chỉ một bên thuộc về “y phục của Alan”, “Sau đó tôi có hai tin tức, một tốt, một xấu, anh muốn nghe tin nào trước?”

Bởi vì ngoài cửa sổ hiện lên nhiều màu sắc, Tôn Minh Hạo cũng không kiên trì, kéo dèm phía trước, sau đó ngồi giữa vài mảnh, trực tiếp ở sau xe mà thay y phục.

“Uhm... Chị nói tin xấu trước đi!”

“Phụ tá của anh bí mật chụp ảnh anh hình “người không nhận ra”, muốn bán cho tạp chí lá cái kiếm ít tiền, bị tôi đuổi việc rồi.” Solane chỉ nói đến vậy.

Tôn Minh Hạo nghe xong, chỉ “À” một tiếng, không nói gì thêm.

Người trẻ tuổi ngày nay thật không hiểu chuyện! Chẳng lẽ hẳn không biết toàn bộ tạp chí lớn nhỏ nơi đây, ít nhiều cũng có giao tình với vị “Tô Đại tĩ” Solane này sao?

Solane không chỉ giới ở giới giải trí, hay tài chính, thương giới cũng có vị trí nhất định, nếu thật sự làm nàng phát bực, đừng nói là giới văn nghệ sĩ, kể cả có chuyển nơi ở cũng không thể làm ăn sinh tồn được!

Người xưa nói chọc long chọc hổ, ngàn vạn lần đừng chọc đúng chỗ! Thế mà người này không hiểu được đạo lý ngàn vạn năm đó, Tôn Minh Hạo nghĩ thầm.

“Còn tin tốt là gì?” Tôn Minh Hạo hỏi.

“Lần này diễn hòa nhạc rất thành công! Triệu tổng bên đối tác rất hài lòng.” Solane nói.

“Ừm!” Tôn Minh Hạo thuận miệng đáp, tây chân nhanh nhẹn đã thay xong y phục.

“Thế nào không phải cậu nên vui mừng sao?”

“Biểu diễn hòa nhạc không thành công thì tốt sao? Điều này cũng có thể xem là một tin tốt.” Anh vừa nói vừa sửa sang lại đầu tóc.

Mặc dù anh không có biện pháp để tóc như khi chuẩn bị lên biểu diễn, nhưng dầu gì cũng không thể bỏ đôi theo kiểu “Đánh chết tức là đánh chết” mà đến công ty đi.

“Trừ thù lao bên ngoài, Triệu tổng quyết định cân nhắc lại tiền hoa hồng mà anh nhận được, cái này liệu đã đủ chưa?” Solane chỉ hỏi ngược lại anh.

Anh biểu diễn hòa nhạc lần này rất tự tin, những người nghe tham dự vượt qua cả triệu lần dự tính. Coi như tỉ lệ dự đoán là không cao, cũng là một khoản thu nhập thêm vào.

“Điểm này lại thật sự là tin tức tốt nha.” Tôn Minh Hạo cười nói.

“Biết là tin tốt, còn không mau chiều cổ đến số người ái mộ chết mê chết mệt ngoài kia.”

“Nói đến đây, Lô đại ca đâu rồi?” Nói về hành trình của mình, Tôn Minh Hạo mới nghĩ đến người đại diện Lô đại ca đột nhiên không tới đón mình.

“Hắn đang giúp người chọn phụ tá mới. Cái này là lịch trình hôm nay của cậu.” Solane nói xong, đưa phần lịch trình cho anh.

Tôn Minh Hạo choáng ngợp với mớ lịch trình. Buổi sáng phải cùng cả đám nhân viên thảo luận kế hoạch sang năm, buổi trưa cùng ăn trưa với bên tài trợ quảng cáo, buổi chiều nghe thử bản Demo một chút.

Anh vui mừng nói: “Xem ra hôm nay có thể không về nhà quá muộn rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Minh Tinh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 3

Cảnh sắc tươi đẹp của mùa hè được rèm che đặc biệt ngăn cách lại bên ngoài cửa sổ, trong căn phòng tối mờ chỉ có âm thanh thật nhẹ của máy lạnh đang chạy và nhiệt độ 26 độ thoải mái cung cấp cho giấc ngủ ngon lành.

Trong phòng ngủ rộng lớn và trên chiếc giường ngủ Kingsize là Lâm Oánh đang ngủ say.

Có thể nói việc đang ngủ nhưng được đánh thức bằng ánh nắng mặt trời là việc vô cùng hạnh phúc, nhưng đối với Lâm Oánh mà nói, nếu như buổi sáng đích thân đưa ông xã đi làm sau đó có thể trở lại trên giường ngủ lần nữa thì càng hạnh phúc.

“Hắc hắc....Ngủ sướng thật.” Đến gần buổi trưa, lúc này Lâm Oánh mới vận eo bẻ cổ tỉnh dậy, bắt đầu một ngày như mọi ngày.

Trong cuộc sống bình thường của cô thì cô sẽ ngủ một buổi thẳng đến gần trưa mới rời giường, sau khi đánh răng rửa mặt xong sẽ ăn một buổi trưa đơn giản rồi sau đó mới làm những chuyện khác.

Người duy nhất biết cô đã gả cho đại minh tinh là Khâu Ngọc Thục đã từng nói, Lâm Oánh căn bản là vợ cả nhưng mệnh lại là vợ nhỏ!

Lúc đó cô nghe được thì chỉ le lưỡi, cũng không dám cãi lại.

Cô và Tôn Mân Hạo kết hôn đến nay cũng đã hơn mười năm rồi sao! Đột nhiên lại nhớ đến chuyện xưa.

Tôn Mân Hạo và Lâm Oánh là bạn học, vừa nhìn thấy nhau đã nhất kiến chung tình, nhưng thời đó còn rất ngại ngùng, bọn họ cũng dám qua lại trắng trợn.

Đồng thời gia cảnh nhà bọn họ cũng không tốt lắm, sau giờ học cô phải về giúp việc nhà, còn anh sau khi tan học cũng phải kiếm tiền trở về cô nhi viện, cho nên bọn họ mơ hồ không có qua lại.

Vốn tưởng rằng sau khi lên cấp 3 cũng không gặp mặt, nào biết là ý trời trêu ngươi, đúng là trùng hợp! Cô vì phải giúp việc trong nhà mà phải chọn một lớp trung học đệ nhị ban đêm, vì anh phải kiếm nhiều tiền để dành cho học đại học nên cũng chọn lớp học ban đêm, bọn họ lại một lần nữa trở thành bạn cùng lớp.

Vào lúc gặp nhau khi cấp 3, bọn họ đều cảm thấy đây là do trời cao an bài nên bắt đầu chính thức qua lại.

Họ đều giống nhau về việc học hành, sinh hoạt, cùng nâng đỡ lẫn nhau, yêu nhau rồi kết hôn... Cứ như vậy đã qua mười năm rồi! Coi như đem ba năm kia xóa đi không tính thì đếm một chút cũng đã mười năm.

Cho tới việc Tôn Mân Hạo gia nhập làng giải trí cũng alf việc ngoài ý muốn.

Lúc học đại học thì anh đã không thể ở cô nhi viện được nữa, bởi vì anh vừa đi học vừa đi làm để nuôi sống mình cho nên mỗi ngày đều rất bận rộn.

Một ngày nọ, trong trường học có giới thiệu công việc cho anh là đi vào đài truyền hình diễn vai người chết, chỉ cần nằm là có thể nhận được 500 NDT.

Đây là công việc nhẹ nhàng mà lại dễ kiếm tiền, Tôn Mân Hạo dễ gì cho qua! Ai ngờ là được người quản lý bây giờ là anh Lô coi trọng!

Lâm Oánh chỉ nghe thôi thì không thể tưởng tượng nổi rồi, bởi vì lúc đó Tôn Mân Hạo thường đi làm ở bên ngoài, cho nên vừa cao vừa đen lại vừa khỏe, bình thường thì cũng xem là đẹp trai nhưng so với người lưu manh đẹp trai hay loại mỹ nam thì cũng đâu sánh bằng, đến tột cùng alf anh Lô lại coi trọng anh ấy ở điểm gì?

Sau đó cô đem chuyện này đi hỏi anh ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tôn Mân Hạo chỉ gãi đầu nói: “Anh cũng chỉ là đánh cuộc với người khác, có thể diễn được vai nam chính không thôi.”

Lâm Oánh nghe được thì ngây người một lát, sau đó mới hỏi: “Kết quả là anh diễn được?”

“Đúng vậy!” Tôn Mân Hạo liền gật đầu.

Trời ạ! Người này là bảo vật sao?

Cho tới khi đó Lâm Oánh mới biết được là người yêu của cô có bao nhiêu thiên phú với cái lĩnh vực này, chẳng trách anh Lô lại coi trọng anh ấy như vậy.

Vốn là Tôn Mân Hạo không có hứng thú với nghề diễn viên, nhưng cuối cùng cũng không cưỡng lại được những điều kiện mà anh Lô đưa ra cho anh, anh chỉ nói nếu có thể giữ bí mật bảo đảm thân phận thật của anh thì anh Lô liền đồng ý, cho nên anh đã đem mình giao cho anh Lô.

Cho tới vấn đề bề ngoài... Lúc ấy anh Lô chỉ cười he he nói: “Đây không phải là vấn đề, chỉ cần em chịu phối hợp là được rồi...”

Mà tới quá trình biến thân thì giống như Tôn Mân Hạo đã nói, đó là “Lên nhầm thuyền giặt”! Mặc dù anh Lô không có đưa anh đi chỉnh hình nhưng quá trình thì cũng thật vất vả.

Thân là người yêu đầu của Tôn Mân Hạo thì Lâm Oánh chỉ biết cố gắng cùng anh đi hết con đường này, đến cuối cùng cô chỉ có thể nói, trên đời này không người đàn ông xấu-chỉ người đàn ông lười.

Nếu thật sự có tâm, thì kim cương cũng sẽ trở nên đẹp trai!

Làm xong chuyện nhà thì cô mới ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, thì phát hiện chỉ mới ba giờ chiều thôi. Lúc này ngoài trời đang nóng, cô liền không muốn ra khỏi cửa nên dứt khoát ở nhà ngồi xem TV.

TV vừa được mở, cô liền chuyển sang kênh tin tức theo thói quen.

Kênh Đài Loan Tv sẽ nói về chuyện hôm nay ai ngoại tình, ai nói gì với ai, Lâm Lục hôm nay thế nào, cũng sẽ không là loại tin tức mà lão Vương ở đầu hẻm nuôi mèo, đối với tin quốc tế quan trọng thì cô chỉ nhẹ nhàng mà lướt qua.

Lâm Oánh cảm thấy rất nhàm chán, liền định chuyển sang kênh tin tức khác thì trên màn hình đột nhiên xuất hiện một người đàn ông không thể quên thuộc hơn.

“Hôm nay Thiên Vương Alan bị bắt gặp đứng trước nhà của nghệ sĩ Tô Nhã, phóng viên đã phỏng vấn người trong cuộc, có người đại diện đã bày tỏ: [là hiểu lầm đơn thuần thôi]; mà nữ diễn viên chính thì ngọt ngào trả lời: [hai người chỉ là bạn tốt]. Căn cứ vào thời gian thì hình này là vào tháng ba năm nay. Vì chuyện này mà cái gì nhiều ngày tới chúng tôi sẽ.....

Trong tấm hình alf nữ nghệ sĩ Tô Nhã, lúc trước có đóng kịch và ca hát, nhưng không có thành tích gì, trước mắt chuyện này đang rất ảm ỉ.

Mắt của cô cũng sắp lồi ra ngoài rồi! Chỉ thấy trong hình là đôi nam nữ đang dựa vào nhau, hết sức thân mật.

Nhưng hình kia mặc dù chỉ là ảnh chụp mờ, nhưng đối với cô mà nói, người đàn ông kia chính là Tôn Mân Hạo, không sai!

Mặc dù trên lý trí cô tin tưởng anh sẽ không phản bội mình, nhưng cô... nhưng...

“Ô ô...Ông xã thôi! Anh thật quá đáng!”

All: Cứ yên tâm là nếu có chương H thì mình sẽ không đặt pic nhé :-D

“Tôi cảm thấy bài hát này có thể thu âm được, mặc dù sáng tác là phải dùng tâm, nhưng bài hát này có độ hoàn hảo rất cao, nhưng so với ca khúc rock đang lưu hành trên thị trường thì cái này dễ nghe hơn nhiều.” Người phụ trách album tiếp theo của Alan-Chung Thục Mẫn nói.

“Nhưng Alan từ trước tới giờ chưa từng thử qua thể loại này, như vậy có nguy hiểm quá không?” Người đại diện anh Lộ đang nói.

“Alan, anh thấy thế nào?” Chung Thục Mẫn quay đầu sang hỏi anh.

“Bài hát này tôi rất thích, hát nó rất thoải mái.” Tôn Mân Hạo đang nhìn nhạc phổ, trong tai nghe là ca khúc demo.

Chung Thục Mẫn và anh Lộ nghe anh nói vậy cũng cảm thấy an tâm.

Mặc dù Tôn Mân Hạo không xuất thân từ chính quy, nhưng anh có độ nhạy bén với âm nhạc rất cao, chỉ cần anh nói thích bài hát này, thì nhất định nó sẽ xếp hạng nhất hay hạng hai.

“Ừm! Vậy thì đến đây thôi, hôm nay trễ rồi. Alan, không phải em còn có việc sao?” Anh Lộ đang nhìn đồng hồ.

Tôn Mân Hạo nghe vậy liền nhìn đồng hồ một chút, lúc này mới phát hiện ra đã 6 giờ chiều rồi, liền nói với mọi người: “Ngại quá, tôi có việc phải đi trước.”

Nói xong vẫn không quên vẫy tay với anh Lộ, cảm ơn về việc đã nhắc nhở.

“Nhanh trở về một chút! Đi đường cẩn thận!” Anh Lộ liền phát tay.

Tôn Mân Hạo liền cầm cặp sách ban sáng chạy đến phòng thay đồ, bắt đầu sửa lại tóc và quần áo.

Ra khỏi phòng thay đồ thì anh hướng về cái gương thật to nói: “Tôi là Tôn Mân Hạo, tôi là một công nhân viên bình thường, tôi là Tôn Mân Hạo...”

Sau khi nhắc lại mấy lần, không chỉ thay đổi cả bề ngoài mà ngay cả phong cách ngôi sao thu hút hàng vạn người Alan cũng trở thành một viên chức nhỏ Tôn Mân Hạo.

Vừa mới bắt đầu thì anh cũng không có biện pháp để thay đổi thân phận mình, nhưng mà lâu ngày anh cũng thấy bệnh “Biến thân” của mình cũng ngày càng thuận tay rồi.

Sau khi ra khỏi công ty, anh liền đón taxi đến một siêu thị cách đó không xa để mua thức ăn.

Đẩy xe đẩy, anh liền mua nhu yếu phẩm hằng ngày trước, sau đó mới tới khu thực phẩm để lựa ra dưa và cá.

“Tôn tiên sinh, anh cũng tới mua thức ăn sao?”

“Đúng vậy, bác Lý!” Tôn Mân Hạo liền mỉm cười đáp lại.

Một người đàn ông lại đẩy xe đi mua đồ dùng gia đình, chuyện này sẽ khó tránh khỏi bị người ta chỉ trích, nhưng lâu rồi thì ai cũng thành quen, ai cũng biết trong chung cư Tôn tiên sinh là một người đàn ông tốt, ba không, khoảng 5 giờ liền đi chợ giúp cho bà xã.

Sau khi mau thức ăn xong, anh liền vội vã trở về nhà.

“Bà xã, anh về rồi.” Tôn Mân Hạo liền vội vã đi vào nhà, mới phát hiện ra có chỗ không đúng.

Trong phòng lại có mùi thức ăn!

Đây là chuyện gì? Không phải 5h30 nhà họ sẽ không ăn sao, hơn nữa đời này Lâm Ánh hận nhất là việc nấu cơm.

Tôn Mân Hạo liền nhìn đồng hồ, bây giờ đã gần chín giờ rồi.

“Ông xã thân yêu, anh về rồi!” , Lâm Oánh đang mặc một chiếc tạp dề màu hồng phấn từ trong bếp chạy ra, “Com sắp chín rồi, có muốn ăn canh trước không?”

“Vợ...bà xã, em sao vậy?” Tôn Mân Hạo toàn thân cứng đờ hỏi.

Mặc dù không biết đang xảy ra chuyện gì nhưng theo hiểu biết của anh đối với cô mà nói, nhưng lông mày ở trên lưng anh đã dựng đứng lên cả rồi.

Lâm Oánh liền tiến lên nhận lấy cặp sách từ trên tay của anh cùng với túi xách từ trong siêu thị xuống, “Sao vậy, em chỉ nấu com tối thôi mà, anh yêu.”

Tôn Mân Hạo còn chưa có phản ứng kịp thì Lâm Oánh đã lôi kéo tay của anh đến phòng bếp.

Anh vừa nhìn thấy năm món ăn trên bàn còn đang bốc khói thì liền ngây ngốc cả người.

Một tay của cô liền tháo cà vạt của anh xuống, “Ông xã ơi! Ban ngày anh đã làm việc rất cực khổ rồi, có muốn em giúp anh thư giãn không?”

“Không...Không cần đâu, anh không mệt...” Tôn Mân Hạo liền dè dặt nói.

“Như vậy đi, ăn canh trước được không?” Cô liền múc một chén canh đưa đến trước mặt anh.

Tôn Mân Hạo vừa nhìn thấy chén canh kia, giống hệt như nhìn thấy dịch bệnh, cũng không dám đưa tay ra nhận.

“Ai da, ông xã, sao anh lại không ăn?” Về mặt của Lâm Oánh vô cùng vô tội nói: “Có phải anh thấy em nấu không ngon không?”

“Không không không! Không có không có không có!” Tôn Mân Hạo liền sợ đến mức liều chết lắc đầu khoát tay.

“Đó...Vậy thì anh nhất định rất muốn ăn nó đúng không?” Cô liền cười hehe, rồi bung chén canh lên, nhẹ nhàng múc một muỗng thổi thổi, đưa tới bên miệng của anh.

Tôn Mân Hạo không dám không uống, liền liều mình uống một ngụm.

Canh xương hương vị rất ngon, nhưng anh không có tâm tình để thưởng thức nó.

“Ông xã, anh thật là! Lớn rồi mà còn làm nũng nữa.” Trên mặt của Lâm Oánh là một nụ cười ngọt ngào, lại múc thêm một muỗng canh thổi thổi, lại đưa tới cho anh.

Cô hôm nay thật sự quá dịu dàng, chỉ tiếc là anh rất hiểu tính cô, rõ ràng cũng không phải là ngày lễ lớn cũng không phải là ngày kỉ niệm gì, cô cũng sẽ không việc gì mà đi biểu hiện dịu dàng thế này, sẽ chỉ làm cho anh cảm thấy kinh khủng mà thôi.

Uhmm...Đây chính là “Lòng người khó đoán” sao? Tôn Mân Hạo liền thầm nghĩ trong lòng.

Keng keng keng...

Đang lúc anh đã ăn xong hai chén canh thì tiếng chuông báo hiệu com đã chín liền vang lên.

Lâm Oánh liền vui mừng nói: “A! Ông xã thân yêu, com chín rồi! Anh chờ một chút, em đi bới com.”

“Ừ...Vất vả cho em rồi.” Tôn Mân Hạo liền dè dặt nói.

“Ông xã, anh nếm thử món này đi.” Lâm Oánh liền đưa bát đũa tới trước mặt cho anh, sau đó lại gấp thức ăn tới.

Tôn Mân Hạo một câu cũng không nói, cố gắng cúi đầu ăn com, đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Sao rồi? Ông xã, thức ăn ngon không? Sao anh không nói gì vậy?” Lâm Oánh liền chu môi.

“Ngon! Ngon! Bà xã, món ăn em nấu là đệ nhất thiên hạ rồi! Anh đang ăn rất ngon nên không thể nói được.” Tôn Mân Hạo nói xong, lại vội vàng ăn hai đũa thức ăn lớn để chứng minh lời nói của anh, mà anh phồng cả lên vì nhồi đầy thức ăn cho nên âm thanh cũng thay đổi.

“Vậy sao, vậy anh ăn nhiều một chút đi!” Lâm Oánh liền cười đến ngọt ngào, trên tay không ngừng gấp thức ăn cho anh.

Bởi vì yêu cầu cho công việc cho nên anh phải giữ đúng cân nặng, bình thường thì cô sẽ giúp anh, thậm chí là quản lý cả cân nặng của anh, vì vậy đồ ăn của nhà họ rất ít xuất hiện đồ ăn có lượng calori cao, nhưng hôm nay lại...

Gà chiên, thịt xào dấm đường, tôm viên chiên dứa, cá kho tàu, gạch cua nấu trứng... Mỗi một món đều có lượng calori cao nha! Như vậy cũng thấy được cô đang tức giận đến thế nào.

Một mặt anh đang ăn, một mặt thì cố nhớ lại xem gần đây chuyện gì có thể làm cô tức giận. Nhưng nửa ngày vẫn suy nghĩ không ra !

“Ông xã, anh ăn no chưa?” Lâm Oánh hỏi.

“Ăn no! Ăn no!” Tôn Mân Hạo liền vội vàng buông đũa xuống.

“Vậy sao, vậy chúng ta tới phòng khách nghỉ ngơi đi!” Cô liền lôi kéo anh đến phòng khách, làm cho anh thư thái ngồi trên ghế sôpha, còn cầm ly trà ngon đưa cho anh, muốn bao nhiêu thân mật có bấy nhiêu thân mật.

Nhưng cô càng ngọt ngào bao nhiêu thì anh lại càng sợ bấy nhiêu.

“Ông xã, em nói với anh nghe nhé, hôm nay em đã rửa xe, giặt quần áo, cũng đã tắm xong, còn có xe của anh em cũng đã rửa rồi.” Cô đem những chuyện nhà hôm nay đã làm kê cho anh nghe từng chuyện một, mỗi cái lại làm cho tâm của anh rút đi một lần.

Lâm Oánh nói đến nửa ngày mới xong, sau đó mới hỏi Tôn Mân Hạo: “Ông xã, anh nói em có giỏi không?”

Anh đang nghe chăm chú, đến cái tay cầm ly cũng có chút run rẩy: “Giỏi! Giỏi! Vợ anh là giỏi nhất đấy!”

“Đồ ăn hôm nay ngon không?” Lâm Oánh lại hỏi.

“Ăn rất ngon! Nếu như không có vợ thì tương lai anh phải làm sao đây?” Tôn Mân Hạo liền nói.

“Vậy em có dịu dàng không?”

“Trên đời này không ai dịu dàng hơn em đâu!”

“Vậy em có phải là bà xã tốt nhất thế giới không?” Lâm Oánh lại hỏi.

“Dạ! Bà xã, em là bà xã hoàn mỹ nhất thế giới!” Tôn Mân Hạo liền ngoan ngoãn trả lời.

“Vậy sao...” Lâm Oánh liền khẽ đề cao âm điệu, “Vậy thì ông xã yêu dấu của em ơi, hãy trả lời cho em biết, đến tận cùng là anh có bất mãn gì với bà xã hoàn mỹ nhất thế giới này vậy?”

“Không có không có không có mà! Anh đối với em rất hài lòng, cực kỳ hài lòng rồi!” Tôn Mân Hạo liền vội vàng nói.

[Chỉ có tại DiennDaannLeeQuyyDoomn]

Cô liền cười lên, càng cười thì mồ hôi lạnh của anh lại càng chảy ròng ròng.

“Vậy sao...” Lâm Oánh lại nói: “Vậy thì ông xã yêu dấu, mời trả lời cho em biết, vì cái gì mà anh phải đến nhà của người phụ nữ khác?”

Đến rồi!

Anh đã biết trọng điểm đã tới, liền khso nọc nói: “Bà xã yêu dấu, anh không biết em đang nói cái gì!”

“Không biết em nói cái gì sao?” Âm thanh của cô liền ngọt đến mức nặn ra cả mật, “Cái cô gì nhỉ, tên là Lâm gì Thực gì đó...Không lẽ anh quên rồi sao?”

“Bà xã yêu dấu, anh không biết Lâm gì Thực gì cả.” Tôn Mân Hạo liền nói.

“Có thật không?” Lâm Oánh lại còn cười hehe: “Ba tháng trước, nghe nói có một nghệ sĩ hạng A đã đến nhà của một nữ diễn viên họ Tô ngồi uống cà phê những ba giờ đồng hồ, không biết là ông xã yêu dấu, anh có biết nữ nghệ sĩ đó không đây?”

Tôn Mân Hạo liền vô tội nhìn Lâm Oánh, rồi lắc đầu một cái.

Trời đất chứng giám! Hai ba tháng nay anh vì chuẩn bị cho liveshow mà bận muốn chết, cô đang nói gì vậy?

“Vậy sao...” Cô liền mỉm cười nói: “Ông xã, anh ở đây đợi em một chút, em sẽ trở lại ngay.”

Nói xong, cô liền rời đi.

Tôn Mân Hạo liền gạt đầu một cái, ngoan ngoãn ngồi chờ trên ghế “áp trứng.”

Lâm Oánh đang tức giận bưng bưng liền chạy ra cửa hàng tiện lợi, mua đầy đủ nhưng tờ báo có chữ: “Tình sử của Thiên Vương Alan”, xếp thành một hàng đặt trước mặt của Tôn Mân Hạo, nhưng mà trên mặt vẫn treo nụ cười ngọt đến mức có thể nặn ra mật.

“Ông xã yêu dấu, anh có thể nói cho em biết, nhưng thứ này là gì không?” Lâm Oánh liền hỏi.

Tôn Mân hạo liền nhìn đồng tạp chí bát quái kia, trong lòng chỉ nghĩ: Sao lại tới nữa!



Mặc dù Lô ca và những người khác đều nói chuyện thị phi đối với nghệ sĩ mà nói là một loại bàn đạp, nhưng đối với Tôn Mân Hạo mỗi lần nhìn thấy những tạp chí loại này liền chỉ than vãn bất đắc dĩ.

Hơn nữa thật quá đáng, mỗi lần anh có một chuyện nhỏ gì thì họ sẽ viết thành gấp mười lần như thế!

Trời đất chứng giám giùm đi! Trên đời này anh chỉ có mỗi mình cô mà thôi. Trong lòng của Tôn Mân Hạo liền buồn bã.

“Anh nói gì đi chứ? Ông xã?” Lâm Oánh liền hỏi.

“Ừ... Bà xã em nghe này, cái này chỉ là tuyên truyền cho phim mới mà thôi, là do công ty sắp xếp, em quên rồi sao?” Tôn Mân Hạo liền từng bước giải thích: “Còn nữa, cá nhân anh cũng đã xin phép em rồi mà, cô ta là một thiên kim của tập đoàn lớn muốn làm diễn viên, vì muốn dựa vào anh để nổi tiếng thôi. Nhà cô ta có thế lực rất lớn, anh cũng không thể làm khác được.”

“Được rồi, bỏ qua những thứ này đi, vậy cái này thì sao?” Lâm Oánh liền rút ra tấm hình đặt trước mặt anh, “Tấm hình này là thế nào đây? Ông xã thân ái?”

“Cái này...” Anh liền nhìn tấm hình chăm chăm, lại nhìn đến nội dung của tờ báo viết.

Trong hình đúng là anh rồi, nhưng vì sao anh lại không hề có chút ấn tượng nào vậy? Ngay cả tên nhà báo anh cũng không biết.

“Anh muốn nói gì không?” Cô liền hỏi anh.

“Anh..Anh vô tội mà!” Tôn Mân Hạo liền nhỏ giọng nói...

Trên màn ảnh Tôn Mân Hạo thường diễn vai anh hùng, nếu để cho người hâm mộ biết ở nhà anh chỉ là người hèn nhát thì chắc là họ đều phải rớt mắt ra.

“Anh nói vậy là sẽ như vậy sao?” Lâm Oánh liền hí mắt lại.

“Uhm... bà xã, đừng giận được không?” Anh liền nhỏ giọng hỏi

“Gia quy điều thứ ba như thế nào?”

“Không được cùng với người khác làm chuyện ái muội, nếu như là chuyện công việc thì phải xin phép trước với vợ.” Tôn Mân Hạo liền đọc rành mạch.

“Thì ra ông xã còn nhớ rõ nhỉ? Vậy nếu như vi phạm nội quy thì sao?” Lâm Oánh liền hỏi/

“Phạt quỳ đến khi đối phương hết giận thì thôi.” Tôn Mân Hạo liền nhỏ giọng nói.

“Được rồi, vừa rồi em mới vừa cho anh cơ hội để giải thích, là anh không giải thích được thì cũng đừng trách em không hiểu lý lẽ đó.” Lâm Oánh liền nói.

“Đúng vậy, bà xã, em là công bằng nhất rồi.” Anh liền ôm một tia hy vọng.

Cho nên có thể không phạt được không...

“Nếu như gia quy này là do chúng ta cùng nói và cùng lập, vậy thì ông xã, anh cũng cần phải làm gương trước, đúng không?” Tôn Mân Hạo còn chưa kịp mở miệng thì Lâm Oánh đã ngọt ngào cắt đứt hy vọng của anh.

“.....Đã biết.” Tôn Mân Hạo liền rung rung nói.

Thì ra đó là bữa tiệc trước khi hành hình, hèn gì lại phong phú như vậy.

“Vậy thì đi đi! Ông xã.” Lâm Oánh liền chỉ ngón tay ngọc về phía thư phòng, rồi lại bổ sung thêm một câu, “Lúc nào em hết giận sẽ nói anh biết.

“Được, bà xã.” Thiên Vương vạn người mê Alan, liền ừ rừ tiến vào thư phòng- phạt quỳ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Minh Tinh* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 4

Sáng sớm hôm sau, Lâm Oánh liền tiến vào thư phòng thì thấy Tôn Mân Hạo đang quỳ gối bên giường, đầu dựa vào tường ngủ mất rồi.

Thật ra thì cô là người hiểu rõ hơn ai hết, Tôn Mân Hạo thật sự là một người chồng tốt đến nỗi không thể tốt hơn nữa rồi! Từ khi bọn họ qua lại tới nay, anh luôn cưng chiều cô, yêu thương cô, thật sự là nâng niu trong lòng bàn tay sợ té, ngậm trong miệng lại sợ tan, giống như cô là một công chúa vậy!

Thành thật mà nói thì cô cũng không tin vào những gì mà báo đã viết, nhưng chỉ cần nghĩ tới anh đang dựa vào một người phụ nữ khác thì cô vẫn còn đang tức giận.

Nhưng nói cho cùng, cô tức giận cũng chỉ là nhất thời. Nhìn thấy anh như vậy, đến thờ cũng không dám thờ mạnh thì cơn giận của cô cũng tiêu mất phần nửa rồi. Hôm nay nhìn thấy anh quỳ suốt đêm, lại còn vừa quỳ vừa ngủ, cơn giận của cô cũng biến mất.

“Ông xã, dậy đi.” Lâm Oánh đi tới liền gọi Tôn Mân Hạo.

“Uhm... Trời sáng rồi sao?” Tôn Mân Hạo liền mơ màng tỉnh lại, nhất thời không hiểu lắm vì sao mình lại không ngủ ở trong phòng.

“Trời sáng rồi, mau dậy đi tắm thay quần áo đi. Em đã nấu bữa sáng rồi, anh ăn nhanh lên.” Lâm Oánh nói.

“Ui da!” Tôn Mân Hạo liền muốn đứng dậy, nhưng vừa vận động thì lại kêu một tiếng.

“Sao rồi?” Nghe thấy anh kêu thảm thiết, Lâm Oánh cũng liền mềm lòng, chạy lại xem anh.

“Chân tê rần, đứng không nổi rồi.” Tôn Mân Hạo đau đến mức nhe răng trợn mắt.

“Em giúp anh!” Lâm Oánh liền nâng anh dậy, một tay vòng qua vai anh, một tay vòng qua eo anh giúp anh đứng dậy.

“Bà xã.” Tôn Mân Hạo liền dựa vào vai của Lâm Oánh, đáng thương gọi.

“Chuyện gì?” Lâm Oánh liền đỡ anh đi tới phòng tắm.

“Đầu gối anh đau thật đó.” Tôn Mân Hạo liền làm nũng.

“Đáng đời!” Rõ ràng là cô đã tin tưởng anh rồi, nhưng vẫn không nhịn được mà mắng anh một câu.

Nếu như đã là vợ chồng thì sẽ không thể không cãi nhau được! Tôn Mân Hạo thầm nghĩ.

Nhưng Tôn Mân Hạo đã quá hiểu Lâm Oánh rồi, cô mắng câu này có nghĩa là cô chỉ đang trách anh không cẩn thận để bị chụp hình ảnh mập mờ này.

“Bà xã.” Anh lại gọi.

“Gì nữa?” Lâm Oánh đang dìu anh đến phòng tắm rồi để anh ngồi vào bồn tắm.

Tôn Mân Hạo liền hướng về phía Lâm Oánh nở ra nụ cười làm điên đảo chứng sinh, kéo tay của cô, rồi hạ xuống một nụ hôn trên mu bàn tay, thâm tình nói: “Anh yêu em”

Vành mắt của Lâm Oánh lập tức hồng lên.

Cô biết tính mình nóng nảy, dễ giận cũng dễ quên, nhưng nếu anh không thủy chung dịu dàng bao dung cô thì bọn họ đã sớm xa nhau rồi.

“Ông xã, em cũng yêu anh.” Lâm Oánh liền nói.

Tôn Mân Hạo vì một câu nói của cô mà cảm thấy hạnh phúc, liền muốn kéo cô qua để hôn nhưng cô tiến lên một bước liền đụng phải đầu gối của anh, làm cho anh hét thảm: “Ui da!”

Lâm Oánh liền vội vàng lùi một bước, “Được rồi, anh tắm nhanh một chút đi! Em đã giúp anh chuẩn bị nước nóng xong rồi, anh ngâm mình sẽ đỡ hơn.”

Nói xong cô cũng quay đầu đi khỏi phòng tắm.

Tôn Mân Hạo nhìn bóng lưng của cô rồi đi, than thầm là mình không thể dùng sức được.

Nếu như không phải đầu gối của cô bị đau, anh nhất định sẽ kéo cô trở lại làm duyên ương nghịch nước! Chỉ tiếc là bây giờ anh có lòng nhưng có sức thôi!

Cẩn thận cởi quần áo xong, anh mới chậm rãi đem mình thả vào nước, nước nóng làm cho các cơn đau của anh giảm đi phần nào.

Cẩn thận nhớ lại thì họ đã sống chung được nhiều năm rồi! Nhưng ngược lại cô cũng chưa có lấy một lần. Tôn Mân Hạo liền cười thầm trong lòng.

Nếu hỏi Tôn Mân Hạo tại sao yêu Lâm Oánh thì anh sẽ nói, ở lần đầu tiên hai người gặp mặt thì vừa nhìn thấy cô anh đã nhất kiến chung tình.

Anh luôn cho là bản tính của cô thiện lương, nhưng tính tình thì hơi nóng nảy, không ngờ đã nhiều năm rồi mà tật xấu này của cô vẫn không hề thay đổi chút nào! Tôn Mân Hạo liền cười cười xoa hai đầu gối đau nhức.

Ban đầu thì “Điều thứ ba của gia quy” chỉ là đùa giỡn, những năm gần đây anh chưa hề vi phạm nó, nhưng không nghĩ tới lần này lại trượt chân! Cũng chỉ là vì tấm hình kia, điều này phải nhờ Lô ca điều tra giùm mới được. Trong lòng của Tôn Mân Hạo liền âm thầm tính toán.

Sau khi tắm xong, hai đầu gối của anh cũng khá hơn nhiều, anh liền mặc vào áo tắm đã chuẩn bị trước rồi đi xuống bếp liền nghe thấy một mùi vị trong veo.

Người hiện đại để cho tiện thì thường dùng com để nấu cháo nhưng nếu dùng gạo thật để nấu, nếu dùng com sẽ không có mùi thơm như vậy.

“Anh tắm xong rồi sao? Mau lại đây ăn đi! Dùng để cho Lô ca đợi lâu.” Lâm Oánh liền múc một chén cháo tới cho Tôn Mân Hạo.

“Cảm ơn bà xã.” Tôn Mân Hạo liền vui vẻ nhận lấy cháo.

Anh rất thích ăn cháo trắng với rau dưa. Cháo nhất định phải dùng gạo thơm để nấu, ngoài ra cũng không được thêm bột nêm vào cháo, cũng không cần cho thêm thịt vào, chỉ cần đơn thuần cháo trắng alf đủ rồi.

Hôm nay trên bàn chỉ để hai đĩa tương và chao, còn có canh rau xanh và trứng chần, calori vô cùng nhẹ. Tôn Mân Hạo liền biết là hôm qua anh được ăn quá phong phú rồi cho nên bữa ăn này là để anh được sạch dạ dày.

Mặc dù chỉ đơn giản là cháo trắng rau dưa nhưng Tôn Mân Hạo rất vui vẻ, ăn đến 5 chén lớn.

Thân là Thiên Vương châu Á Alan, mặc kệ dù là đi đến đâu đều là được đãi ngộ cao cấp, ở khách sạn 5 sao, phòng tổng thống, mặc các loại trang phục hàng hiệu sang trọng, càng không cần phải nói là các loại thức ăn ngon, nhưng cuối cùng anh vẫn thích hương vị bình thường chất phác của cháo trắng rau dưa.

Có lúc Tôn Mân Hạo cũng không nhận được mà nghĩ thầm, có lẽ là vì đã sống trong khung cảnh đẹp đẽ xa hoa cho nên anh mới có thể quý trọng cái bình thường tốt đẹp.

“Bà xã yêu dấu, anh ăn no rồi. Anh đi trước đây.” Giống như mọi lần Tôn Mân Hạo đều giống như ông chồng ra trận tạm biệt vợ vậy.

“Uhm, ông xã đi thông thả.” Lâm Oánh cũng nói giống như vậy.

Tôn Mân Hạo liền ngồi lên xe tới đón anh, không nhận được mà lập tức hỏi: “Lô ca, anh thấy tin tức hôm qua chưa?”

“Thấy rồi, vừa về đến nhà là anh mở TV lên ngay. Thế nào? Xem mặt của em không tốt, sẽ không phải là Lâm Oánh tức giận chứ?”

“Đâu chỉ như vậy, cô ấy tức điên lên ấy chứ.” Tôn Mân Hạo một mặt thay quần áo một mặt nói.

“Chà! Vậy làm sao bây giờ? Có muốn anh thay em đi nói với cô ấy không?”

“Không cần, anh cũng biết tính của cô ấy mà, giận nhanh rồi cũng quên nhanh thôi, anh mà nói rồi thì càng nói càng đen thôi.” Tôn Mân Hạo liền nói.

Lô ca liền suy nghĩ một chút, hơn nữa anh ta tin tưởng Tôn Mân Hạo có thể thuyết phục được Lâm Oánh.

“Đúng rồi, anh nghe nói có một chương trình muốn đặc biệt phỏng vấn em” Lô ca vừa lái xe vừa nói.

“Bôi đi, không cần! Chúng ta không cần phải gây thị phi để nổi tiếng đúng không?” Tôn Mân Hạo liền cười khổ nói: “Em sẽ cố gắng làm việc, anh hãy bảo họ đừng lại đi.”

Con giận của bà xã thân ái vừa mới tiêu, anh cũng không muốn cô xem mấy cái tiết mục đó mà nổi cơn! Tới qua cái kinh nghiệm kinh khủng đó là đủ rồi.

“Anh mới vừa gọi điện thoại đến cho phó tổng rồi, cô ấy nói cô ấy sẽ nghỉ cách.” Lô ca nói.

“Vậy thì tốt.” Tôn Mân Hạo liền thở dài một hơi. Thay xong quần áo, anh liền bắt đầu dùng gel để chải tóc.

Chị của Tô Nhã là một đạo diễn có thể lực không nhỏ, nếu có cô ta ra mặt thì phải ngăn cản cái kế hoạch đó mới được.

“Đúng rồi, Lô ca, với cái chuyện kia em không hề có ấn tượng, nhờ anh điều tra giúp em.” Tôn Mân Hạo liền nói.

“Vi sao? Nghề sĩ ít nhiều thì cũng phải có chuyện thị phi chứ, trước kia em cũng để nó trôi qua mà, không phải sao?” Lô ca rất hiếu kỳ nói.

“Chuyện lúc trước ít nhiều gì thì em cũng biết, vẫn không tính là oan, nhưng lần này em thật sự không nghĩ ra được! Em sẽ không ngại để cho người ta lợi dụng mà lấy tin tức nhưng ít ra trong nội dung bài báo không nên quá đáng như vậy.” Lô ca liền nhìn vào bài báo, quả thật có viết bậy một chút.

“Phòng bị là tốt, anh sẽ cho người điều tra.” Lô ca liền gật đầu.

“Cảm ơn. Hôm nay lịch trình là gì?” Tôn Mân Hạo hỏi.

“Anh đã xem rồi, hôm nay cũng không có việc gì nhiều, chỉ có một quảng cáo muốn mời em đóng MV thôi.” Lô ca không cần nhìn lịch trình mà có thể nói được rành mạch.

“Uhm...” Tôn Mân Hạo nghe vậy liền nhăn mày lại.

Bây giờ bọn chó săn tin tức rất nhạy bén, xem ra quá trình cũng sẽ không yên ổn.

“Yên tâm! Cả lịch trình hôm nay anh sẽ đi với em, giúp em cản trở bọn paparazzi kia.” Lô ca biết là anh phiền não liền an ủi anh mấy câu.

Coi như không tính đến quan hệ cá nhân thì Alan cũng là con gà đẻ trứng vàng của công ty bọn họ! Làm sao có thể để người ta nghe chuyện này mà đánh giá con người được chứ! Huống chi Tôn Mân Hạo cũng là người mà anh đã đỡ đầu để đi vào làng giải trí, với công hay là tư thì Lô ca cũng cảm thấy là mình có trách nhiệm để bảo vệ cho anh.

“Cảm ơn!” Tôn Mân Hạo liền cảm kích nói.

Lâm Oánh sau khi đưa Tôn Mân Hạo đi xong liền đi ngủ một lát sau đó buổi trưa khi tỉnh lại xem TV liền bị hù một cú sốc lớn.

“Từ trước đến giờ Thiên Vương Alan luôn có tiếng dễ chịu hôm nay đã ở studio cãi nhau với ký giả. Theo như người chứng kiến thì có mấy ký giả tập trung vào hiện trường quay MV để hỏi về chuyện gần đây, bị ký giả làm phiền thì Alan đã rất giận dữ và mắng họ.”

“Lúc này công ty quản lý của Alan đã tuyên bố rằng lúc ấy đang có ký giả đi theo đã quấy rầy nghiêm trọng đến công việc cá nhân của anh, thậm chí làm ảnh hưởng đến tiến độ vì vậy Alan mới hơi lớn tiếng như thế...”

Hình ảnh tiếp theo là trong đôi mắt của Alan đang hàm chứa sự tức giận: “Liên quan một chút tới lời đồn gần đây, tôi chỉ có thể nói [không hề có chuyện gì hết]! Tôi tin tưởng các vị ký giả đây đều là người có hiểu biết, chỉ hy vọng dừng lại ở mức là lời đồn. Còn vị tiểu thư Tô Nhã kia, tôi chỉ có thể nói tôi không biết cô ấy là ai và cô ấy cũng không nên dựa vào tôi để nổi tiếng!”

Phía trên là lời nói của nhân vật nam, vậy thì lời nói của một mình tính khác thì sao, còn coi là cái gì, nhưng từ trước tới giờ Thiên Vương Alan có tiếng là dễ chịu lại tức giận, có lẽ là chuyện này không giống nhau!

Người đàn ông trên TV vừa nói xong liền không để ý tới mọi người còn đang ngơ ngác và vài người ký giả còn đang muốn hỏi tiếp thì liền xoay người rời đi.

Hình ảnh liền chuyển sang hình của Tô Nhã nhưng Lâm Oánh đã không còn tâm tình để xem tiếp nữa.

Cá tính của Tôn Mân Hạo cô là người hiểu rõ nhất! Có vài mình tính chỉ ra về hiện lãnh như cô biết anh tuyệt đối không phải là giả vờ.

Lâm Oánh liền phát hiện ra từ trước đến giờ tính tình của anh không được tốt như trong lời nói, lần này thì lời nói nhanh gọn, thần sắc nghiêm túc, ngay cả cô cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Tôn Mân Hạo đột nhiên phát giận như vậy, ngay cả cô cũng sửng sốt! đừng nói là mọi người bất ngờ, cả cô cũng vậy. Buổi chiều làm việc nhà cô cũng nghĩ tới chuyện này.

Sau khi đem quần áo phân loại bỏ vào máy giặt xong thì cô bắt đầu cầm máy hút bụi đi hút sàn nhà.

Lại nói, Tôn Mân Hạo tức giận, vậy thì phản ứng của anh tới qua với cô là có liên hệ đi! Những ký giả kia chắc là bị vạ lây rồi.

Âm thanh của máy hút bụi lần ất cả tiếng mở cửa, cho nên khi Lâm Oánh phát hiện có người đằng sau ôm cô thì cô liền hét âm cả lên.

“A!” Lâm Oánh liền liều chết giãy giụa.

“Là anh, là anh, bà xã, anh về rồi.” Tôn Mân Hạo biết là anh đã dọa tới Lâm Oánh liền vội vàng giải thích.

“Ông xã, sao anh lại về rồi?” Lâm Oánh bị anh làm cho giật mình.

Cô nhớ là lịch trình hôm nay của anh đến 8 giờ tối, sao giờ này đã về rồi.

Lâm Oánh liền ngẩng đầu lên, bây giờ chỉ mới có ba giờ chiều thôi mà.

Đầu tiên là anh lấy máy hút bụi trong tay cô ra, tránh cho nó rơi rồi nói: “Lô ca bị anh dọa sợ cho hết hồn, gọi tài xế cho anh về nghỉ ngơi trước.”

“Là vị chuyện hồi sáng sao?” Cô liền có chút lo lắng.

“Chắc là vậy!” Tôn Mân Hạo liền vòng tay qua người cô: “Cho nên Lô ca đã đem công việc hôm nay qua ngày khác rồi, lịch trình từ nay về sau sẽ dài hơn.”

“Ông xã, anh vẫn ổn chứ?” Lâm Oánh đặt tay lên tay của anh, rồi hôn lên mặt của anh.

“Không sao, chuyện còn lại công ty đại diện sẽ xử lý.” Anh ôm cô nói.”

Mặc dù anh là bị Lô ca dụ dỗ vào làng giải trí, nhưng biết mình có thể đem lại niềm vui cho nhiều người cho nên anh rất vui vẻ.

Từ một người mới không hiểu gì cho đến Thiên Vương châu Á Alan, con đường anh đi hôm nay ngày càng thuận lợi, thậm chí đây cũng bắt đầu thiên chức của anh. Nhưng cũng tùy lúc, anh bị người ta bịa đặt tin tức hoặc là bị paparazzi quấy rối, cho nên đã nổi giận.

Mà lúc này đây, bà xã yêu dấu của anh tâm, linh tương thông, mỗi khi anh thấy buồn phiền đến cực điểm, cảm giác chỉ cần ôm cô là anh có thể bình tĩnh trở lại.

Muốn để cho cô được hạnh phúc, muốn cô luôn vui vẻ, muốn cô không cần phải lo lắng về cuộc sống! Mỗi lần nghĩ đến đây, là anh cảm thấy có thêm động lực để cố gắng.

“Ông xã! Anh thật là, làm nghề này cũng không vui vẻ gì, chúng ta rời đi đi! Rời đi là được mà.” Lâm Oánh liền vui ở trong lòng của Tôn Mân Hạo nói.

Thật ra thì những năm gần đây Tôn Mân Hạo đã kiếm đủ số tiền cho bọn họ có thể sống cả đời, nếu như công việc này cho anh áp lực thì anh có thể nói lời tạm biệt nó, cho dù là đang đứng trên đỉnh vinh quang thì cũng phải là lựa chọn đầu tiên.

Bọn họ có thể ra nước ngoài, như Canada hay Thụy Sĩ, đến một nơi không ai biết tới “Alan”, là một đôi vợ chồng bình thường.

“Nếu như có thể, anh muốn cùng em tới nơi mà không ai biết đến.” Tôn Mân Hạo liền khẽ hôn trên má của Lâm Oánh một cái.

“Vậy chúng ta....”

Anh liền đề lại môi của cô” Nhưng anh không muốn làm cho Lô ca thất vọng, cũng không muốn khiến cho những người hâm mộ thất vọng....Em có thể tha thứ cho anh không?”

“Ừ em hiểu mà.” Lâm Oánh liền xoay người, vòng tay ôm lấy cổ anh.

“Em tức giận sao?” Tôn Mân Hạo liền hỏi.

Lâm Oánh liền lắc đầu một cái: “Ông xã, anh vĩnh viễn phải nhớ, bất luận là xảy ra chuyện gì thì em vĩnh viễn sẽ chịu đựng cùng với anh.”

Cô biết, anh chính là một người đàn ông tốt! Có lẽ cô yêu anh, đồng thời cũng yêu luôn cái tính nghiêm túc của anh.

“Bà xã, anh yêu em nhất!” Anh liền hôn cô thật sâu.

Hai người vừa bắt đầu hẹn hò thì cái gì anh cũng không có! Ngay cả khi hẹn hò ở quán cơm ven đường thì cũng phải chia đôi tiền trả, nhưng cô chưa từng có nửa câu oán trách anh.

Sau khi tiến vào làng giải trí, mặc kệ anh bận như thế nào, mỗi lần có điểm nghỉ ngơi hay cách trở, mỗi lúc như thế, đều có cô khích lệ anh mới có thể đi tiếp, cho nên nếu không có cô cũng sẽ không có ngôi sao “Alan” hôm nay.....

Vừa nghĩ tới đó thì anh càng thâm tình hôn cô hơn, mà cô cũng nhiệt tình đáp lại anh.

Bọn họ là vợ chồng, cô không cần phải giấu giếm tình yêu và nhiệt tình đối với đối phương.

Bọn họ vừa hôn vừa điên cuồng lôi kéo quần áo của nhau khiến cho quần áo của cả hai nhanh chóng rời khỏi cơ thể, để cho bọn họ trở lại tư thế nguyên thủy nhất.

Tôn Mân Hạo ôm Lâm Oánh ngồi trên ghế sofa, để cho cô đối mặt với anh, ngồi giạng chân trên đùi của anh, một tay anh vòng qua cái eo mềm mại nhỏ nhắn của cô, một tay vuốt ve cái mông co giãn, lại lặng lẽ hướng vào nơi mềm mại giữa hai chân của cô tìm kiếm.

“Ừ....” Cô bị anh hôn rất sâu nên không cách nào nói nên lời chỉ có trên chóp mũi hừ một tiếng thoải mái than nhẹ.

Được cô khích lệ, đầu ngón tay của anh lại càng thêm chăm chỉ, một ngón dọc theo huyết khẩu của cô vẽ vòng tròn, một cái lại đi dọc đến tiểu huyệt ở phía trước khe bốp không ngừng trêu đùa, để cho cô không nhẫn nại được mà khẽ ngấm.

Anh kéo dài động tác giúp cô thả lỏng, sau đó ngón tay mới để ở cửa động đã ướt át của cô.

“Em yêu, anh vào đây.” Tôn Mân Hạo nói xong ở bên tai câu cô, cũng đồng thời đẩy nhẹ vào bên trong.

“Ừ.....A” Cô ôm bờ vai rộng rãi của anh, chậm rãi hít sâu để giảm cảm giác không thoải mái.

Mặc dù đã làm vợ chồng nhiều năm, biết rõ thói quen và sở thích của đối phương, nhưng nơi bí mật vẫn chưa hoàn toàn ướt át làm cô cảm thấy khó chịu.

Anh cũng không gấp, để cho đầu ngón tay dừng trong cơ thể cô, càng không ngừng hôn sâu ở tai và cổ, một bên lại dụ dỗ: “Bà xã, em thật đáng yêu. Đừng sợ, buông lỏng một chút! Anh sẽ không làm tổn thương em!”

Bởi vì anh dịu dàng, làm cho cô dần thích ứng. Dần dần, cảm giác thoải mái như trước lại trở lại trên người cô.

Cảm thấy cơ thể chặt trát của cô không còn căng thẳng nữa, anh mới cẩn thận chôn sâu ngón tay vào trong người cô, xẹt qua bộ phận nhạy cảm.

“Bà xã, em thích trong này đúng không! Mỗi lần đụng chạm ở đây em đều rất thoải mái.” Tôn Mân Hạo nói xong còn cố tình ở vị trí này đụng chạm một chút.

“A!” Toàn thân Lâm Oánh nặng nề run lên một cái.

Anh có thể cảm nhận được là cô đã ướt át thêm không ít liền điều chỉnh khoảng cách của hai người, kéo tay Lâm Oánh tới sờ vào bộ phận đã dâng trào, dụ dỗ nói: “Vợ, em giúp anh sờ một chút.”

Lâm Oánh liền cầm lấy cự vật, trong lòng có một chút xấu hổ nhưng vẫn cam tâm tình nguyện phục vụ cho anh.

Anh là ông xã của cô, là người mà cô yêu! Dĩ nhiên là cô cũng muốn làm cho anh vui lòng, làm cho anh thoải mái. ...

Vừa nghĩ tới đó, cô lại quên đi sự thẹn thùng, bắt đầu vuốt ve theo phương thích mà anh thích.

Giống như anh cũng biết chỗ yêu thích mà mẫn cảm của cô, cô cũng vậy! Trước hết cô cầm lấy vật khổng lồ của anh mà xoa nắn, sau đó là di động trên dưới, đợi đến khi vật cứng rắn nóng bỏng phun ra một ít tinh dịch thì lòng bàn tay mềm mại lại cầm lấy viên cầu xoa nắn.

“Hô....Bà xã, em càng lúc càng thuần thực....” Tôn Mân Hạo không nhịn được mà thở hổn hển.

Lúc anh đang nói thì ngón tay ở bên dưới cũng tiếp tục tiến công, sau khi xác định cô có thể tiếp tục thì liền đưa ngón tay thứ hai vào.

Hai cánh hoa bị ngón tay anh tách ra, ái dịch bên trong liền làm ướt tay của anh. Cô hơi khó chịu liền giãy giụa mông, giống như là mong anh có thể cho cô nhiều, nhiều hơn nữa.

“Bà xã, em thật tham lam, vẫn đang hút ngón tay của anh này.” Anh ở bên tai cô trêu đùa nói.

Sắc mặt của Lâm Oánh đỏ bừng liền liếc anh một cái, không phục nói: “Anh...Không phải là anh...Chính anh vẫn còn đang nhò giọt đây này....”

Bởi vì sự phục vụ của cô mà anh cũng trào dâng kích động không thôi, từ đỉnh đang tiết ra ái dịch trong suốt, làm cho tay cô cũng ướt.

“Đúng, đúng là anh không nhịn được.” Anh liền ở trên môi cô khẽ hôn xuống.

“Ừ....Vào đi....” Lâm Oánh liền nhỏ giọng nói.

“Không được, em vẫn chưa thả lỏng hoàn toàn.” Tôn Mân Hạo liền cố nén sự dụ dỗ của cô nói.

“Không sao.....Anh vào đi!” Thật ra thì cô đã sớm biết anh không chịu nổi, mà cố nén bởi vì cô.

“Ừ....” Tôn Mân Hạo vì cô mà cảm động không thôi. Anh liền điều chỉnh vị trí của hai người, đem nhấn nạy của chính mình chống đỡ ở hoa huyệt phần hông, eo khẽ rướn lên liền đâm vào cơ thể cô, động tác hết sức dịu dàng.

“A...A...” Lâm Oánh liền cắn môi dưới, phát ra tiếng rên rỉ thật thấp.

“Rất đau sao? Muốn anh dừng lại không?” Anh hỏi bên tai cô.

Cô không nói gì, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Biết ý của cô, anh liền dịu dàng hôn cô, cực kì dịu dàng mà kiên định đẩy từng chút một vào cơ thể của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Minh Tinh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 5

Mật huyết non nớt của cô vì bị anh xâm nhập mà không ngừng co rút lại, giống như cái miệng nhỏ nhắn không ngừng mút hút lấy vật to lớn của anh, đem đến một khoái cảm khổng lồ.

“Thật thoải mái, bà xã, em giỏi quá.” Tôn Mân Hạo không nhịn được thở dài nói.

Nhưng u huyết ướt át chặt trát mặc dù mang đến cho anh khoái cảm cực hạn, nhưng vì chưa chuẩn bị tốt cho nên nửa điểm anh cũng không dám động.

Có trời mới biết vào lúc này anh có bao nhiêu hy vọng có thể điên cuồng đóng đưa trong cơ thể cô! Tận tình hưởng thụ tất cả của cô! Nhưng anh lại không muốn cô bị thương.

Tôn Mân Hạo cực kì dịu dàng bắt động trong hạ thể của cô, cô có thể cảm nhận được được vật cứng rắn, nóng bỏng của anh và cả dục vọng khó nhin, vừa nghĩ tới nhiều năm nay anh thủy chung dịu dàng với cô như vậy, cô liền cảm động đến mức sắp khóc rồi.

Lâm Oánh bắt đầu thử đóng đưa eo của mình, để cho mật huyết bắt đầu phun ra nuốt vào vật lửa nóng của anh. Hoa kính đã bắt đầu ướt át, bấp thịt ở bên trong bọc lại thật chặt vật đang dâng trào, trong lúc cô đang lùi về sau thì nó lại xuất hiện, mỗi lần cô di chuyển về phía trước thì nó từng tác tiến vào, ở giữa hai chân của cô không ngừng biến mất, xuất hiện, biến mất, xuất hiện,.....

“A.....Bà xã.....Anh thật yêu em!” Tôn Mân Hạo không nhận được liền cảm thần mà nói.

Do Lâm Oánh chủ động cho nên khiến cho anh ngoài cảm giác được trên thân thể, đồng thời còn hưởng thụ trong tâm hồn.

Điều này khiến cho Tôn Mân Hạo cảm thấy, điều mà bọn họ đang trao đổi không chỉ là sự vui thích của cơ thể mà còn là linh hồn của bọn họ, là tình yêu.

“A.....Ông xã....” Lâm Oánh không nhận được liền rên rỉ loạn xạ, thân là người chủ động nên cảm giác so với bình thường được anh yêu thương còn mãnh liệt hơn gấp trăm lần.

“Bà xã.....Em rất thoải mái đúng không!.....Bên trong.....Thật là kích động.....” Anh còn trêu chọc nói ra phản ứng của cơ thể cô.

Lâm Oánh tức giận liền đập lên vai của anh một quyền: “Anh...Thật là đáng ghét!”

Cô dĩ nhiên là biết mật huyết của mình đang bao vây lửa nóng của anh, tham lam mà kiềm chế, muốn đem thứ lửa nóng kia vào sâu hơn nữa.

“Em xấu hổ sao?” Tôn Mân Hạo liền nghiêng người hôn xuống xương quai xanh của cô: “Đáng về khi xấu hổ của em cũng thật đáng yêu!”

Lâm Oánh đã xấu hổ đến mức không nói nên lời, chỉ có thể hung hăng trừng anh một cái, nhưng nửa điểm anh cũng không để ý, lại còn dùng sức nâng eo lên trên một chút.

“A.....” Thành linh xảy ra va chạm mãnh liệt làm cho cô hét lên một tiếng, cả người xụi lơ ngồi phịch ở trên người của Tôn Mân Hạo không thể động dậy.

“Không được lười biếng đó!” Anh liền vỗ một cái vào cái mông trắng mềm mại của cô: “Em không phải thường nói là làm tình phải có đầu có cuối sao?”

Thật ra thì anh cũng sắp không nhận được rồi, thật sự muốn đem cô đánh ngã, tận tình hưởng thụ, nhưng vì khó có được cơ hội mà cô chủ động cho nên anh đành phải nhận xuống kích động.

“Người ta...Không còn sức nữa nha!” Lâm Oánh đang nằm trên vai anh thở hổn hển.

“Nói dối cũng không biết!” Tôn Mân Hạo liền hôn lên môi Lâm Oánh một cái, cười nói: “Ồ bên trong rõ ràng rất dùng sức hút đúng không?”

Lâm Oánh liền cắn môi dưới, mặt cô sung huyết đỏ bừng.

Giống như anh đã nói, cái vật kia đã hoàn toàn tiến vào cơ thể cô, quả thật khiến cho mình hoài nghi có bị xuyên thủng hay không, nhưng bên trong vẫn thấy không đủ, từng chút một hút lấy anh, giống như muốn đem anh vào sâu hơn, vào sâu nữa.

Thấy Tôn Mân Hạo không chịu chuyển động, Lâm Oánh không còn cách nào khác là lại hoạt động một lần nữa, không ngừng lặp lại động tác nâng lên ngồi xuống, chủ động thu nạp, phun ra nuốt vào cự vật đang chôn sâu bên trong cơ thể.

Lúc này thân thể của cô đã hoàn toàn mở ra, ái dịch theo chỗ hai người kết hợp mà chảy xuống, thậm chí nhiễm ướt cả bắp đùi của anh.

[Rea.DiendanLequydon]

Khoái cảm làm cho người ta điên cuồng lại một lần nữa dâng lên, nhưng Tôn Mân hạo còn đang chôn sâu trong cơ thể cô liền phát hiện ra sự khác biệt, thể là anh liền mất hứng vô vọng cô ngồi xuống: “Bà xã yêu dấu à, không thể vì tiết kiệm thể lực mà cố ý tránh chỗ nhạy cảm ra đó!”

“Nhưng.....” Lâm Oánh liền cắn răng, khó khăn nói: “Quá kích thích rồi.....”

“Không được! Anh muốn chạm vào nơi mẫn cảm nhất của em!” Tôn Mân Hạo liền giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, điều chỉnh góc độ cho cô ngồi xuống, làm cho hạ thân của mình nặng nề mà đè xuống chỗ nhạy cảm của cô.

“A.....” Khoái cảm quá mạnh khiến cho cô không nhận được mà hét chói tai.

Vậy mà Tôn Mân Hạo không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, đôi tay của anh giúp cô nâng lên hạ xuống, lại nâng lên, đè xuống mạnh hơn, nhanh chóng

làm hơn 20, 30 cái, mỗi cái đều đè lên chỗ mẫn cảm của cô.

Làm vợ chồng nhiều năm, anh hiểu rõ cô như trong lòng bàn tay bao gồm cả chỗ mẫn cảm ở đâu, làm cho căn bản là tránh không được.

“A.....A...” Điện cuồng mà va chạm làm cho cô lên đến cao trào, sóng lưng xinh đẹp trở nên cứng ngắc, chỉ có thể kêu gào không rõ.

“Nhanh lên một chút-nếu không anh phạt em đó.” Trên trán của Tôn Mân Hạo đều toàn là mồ hôi, lại lần nữa thúc giục cô.

Lâm Oánh đang vào lúc cao trào nên cái gì anh nói cô cũng không nghe rõ, hơn nữa toàn thân lại vô lực nên đầu còn sức mà đáp lại anh nữa.

Lúc này máy giặt đang tiến vào chương trình xả nước, âm thanh thoát nước vang dội đã hấp dẫn sự chú ý của Tôn Mân Hạo, cho nên trong lòng anh liền nảy sinh ra một ý tưởng....

Tôn Mân Hạo liền đem vật to lớn của mình rút khỏi cơ thể cô.

Đang lúc con đường u tối đang vui mừng hút lấy cự vật, hưởng thụ cao trào sau sự vận động mà anh lại đột nhiên thoát khỏi, làm cho cô uốn éo cả người.

Nhưng anh chỉ cười mà không nói, liền ôm lấy cô di chuyển rời đi.

Lâm Oánh cứ nghĩ là anh ôm mình vào phòng nhưng không ngờ là anh lại ôm cô tới bên cạnh máy giặt.

“Ông xã.....anh muốn làm gì?” Lâm oánh không hiểu.

“Bà xã ngoan, nằm sát lên đi.” Tôn Mân Hạo nói xong liền buông cô ra, làm cô nằm sát xuống, nửa người trên đều nằm trên máy giặt.

“A! Ông xã.....Không...” Máy giặt nhanh chóng chuyển động, liền truyền thẳng đến người của cô, hơn nữa hai chân của cô căn bản là không chạm tới sàn nhà.

Lâm Oánh còn chưa nói hết, thì Tôn Mân Hạo liền dâng trào một lần nữa cắm thật sâu vào cơ thể của cô, cắm xuống tận đáy, rung chuyển mãnh liệt làm cho cô tưởng như mình bị xé nát.

“A a....” Dưới người cô là máy giặt đang thoát nước, kèm theo địa chấn mãnh liệt khiến cho toàn thân của cô đều chấn động, lúc này anh lại đang đi vào, căn bản là.....Căn bản là....

Cũng trong nháy mắt, Tôn Mân Hạo có thể cảm nhận được là cô đang kích động đến mức kẹp chặt lấy anh, còn có sự chấn động của máy giặt cũng từ nơi mà hai người giao hợp truyền đến người anh.

“A! Chặt quá!” Tôn Mân Hạo không kìm lòng được mà cảm thán, dùng đôi tay ôm lấy eo cô đang đưa trước sau.

“Ô a a! Rung chuyển, động...Quá mãnh liệt liền làm cho cô đạt đến cao trào, đồng thời cũng làm cho anh từ phía sau công kích không ngừng nghỉ.

Bị đồng thời trên dưới giáp công, quá nhiều vui thích làm cho cô chỉ có thể bất lực mà khóc, đến cầu xin cũng không nói ra được.

“Tốt.....Thật là giỏi...” Khoái cảm chưa từng có cũng cướp đi mất ý thức của Tôn Mân Hạo, chỉ có thể say sưa tiến công, cảm thụ sự tốt đẹp của cô.

Rầm rầm rầm bang bang...

Máy giặt không ngừng đưa theo sự va chạm của anh liền đụng vào tường nên phát ra tiếng va chạm.

Sau đó, Tôn Mân Hạo mới cảm thấy là mình may mắn vì lúc mua nhà anh đã mua một căn nhà ở cuối cùng, mặt khác không có người ở nếu không nhất định sẽ có người tới kháng nghị!

Cao trào vừa mới trôi qua lại lập tức đón nhận một con sóng khác, bị quá nhiều kích thích vây hãm khiến cho Lâm Oánh cảm thấy cơ thể mình sắp bị phá hư, ái dịch liền tuôn ra như suối trào theo sự vận động đẩy vào kéo ra của anh không ngừng, thậm chí còn chảy dọc xuống bắp đùi của cô.

Quá kịch liệt! Vợ chồng bọn họ kết hôn nhiều năm mà vẫn chưa trải qua kích tình cực hạn như vậy. Đồng thời cả hai người đều cảm thấy vì cái ý tưởng này mà kích động vô hạn.

[Chỉ có tại DiEddannLeQuyDonn]

“Không.....Ô ô.....” Lâm Oánh không ngừng uốn éo thân thể để thoát đi sự kích tình gần như tàn khốc này, mà Tôn Mân Hạo cũng không cho phép như vậy, anh liền dùng bàn tay để ngăn chặn cơ thể cô lại, ép buộc cô tiếp nhận.

“A! Bà xã....bà xã....!” Một mặt anh vừa vận động kịch liệt một mặt vừa kêu to.

Không biết đã trải qua bao lâu, Lâm Oánh cũng không còn hơi sức để rên rỉ nữa, máy giặt cũng không biết đã dừng lại khi nào. Cuối cùng Tôn Mân Hạo liền phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, dùng sức phóng ra dục vọng ở đỉnh đầu, mà trong lúc đó Lâm Oánh cũng phát ra một tiếng ngâm thật dài, sau đó



chóp mắt rồi trực tiếp hôn mê trên máy giặt.

Tôn Mân Hạo đang dừng lại bên trong cơ thể của Lâm Oánh, đợi cao trào qua đi thì lúc này mới phát hiện ra là cô đã ngất xỉu trên máy giặt!

“Bà xã! Bà xã, em tỉnh lại đi!” Tôn Mân Hạo liền vội vàng đưa tay vỗ vỗ vào gò má của cô.

“Ừ...Ông xã.....” Lâm Oánh liền mơ màng tỉnh lại.

“Ai da! Em làm anh sợ muốn chết, bà xã.” Anh liền thở ra một hơi.

“A! Sao anh.....Sao anh lại.....” Lâm Oánh liền phát hiện ra anh còn đang ở trong cơ thể mình, vừa thẹn lại vừa sợ hãi nên lắc lư cơ thể.

“A! Bà xã, đừng nhúc nhích...Đừng...” Anh liền vội vàng ngăn cản nhưng cũng đã không kịp nữa rồi, vừa mới bình tâm lại một chút thì dục vọng lại nổi lên.

“A, ông xã, anh.....Ừ...Đừng lớn nữa mà.....” Lâm Oánh đã không còn thẹn thùng nữa nói.

“Em cũng biết là anh muốn em không chỉ lần thứ nhất là đủ mà.” Anh liền cười khổ nói.

Cô biết là anh nói thật, từ trước tới giờ anh đối với cô vẫn luôn nhiệt tình, nếu như không có nguyên nhân đặc biệt thì anh chưa bao giờ làm một lần mà thỏa mãn.

“Vậy thì anh....Nhẹ một chút....”

“Không thành vấn đề, bà xã.” Tôn Mân Hạo liền nghiêng người khê hôn cô một cái, đồng thời lại không biết nhấn cái gì, máy giặt lại rung động.

“Không cần! Em chịu không nổi, không chịu được!” Cảm nhận được máy giặt đã bắt đầu chương trình giặt quần áo, Lâm Oánh liền hoảng sợ nói.

Lại tiếp tục một tình yêu kịch liệt, cô không có cách nào có thể chịu đựng thêm lần thứ hai.

“Yên tâm đi, bà xã.” Tôn Mân Hạo nói xong, liền nhẹ nhàng chuyển động eo, chậm rãi đưa, “Anh đã thiết lập chu trình giặt nhẹ, tuyệt đối sẽ rất dịu dàng.”

Anh không biết thì ra máy giặt còn có loại chức năng này, nếu như sớm biết thì đã thử nhiều lần rồi.

“Thật ngạc nhiên! Máy giặt sẽ bị hư đó.....Á...” Theo động tác của anh, cô chỉ có thể kháng nghị bằng tiếng khóc và tiếng rên rỉ mềm mại.

“Anh sẽ mua lại cái mới cho em” Tôn Mân Hạo liền hạ giọng dụ dỗ, trong lòng đã bắt đầu tính toán sẽ mua máy giặt hiệu nào, phải là motor tương đối có lực một chút.

“Anh...Anh....Thật là...” Lâm Oánh vốn định mắng anh mấy câu, nhưng lại vô lực nói chuyện chỉ có thể phát ra những âm thanh ngọt mềm.

Tôn Mân Hạo quả nhiên là không nuốt lời, lần này từ đầu đến đuôi anh vẫn rất dịu dàng yêu thương cô, cho đến khi cô chủ động yêu cầu thì anh mới ngừng hành động để cho hai người đồng thời có được khoái cảm.

Chỉ là từ đó nhà họ thường xuyên đổi máy giặt, không đến một năm đã trở thành khách quý của cửa hàng điện máy, mua máy giặt còn được giảm giá đến 85%.

Mới chỉ qua một ngày thôi, nhưng so với Thiên Vương Alan giận dữ hôm qua thì hôm nay tâm trạng của anh lại tốt đến mức mọi người đều có thể cảm nhận được.

Ngày hôm qua thì Alan bị paparazzi chọc giận đến mức cắt luôn lịch làm việc, hiện tại thì tâm trạng của Thiên Vương đang rất tốt, ngay cả nhân viên vệ sinh cũng thở ra một hơi, một mặt lại âm thầm cảm thán, Thiên Vương không hổ danh là Thiên Vương, tốc độ bình phục của EQ thật là cao! Chỉ là.....

Hôm nay kịch bản rõ ràng là bi kịch, vậy mà anh vừa xem lại vừa cười giông ghet như là vui mừng khi trúng thầu ấy chứ.

“Ô! Hôm nay tâm trạng không tệ nha!” Đạo diễn của MV- Lưu Thắng Tường đi tới nói.

Tôn Mân Hạo liền ngẩng đầu lên: “Cũng không tệ lắm”

“Xem anh cười đến nở hoa kia, còn nói là không tệ lắm! Xảy ra chuyện gì vui vậy, nói tôi nghe một chút đi.” Anh ta liền ngồi xuống bên cạnh của Tôn Mân Hạo.

“Ha ha....Bí mật!” Tôn Mân Hạo liền nháy mắt với anh ta.

Vui cái gì chứ, anh làm sao có thể đem chuyện tư mật của anh và bà xã bảo bối nói cho người khác biết được, đặc biệt đối phương lại là đàn ông!

“Không nói thì thôi vậy!” Lưu Thắng Tường là người rộng rãi, anh không nói, anh ta cũng chẳng thèm để ý nữa, chỉ là hỏi anh: “Kịch bản mới thế nào?”

“Không tệ, so với hôm qua thì hợp lý hơn.” Tôn Mân Hạo đang xem kịch bản, không nhận được mà hỏi: “Nhưng tại sao anh lại muốn đổi kịch bản vậy?”

“Đều là do anh cho tôi linh cảm thôi!” Lưu Thắng Tường liền rút lên một hơi thuốc thật dài.

Mặc dù phòng làm việc đã quy định là có ba người trở lên thì không được hút thuốc lá, nhưng anh ta mà không hút thuốc thì không có linh cảm được! Bởi vì anh ta là đạo diễn lớn nhất và cũng không có ai dám đi tìm chết.

“Tôi sao?” Tôn Mân Hạo liền không hiểu.

“Tính khí hôm qua của cậu ai thấy cũng sợ, không ngờ Thiên Vương Alan tính tình trước nay dễ chịu thì lại nổi giận! Tôi liền nghĩ tới xem kịch bản bên trong nhân vật có thiếu nhân tính quá hay không, rất giống cậu nhì?” Lưu Thắng Tường nói.

Mặc dù hoàng tử hoàn mỹ thì làm cho người ta cảm động, nhưng có một chút cá tính riêng thì mới giống người được, mới có thể làm động lòng người!

“Nói cách khác, anh muốn tôi chết trong kịch bản là vì muốn nữ chính cả đời phải nhớ anh ta?” Tôn Mân Hạo hỏi.

“Bingo! Hoàn toàn chính xác.” Lưu Thắng Tường nói.

Anh ta rất thích một Tôn Mân Hạo thông minh như vậy!

Có người căn bản sẽ không hiểu yêu cầu của anh ta, không hiểu vì sao anh muốn cái gì màu đỏ thì cái đó phải màu đỏ, không thể là màu xanh cũng không thể là xanh lá, lại càng không hiểu tại sao anh ta lại sửa lại một chi tiết nhỏ hay là một câu thoại, chỉ có Tôn Mân Hạo, Tôn Mân Hạo không cần suy nghĩ liền hiểu được yêu cầu của anh ta, cũng chỉ có người đầu tiên như vậy thôi!

Cái ghế Thiên Vương châu Á của Alan, cũng không phải là do hư danh mà là sức lực chân chính đấy!

“Đại khái là bao lâu nữa thì anh mới học xong kịch bản đây?” Lưu Thắng Tường hỏi.

“Tôi học xong rồi.” Anh nói.

Lưu Thắng Tường liền sững sờ, hỏi anh: “Vừa rồi anh đã học rồi sao?”

Anh ta mới vừa rồi..Rõ ràng chỉ có ngồi cười khúc khích thôi mà!

“Tôi đã học xong rồi mà.” Tôn Mân Hạo liền cười bất đắc dĩ.

Anh thừa nhận là vừa rồi một bên đọc bị kịch một bên cười là không được, nhưng mà anh đã học xong rồi mà?

Tôn Mân Hạo cũng cảm thấy chính mình thật kì quái, rõ ràng trước kia khi còn đi học, năng lực của anh chỉ ở mức bình thường mà thôi, vậy tại sao học lời bài hát và kịch bản lại nhanh như thế nhì?

Có lẽ là Lô ca nói đúng, trời sinh đã xác định là anh sẽ ăn cơm nghệ thuật rồi!

“Hả? Thật sao vậy sao, nếu như anh không học thuộc được 1 kịch bản nữa trong vòng ba phút thì hãy mời toàn bộ nhân viên trong công ty này đi uống nước nhé?”

“Vậy thì sao chứ? Cho dù không học thuộc được kịch bản thì tôi cũng có thể mời mọi người đi uống nước mà.” Tôn Mân Hạo liền cười nói.

Dù sao thì anh cũng xuất thân là người nghèo khổ, cho dù cuộc sống hiện tại có tốt hơn rồi nhưng anh vẫn không thay đổi được cái tính tiết kiệm của mình, nhưng vào lúc cần hào phóng thì anh sẽ không hẹp hòi.

Ngoài ra, anh cũng còn đang nợ mọi người bởi vì hôm qua đã trễ cho nên muốn đem tất cả công việc để làm cho xong!

“Được, đây là do anh nói đấy!” Lưu Thắng Tường liền gọi tới hai nhân viên khác, “Alan mời mọi người đi uống nước đấy, hai người đi mua đi.”

“Được, tôi đã biết.” Người nhân viên thực tập nói.

Sau đó MV được quay rất thuận lợi, Tôn Mân Hạo ngay lần đầu đã chụp xong ảnh rồi, sau đó anh nhận được điện thoại của Lô ca bảo anh lập tức tới công ty.

Tôn Mân Hạo là người có đầu óc rất đơn giản, nhưng anh tin tưởng so với anh thì Lô ca lại càng không thích anh làm trễ nãi công việc, cho nên anh quyết định nghe theo Lô ca trước, vừa xong việc là lập tức về lại công ty.

Tôn Mân Hạo vừa mới bước vào cửa chính thì vị tiểu thư tiếp tân đã nói cho anh biết ông chủ đang đợi anh ở trên lầu 29.

Tôn Mân Hạo liền nhớ lại công ty có ba mươi tầng, ngoại trừ tầng cao nhất là phòng làm việc của ông chủ thì tầng 29 là phòng hội nghị lớn chỉ có cuộc

hợp quan trọng mới được sử dụng.

Không biết đã xảy ra chuyện gì khiến cho Lô ca- một người từ trước tới giờ luôn làm đúng theo lịch trình công việc lại bất chấp tất cả để gọi anh trở lại.

Tôn Mân Hạo vừa đi thang máy tới tầng 29, vào lúc thang máy vừa mở thì Lô ca đã lập tức chào đón anh và luôn miệng nói: “Chúc mừng nha! Alan, em thật là may mắn đó!”

Tôn Mân Hạo Lô ca làm cho choáng váng: “Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

Lô ca liền thần bí nói: “Đi theo anh rồi biết.”

Nói xong, liền ngoắc anh vào phòng họp.

Tôn Mân Hạo bị anh làm cho vừa bức mình vừa buồn cười, đi theo vào phòng họp, “Rốt cuộc là đã xảy chuyện gì? Bây giờ anh nói được rồi chứ?”

“Alan, xin giới thiệu với cậu, đây là đạo diễn Peter Ngô.” Lô ca nói xong liền hướng về phía của Peter Ngô: “Đạo diễn, đây là Alan.”

Lúc này thì Tôn Mân Hạo mới phát hiện ra, bên trong phòng họp ngoại trừ anh và Lô ca ra thì còn có hai người, một là Solane, còn lại là một người đàn ông chừng 40 tuổi.

“Chào ông.” Mặc dù anh cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng trên mặt lại không tiện biểu hiện ra, anh liền bắt tay thân thiết với đối phương: “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, đạo diễn Ngô.”

Đạo diễn Ngô cũng nói: “Thật hân hạnh được gặp anh, tôi cũng ngưỡng mộ danh tiếng của anh từ lâu.”

“Thật khó tin, đạo diễn Ngô từ nhỏ sống ở nước ngoài mà lại nói tiếng Trung rất lưu loát.” Tôn Mân Hạo thật lòng khen ngợi.

Peter Ngô vô cùng nổi tiếng, Tôn Mân Hạo đã từng xem qua tài liệu của ông ta, từ năm 7 tuổi đã sống ở nhiều quốc gia khác nhau, không ngờ tiếng Trung lại vô cùng thuần thục.

“Làm gì có. Đáng tiếc là tôi ra nước ngoài quá sớm, đến giờ cũng không biết được mấy chữ tiếng Trung.” Peter Ngô nói.

“Ông thật quá khách sáo rồi, nếu như tôi là ông thì ngay cả tiếng Trung cũng không biết nói.” Tôn Mân Hạo đáp.

“Xem ra các người đã rất thân thiết rồi nhỉ? Rất tốt, rất tốt!” Solane liền cười nói: “Hai người muốn tán gẫu thì còn rất nhiều cơ hội, không bằng chúng ta nói chuyện chính trước đã nhé?”

“Đúng vậy! Nói chuyện chính trước đi.” Lô ca liền nói.

“Không sai! Chính sự là chuyện quan trọng.” Peter Ngô liền cười, “Chuyện là như thế này, tôi đang chuẩn bị một tác phẩm mới, hy vọng có thể mời anh cùng hợp tác, đây là kịch bản, anh xem trước đi.”

Tôn Mân Hạo nghe vậy cũng không lập tức đưa tay ra nhận.

Lô ca liền nóng lòng thay anh: “Cậu làm gì vậy? Mau nhận lấy đi chứ!”

Lúc này thì anh mới nhận lấy kịch bản.

Anh đối với cái hợp tác này thì chưa nói được, nhưng không nói không được, lại hỏi Peter Ngô: “Tôi xin hỏi một chút, địa điểm cảnh quay diễn ra ở đâu vậy?”

Mặc dù Peter Ngô không hiểu vì sao anh lại nói như vậy, nhưng vẫn nói: “Ở Mỹ.”

“Dự tính là bao lâu?” Tôn Mân Hạo lại hỏi.

“Ít nhất là nửa năm.” Peter Ngô lại nói.

Tôn Mân Hạo nghe ông ta nói xong, không hề suy nghĩ liền đưa kịch bản trả lại: “Ngô đạo diễn, rất xin lỗi nhưng tôi không muốn rời Đài Loan lâu như vậy được.”

Solane và Lô ca bị hành động này của anh dọa cho nhảy dựng.

Solane chỉ hơi nhú mày, còn chưa kịp mở miệng, Lô ca liền trực tiếp giáo huấn anh: “Alan, khó có khi được đạo diễn Ngô mời, sao cậu lại... lại có thể như vậy được?”

Chẳng lẽ anh lại không biết đây là một cơ hội lớn hay sao, là cái mà người khác cầu xin mà cũng không có sao? Đây là cơ hội cho anh quảng cáo danh tiếng của mình ra nước ngoài mà! Lô ca liền gấp gấp suy nghĩ.

Tôn Mân Hạo cũng bắt đầu đi lắc đầu: “Lô ca, trước kia em cũng không nghĩ sẽ rời Đài Loan lâu như vậy được.”

Bây giờ đã là thời đại quốc tế hóa, anh biết là sớm muộn gì cũng sẽ có ngày này, nhưng người ta nói tiểu biệt là tân hôn mà! Anh không ngại tiểu biệt cùng với vợ yêu, nhưng nửa năm mà không có bà xã bảo bối bên cạnh thì anh sẽ điên mất đấy!

Ngược lại Lô ca nói: “Không phải lần liveshow lần trước đã phải đi xa hai tháng sao? Hơn nữa không phải lúc bình thường anh cũng đã tận lực để em khỏi đi nước ngoài quá lâu sao?”

“Vậy thì đó đã là cực hạn của em rồi, muốn đi nửa năm thì em không chịu nổi.” Tôn Mân Hạo nói.

“Cậu. ....” Từ trước đến giờ EQ của Lô ca không hề tệ, vốn là còn muốn nói hai câu, vừa ngắt lại liền lập tức đổi đề tài: “Alan, em hãy trở về suy nghĩ thật kĩ đi.”

“Nhưng. ....”

“Không có nhưng là, đem kịch bản về rồi suy nghĩ cho kĩ, nếu thật là không thích rồi hãy nói!” Lô ca liền quả quyết.

“Nhưng. ....” Tôn Mân Hạo liền nhìn về phía của Peter Ngô.

Anh đã nói là không muốn nhận, lại còn lấy kịch bản về, vậy thì rất tàn nhẫn.

“Có thời gian thì về đi, cậu có thể suy nghĩ một chút.” Peter Ngô cũng nói: “Theo như tôi thấy thì trước mắt sẽ ở Đài Loan một thời gian, chẳng qua là tôi hy vọng cậu có thể qua đó một tuần để quan sát, nếu như không được thì chúng tôi sẽ nghĩ lại.”

“Ừm!” Tôn Mân Hạo liền suy nghĩ một chút, rồi cũng đành phải gật đầu.

“Xin lỗi, đã để cho ông cười rồi.” Solane liền cười khỏ với Peter Ngô.

“Không đâu.” Ngược lại Peter không hề tức giận nói: “Alan rất có cá tính, tôi rất thích!”

Peter liền sử dụng biểu cảm hài hước của ông để hóa giải bầu không khí.

Tôn Mân Hạo cũng hết cách, đành phải mang kịch bản về nhà, anh đang suy nghĩ xem có cách gì để từ chối hay không.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Minh Tinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 6

Sau khi cùng Peter Ngô gặp mặt xong, Tôn Mân Hạo liền trở lại hoàn thành cho xong công việc.

Bởi vì thời gian đã chậm trễ, cho nên hôm nay khi anh về nhà đã là 9 giờ tối rồi.

Rõ ràng là mới làm liveshow xong, đây là thời gian nhẹ nhàng nhất mới phải chứ, vì cái gì mà anh còn phải bận rộn như vậy đây? Tôn Mân Hạo liền bắt đầu đi nghĩ tới.

Chẳng qua là so với thời mà một ngày chỉ ngủ được không tới 4 tiếng để ra album thì so với hôm nay có thể ngủ 7, 8 tiếng là hạnh phúc rồi mà? Anh nghĩ thầm.

“Bà xã, anh về rồi.” Tôn Mân Hạo liền gọi to.

Anh còn nói chưa hết câu, thì Lâm Oánh đã xông từ trong phòng ra ngoài, vội vàng hỏi: “Ông xã, có phải hôm nay anh đã nhìn thấy Peter Ngô rồi không?”

Tôn Mân Hạo nhìn thấy hai mắt của Lâm Oánh sáng lên thì biết chắc là Lô ca đã. .... Không! Là chủ ý của Solane.

Lô ca và Solane biết Lâm Oánh là điểm yếu của anh, nên chỉ cần cô khuyên là anh sẽ nghe theo, nhưng theo như sự hiểu biết của anh với Lô ca thì anh ta sẽ không làm ra chuyện này, cũng chỉ có Solane!

“Bà xã.” Tôn Mân Hạo liền cười khỏ một cái.

“Sao vậy ông xã?” Lâm Oánh liền vội vàng hỏi.

“Ừ, hôm nay anh đã gặp rồi.” Tôn Mân Hạo liền thở dài.

“A! Ông ấy là đạo diễn mà em cực kì thích đó!” Lâm Oánh liền vui mừng mà kêu lên.

Trong lòng của anh liền bất đắc dĩ nghĩ thầm: Nếu như không phải vì là đạo diễn mà cô thích nhất thì anh cũng sẽ không đi tìm hiểu gia thế của ông ta.

“Ừ, ông xã, nói cho thành thật, có phải đạo diễn Ngô mời anh tới đóng phim hay không?” Lâm Oánh lại hỏi.

“Ừhm!” Tôn Mân Hạo liền gật đầu một cái, nhưng câu nói tiếp theo làm Lâm Oánh muốn bóp chết anh: “Chẳng qua là anh đã từ chối rồi!”

“A.....” Lâm Oánh liền hét chói tai, tức giận nói: “Vì sao anh lại từ chối chứ? Anh biết rõ đây là đạo diễn mà em thích nhất mà!”

“Nhưng mà bà xã yêu dấu à....”

Tôn Mân Hạo đang muốn giải thích thì bị Lâm Oánh cắt đứt: “Lần trước ông ấy đã đạo diễn bộ phim [Hảo Vọng Giác], làm cho em khóc tới đứt ruột đó! Anh biết không?”

“Ừhm, anh biết mà.” Tôn Mân Hạo nói. Bộ phim đó thật là quá hay, lần đầu tiên mà họ coi đã khóc đến mức cạn sạch khăn giấy.

“Chúng ta đã xem bảy lần rồi, anh nhớ không.” Lâm Oánh liền hỏi.

Tôn Mân Hạo bất đắc dĩ liền nói: “Ừ, anh nhớ chứ.”

Chỉ là khi anh bị bắt buộc xem cùng cô đến lần thứ năm thì anh đã không còn rớt giọt nước mắt nào nữa.

“Còn nhớ ba năm trước đây khi ông ấy làm phim [Bí mật của Hắc Huru], chúng ta vừa nhìn thì đã hét chói tai, nhưng khi xem xong thì nửa điểm cũng không khóc được, anh quên rồi sao” Lâm Oánh lại hỏi.

“Đương nhiên là chưa rồi.” Anh nói.

Cho đến bây giờ anh vẫn còn nhớ, đây là bộ phim tràn đầy cảnh bạo lực, máu nhiều đến nỗi giống như mỗi người sống đều có một bao máu vậy. Nhưng cuối cùng khi bí mật được mở ra, thì chuyện xưa của nhân vật chính Hắc Huru thật khiến cho người ta đau xót mà khóc không nổi nữa.

Bởi vì bộ phim này quá đáng sợ nên Lâm Oánh chỉ xem có ba lần. Mặc dù chỉ có ba lần nhưng đã đủ khiến Tôn Mân Hạo đem nam chính từ trên đài đi xuống rồi.

Còn có [Cô gái tóc hồng], [Hai mặt chính nghĩa], cùng với [Đào cô độc], [Hoang mạc] nữa, mỗi bộ đều là vật quý của em đó!” Lâm Oánh nói.

Tôn Mân Hạo liền cúi đầu không nói lời nào.

Anh đương nhiên là biết cô có bao nhiêu sùng bái đối với Peter Ngô, không chỉ đi xem rạp 2, 3 lần mà còn mua cả DVD về nhà xem 2, 3 lần nữa!

Không phải là anh nói quá nhưng Lâm Oánh thích nhất là kịch bản của [Hảo Vọng Giác], làm cho anh phải học thuộc toàn bộ đó.

“Vậy vì sao anh lại từ chối đây? Anh biết là em thích những tác phẩm đó bao nhiêu mà.” Lâm Oánh liền tức giận bĩu môi.

“Nhưng bà xã à!” Anh liền thở dài.

“Hả?” Lỗ mũi của Lâm Oánh liền khề hừ, giống như lão phật gia.

Thảo dân cuối cùng có thể giải oan rồi! Tôn Mân Hạo rất cảm động liền nói: “Peter Ngô nói bộ phim này được quay ở Mỹ, hơn nữa là nửa năm trở lên đó!”

[Chỉ có tại Dien\*Dan\*Le\*Quy\*Don\*]

Họ kết hôn đến giờ đã được 10 năm, lần xa nhau nhất chính là liveshow vừa rồi, mỗi lần đều gần như ba tháng, anh thật sự không quen, nếu như muốn anh rời đi nửa năm thì làm sao anh chịu được đây?”

“Nhưng người ta cũng muốn xem anh đóng phim của Peter Ngô nha!” Lâm Oánh liền năn nỉ: “Nhận đi nha! Ông xã à, người ta thật muốn xem đó.”

“Nhưng...” Tôn Mân Hạo liền do dự.

“Bà xã thân ái của anh đã van xin anh rồi, anh còn nhưng nhị cái gì nữa?”

“Nhưng nếu nửa năm không được thấy em, thì anh sẽ chết đó!” Tôn Mân Hạo vô cùng buồn bã nói.

Nửa năm! Không phải là nửa ngày, nửa tuần, cũng không phải nửa tháng mà là nửa năm! Coi như là bị nói là “Yêu bà xã quá” thì anh cũng chịu, ai bảo anh không thể không có cô đâu.

“Cái đó nói với Lô ca nghĩ biện pháp tốt là được rồi mà. .... Người ta yêu anh nhất đó!” Lâm Oánh liền kéo tay của anh, lồi lồi kéo kéo, giống như cô gái nhỏ đang làm nũng với ba.

Ồ.....Cô như vậy là phạm quy nha! Thật là quá đáng mà! Như vậy thì bảo anh làm sao từ chối đây? Tôn Mân Hạo bị cô khuấy phục, không còn hơi sức để từ chối nữa.

Đây gọi là binh bại núi đồi.....

“Anh biết rồi, bà xã.” Tôn Mân Hạo liền nhỏ giọng nói.

“Oa! Ông xã, anh thật là giỏi, em yêu anh nhất!” Lâm Oánh nghe vậy liền vui mừng ôm lấy cổ anh, kiễng chân hôn chụt một cái.

“Thật tuyệt, chồng em được đạo diễn Peter Ngô mời đóng phim nha, thật là vui quá đi!” Lâm Oánh rất vui mừng liền nhảy cẫng lên, giống hệt một cô gái nhỏ.

Thấy cô lộ ra vẻ đáng yêu như thế, anh cũng liền mềm lòng-nghĩ thầm, chỉ cần cô được vui vẻ là tốt rồi.

Từ rất lâu trước kia thì Tôn Mân Hạo đã biết, Lâm Oánh chính là khắc tinh đời này của anh rồi! Cho dù cô không phải cố ý nhưng nhất cử nhất động của cô đều có thể làm rung chuyển tâm tình của anh.

Chỉ là....Mặc kệ như thế nào, anh cũng muốn ở cạnh cô. Tốt nhất là Lô ca và Solane hãy nghĩ ra biện pháp cho tốt đi!

Peter Ngô chụp ảnh poster là vô cùng nghiêm túc và cẩn thận, chuyện này thì Tôn Mân Hạo đã sớm nghe qua nhưng khi lần đầu tiên tiếp xúc với thủ pháp làm việc của ông thì mới biết cái gì gọi là “cảnh giới” của Peter Ngô!

Thì ra là từ trước giờ đã tổ chức chuẩn bị xong hết, bọn họ cũng đã xác định xong rồi chỉ là giữ bí mật đến phút cuối, thì tất cả nhân viên tham gia, bao gồm cả người quay phim và nhân viên hậu cần, chỉ cần là biết thì đều được yêu cầu giữ bí mật, trước khi công ty chưa công bố ra ngoài thì không được để lộ nửa điểm tin tức.

Sau khi chính thức công bố xong, Tôn Mân Hạo còn phải đi huấn luyện nửa năm, bao gồm đấu vật, bắn súng còn có ngoại ngữ.

Vào lúc khi anh còn là học sinh, năng lực anh văn của anh chỉ ở mức trung bình, sau khi tiến vào làng giải trí thì Lô ca cũng đã mời gia sư tư nhân cho anh, mấy năm học xong cũng đã có thành tựu. Mặc dù không được thông thạo nhưng ít ra đọc và viết sẽ không làm khó được anh.

Nhưng Peter Ngô lại có tính không hài lòng, chê khẩu âm của anh không đúng, lại muốn bắt buộc huấn luyện anh ở mức cao hơn.

Cũng may là ông ta đã để những việc này tiến hành ở Đài Loan, nếu không thì thời gian xa nhau không chỉ là nửa năm rồi!

[Chỉ có tại Die@nDanL\$eQ%ur^y&D\*on]

Còn về Lâm Oánh, sau khi Solane và Lô ca đã thương lượng với anh xong thì đã quyết định để Lâm Oánh lấy thân phận là trợ lý của Alan đi cùng anh tới nước Mỹ, nhưng trước khi đi thì Lâm Oánh cũng phải tới công ty để huấn luyện nửa năm.

Những năm gần đây thì Tôn Mân Hạo đã gặp qua nhiều chuyện của ngôi sao và trợ lý rồi, có khi ngôi sao và trợ lý có tình cảm với nhau hoặc là trở mặt thành thù.

Chỉ là chuyện mà anh nghe được nhiều nhất là, trợ lý thường bị ngôi sao khi dễ. Vốn nghe được Lâm Oánh vào công ty để làm trợ lý cho người khác thì nói gì anh cũng không chịu, ngược lại Lâm Oánh vô cùng thích thú, nói cô muốn làm.

“Đừng mà! Bà xã, công việc trợ lý rất vất vả, vừa mệt lại vừa bị khinh bỉ, tuyệt đối không phải trò chơi đâu!” Tôn Mân Hạo liền liều chết khuyên can.

“Ai da! Công việc trước kia của em không phải là vừa mệt lại vừa bị người ta khinh bỉ hay sao?” Lâm Oánh liền bình thản nói: “Vợ anh mới không phải là đóa hoa cần được nuôi trồng trong nhà kính nha!”

“Nhưng mà sức khỏe của em không tốt!”

Anh vừa bước chân vào giới nghệ thuật thì bọn họ cũng nghèo rách mừng toại, anh xuất thân là cô nhi viện, không có chỗ nương tựa. Lên đại học vừa đi học vừa đi làm, tài sản cả người chỉ có 1 vạn 700 đồng bạc lẻ và cái máy cassette hàng second-hand đã xài được mười năm.

Tới Lâm Oánh thì lại càng thảm. Lúc đó ba của cô làm ăn bị thất bại, ẻo rảng là thi đậu vào trường trung học nhưng không thể đi học được, chỉ có thể lựa chọn đi học vào ban đêm, ban ngày đi làm để lấy kế sinh nhai. Lúc đó, nhà cô chỉ có 172 vạn lẻ 300 đồng 20 xu.

Vì phải thay nhà trả nợ, lúc bị bệnh nằm trên giường bệnh trên tay cô còn phải làm hàng thủ công. Khi đó, anh đã hạ quyết tâm phải bảo vệ cô bằng mọi giá! Anh đã quyết tâm như vậy! Anh muốn bảo vệ cô, bảo vệ cô đời này kiếp này, cô không cần phải làm bất cứ công việc gì, cả đời vô lo, đều vui vẻ hạnh phúc!

Lô ca đã từng nói, Tôn Mân Hạo ngoại trừ thực lực ra thì còn có một quyết tâm sắt đá kinh người.

Lâm Oánh dĩ nhiên là biết anh yêu cô bao nhiêu, nếu không phải là phải đi ra ngoài công tác, anh thường ở nhà giúp cô làm việc nhà.

Hơn nữa khi anh biết cô khi học cấp ba phải đi làm ở quán ăn, tiền lương là 1000 khối, tiền này đối với học sinh trung học là rất nhiều, nhưng mỗi ngày đều phải hít khói dầu đến phát ói, sau này anh không bao giờ bắt buộc cô phải xuống bếp nữa.

Những năm gần đây, phần lớn là họ đều ăn ở ngoài, nếu như trong chung cư có tổ chức nấu ăn tập thể thì chín mươi phần đều là do anh nấu.

Lâm Oánh thấy anh khàn trương như vậy thì vừa bực mình vừa buồn cười, dĩ nhiên là còn cảm động nhiều hơn, chỉ là cô khẳng định là mình rất khỏe: “Đã nhiều năm như vậy rồi, em đã sớm bình phục rồi kia mà?”

Cho dù là một môi mà ngã bệnh thì cũng là người trẻ, tốc độ hồi phục cũng rất nhanh! Nếu như một môi thì chỉ cần ở nhà nửa năm cũng đã lấy lại toàn bộ! Huống chi... Ách! Cả năm nay cô chưa từng có việc phải ra khỏi nhà à nha?

Cô chỉ nhớ là trong vòng nửa năm thì anh đã đem toàn bộ số nợ của cô trả xong, sau đó thêm nửa năm nữa thì kiếm được 100 vạn mới cầu hôn với cô, từ sau đó trở đi cô cũng không còn phải ra ngoài làm việc nữa rồi.

“Nhưng anh vẫn không yên tâm” Tôn Mân Hạo lo lắng liền nói.

“Yên tâm đi! Solane đã nói là sẽ bảo vệ cho em, chẳng lẽ có ai lại dám đi ức hiếp em hay sao?” Lâm Oánh liền cười nói.

Dựa vào “Này danh của Solane” ngay cả người ngoài nghe cũng như được rót mật vào lỗ tai, huống chi là người trong.

Khắc tinh! Khắc tinh!

Giống như Tôn Mân Hạo đã nói, có lẽ Lâm Oánh từ nhỏ đã là khắc tinh của anh. Từ lúc quen nhau đến giờ, chưa bao giờ anh thắng cô trong các cuộc thảo luận.

Mà hôm nay, anh đã dứt khoát-thảm bại!

Thời gian trôi nhanh, nửa năm nói nhanh không nhanh mà nói chậm cũng không chậm, cuộc sống bận rộn của Tôn Mân Hạo và Lâm Oánh cũng trôi qua.

Lâm Oánh vào công ty học công việc của một trợ lý, mặc dù Solane đã cố tình sắp xếp cho cô một nghệ sĩ có tính tình dễ chịu, lại còn tìm tiền bồi hướng dẫn cho cô nhưng là vẫn chịu không ít khổ.

Vì không muốn để cho chuyện Tôn Mân Hạo đã có đối tượng, thậm chí là đã kết hôn công khai, Lâm Oánh chưa bao giờ làm giống như vợ của các nghệ sĩ khác là tới studio để xem, vẫn không đưa ra lời khuyên cho anh khi còn ở công ty, cho nên cô mới biết làm nghệ sĩ có bao nhiêu mệt mỏi!

Mà công việc làm trợ lý cho nghệ sĩ, ngoài mặt nói là xử lý chuyện bên cạnh, nghe qua thì thật là không có gì, nhưng làm cho tốt cũng thật không dễ.

Nửa năm học tập này, Lâm Oánh có cảm giác mình đã là quản gia kiêm luôn đầu bếp lại thêm cả công việc mát xa nữa.

Đáng sợ hơn là, là người phụ thuộc vào công ty nên tiền lương vô cùng thấp! Mỗi ngày làm việc đến chết đi sống lại, mà chỉ có hơn hai ngàn vạn mà thôi!

Hơn nữa bây giờ cô mới biết có chuyện nghệ sĩ khi dễ trợ lý là chuyện thường, mặc dù nghệ sĩ mà Solane đã sắp xếp cho cô là người dễ chịu, không phải chịu đựng quá lớn, nhưng khi cô xem những trợ lý khác bị chửi đến phát khóc thì thật đúng là đáng sợ.

Lâm Oánh đã từng hỏi qua Lô ca, vì sao mà công việc trợ lý này vừa cực khổ lại vừa ít tiền mà lại có nhiều người đăng ký như vậy?

Lô ca đã nói dù là vậy nhưng dù sao vẫn có nhiều người ôm ấp giấc mơ được làm nghệ sĩ, nhiều người đến thử, nhưng hơn phân nửa đã không đạt rồi, làm không bao lâu thì liền chuyển nghề, cho nên nhu cầu làm trợ lý lưu động là rất lớn, mặc dù cũng không được bao nhiêu tiền.

Chẳng qua là nếu có người thật sự có tâm huyết với nghề thì vẫn được nghệ sĩ ưu ái, nếu vậy thì tiền lương sẽ cũng được kha khá rồi.

Hơn nữa nhiều người làm lâu năm cũng sẽ được nghệ sĩ tin dùng mà cho làm người đại diện, giống như anh ta đã làm được vậy.

Sau khi Lô ca nói xong thì Lâm Oánh liền gật đầu, thì ra làm trợ lý cũng phải học nhiều như vậy nha!

Đang lúc cô đã được 5 tháng kỹ năng rồi thì Solane mới lặng lẽ chuyển cô qua làm trợ lý cho Thiên Vương Alan.

Vốn là người biết chuyện này cũng không nhiều lắm, nhưng mà Alan là người đặc biệt nổi tiếng, cho nên tất cả trợ lý đều muốn cái vị trí béo bở này của Lâm Oánh, trong nháy mắt cô còn tưởng rằng mình sẽ bị ghen tỵ đến mức ngủ mê phan thấy.

Ngày đó về đến nhà thì cô đã vỗ ngực nói: “Haizz! Còn may là bọn họ chỉ tưởng em là trợ tá của anh thôi, nếu không thì nhất định là sẽ chết không toàn thây!”

[Chỉ có tại Dien@DanLe@QuyDon]

“Bây giờ thì em đã biết chồng em nổi tiếng ra sao chưa?” Anh liền cười nói.

“Hà? Nổi tiếng thêm nữa thì em sẽ chết đấy!” Lâm Oánh liền cười anh.

“Không sao, anh tình nguyện buộc em lại bên người!”

Lâm Oánh thường nghĩ, nếu như đàn ông trên toàn thế giới mà giống như ông xã nhà cô thì tỉ suất ly hôn sẽ giảm xuống rất lớn đó.

Nhưng Lâm Oánh oán hận thì oán hận, thật may là cô chỉ làm trợ lý cho Alan trong một thời gian ngắn thôi, hơn nữa phần lớn thời gian đều là ở nước ngoài, nếu không cô sẽ bị những người khác đánh chết mất.

Mặc khác, Tôn Mân Hạo cũng chưa từng kể khổ với cô, sau khi làm trợ lý của anh thì mới phát hiện anh có bao nhiêu bận rộn!

Sau khi cô tỉnh một chút thì mới thấy khi nghệ sĩ khác lấy ban ngày làm đơn vị đo thì Alan là cả ngày trời.

Lâm Oánh cũng phát hiện, mỗi lần anh có kế hoạch gì mới thì sẽ có người đứng sau xây dựng đường sẵn cho anh. Sau khi làm trợ lý rồi mới biết, thật ra nghệ sĩ cũng không được toàn quyền quyết định tất cả.

Rồi thời gian đến khi ra nước ngoài cũng đến.

Solane vốn định làm một bữa tiệc chia tay thật lớn cho anh, còn tìm thêm mấy trăm tay kí giả và fan hâm mộ đến tiễn anh, cứ như vậy thì Thiên Vương Alan sẽ ngồi khoang hạng nhất còn tiểu trợ lý Lâm Oánh thì chỉ được ngồi ở khoang phổ thông.

Tôn Mân Hạo không nỡ để cho Lâm Oánh phải ngồi suốt mười tiếng như vậy, liền nói muốn vận động tay chân mà đến khoang phổ thông ngồi một lát, rồi lại từ chối sự an bài của Solane mà lấy thân phận thật của mình cùng với Lâm Oánh, hai người lên lút đổi vé máy bay.

Trải qua một đoạn đường khá dài, cuối cùng thì Tôn Mân Hạo và Lâm Oánh cũng đã tới Mỹ, liền đón taxi đi tới khách sạn.

“Á!.....Mệt quá trời!” Lâm Oánh có thể lực kém vừa nhìn thấy giường thì không nói hai lời đã nhào tới, sau đó cũng không nhúc nhích nữa rồi.

Tôn Mân Hạo liền đem hành lý của hai người dọn dẹp xong rồi tới đẩy cô: “Đồ lười, mau đi tắm đi!”

Trong chăn bông truyền đến âm thanh mơ hồ không rõ của anh: “Em mệt quá!”

“Không thể vì mệt mà không tắm được, nếu không ngày mai sẽ mệt hơn đây! Tắm nhanh lên nào!” Tôn Mân Hạo liền không buông tha mà đem Lâm Oánh từ trong chăn xô ra.

Đã nhiều năm nên anh đã rút được kinh nghiệm, ngược lại nên tắm sẽ tốt hơn, tắm xong rồi ngủ, nếu không thì tinh thần sẽ không tốt.

“Ừ.....Đừng á!” Một tay của cô hất tay của Tôn Mân Hạo: “Dù sao thờ ở sân bay cũng đã tắm qua rồi, cũng không sợ bẩn đâu!”

Bởi vì Tôn Mân Hạo và Lâm oánh là ngồi ở khoang hạng nhất, cho nên có thể sử dụng phòng tắm dành cho khách quý nên đã tắm đơn giản qua rồi.

“Vậy cũng không được.....Bà xã? Bà xã?” Tôn Mân Hạo mới nói được một nửa, thì phát hiện ra Lâm Oánh không hề cử động chút nào, nhìn kĩ lại mới biết là cô đã ngủ rồi, chỉ có thể bất đắc dĩ mà thờ dài một hơi.

Anh liền đi đến phòng tắm xả đầy một bồn nước nóng, sau khi đã thử xong nhiệt độ liền cởi quần áo của mình và Lâm Oánh ra rồi ôm ngang cô bước vào bồn tắm.

“Uhm.....” Toàn thân bị chìm vào nước nóng, cô liền rên rỉ một tiếng rồi mở mắt ra, phát hiện ra mình đang ở trong nước: “Ừ.....Ông xã.”

“Hà?” Một tay của Tôn Mân Hạo đang giúp cô tắm rửa.

“Không cần đâu, em mệt quá.” Lâm Oánh nói xong, liền dựa vào bờ vai rộng rãi của anh rồi ngủ tiếp.

Tôn Mân Hạo chỉ có thể cười khổ một cái.

Kết hôn đã nhiều năm nên anh đương nhiên biết câu nói ấy có ý nghĩa gì, nhưng mà anh phải nói là cô thật sự suy nghĩ nhiều rồi! Hiện tại anh cũng rất mệt mỏi mà, nên đâu còn sức mà làm chuyện khác nữa?

Cho nên sau khi hai người tắm xong liền ôm cô rời khỏi bồn tắm, dùng khăn lông nhẹ nhàng lau rồi đặt cô trên giường lớn mềm mại.

Người duy nhất trên thế giới có thể hưởng thụ sự phục vụ của Alan thì chỉ có người đang ngủ giống heo chết kia thôi, đôi khi trong lúc ngủ còn nói mơ.

Anh ở trong giới nghệ thuật đã từng thấy qua vô số mỹ nữ, nhưng mà Lâm Oánh nhiều lắm chỉ có thể xem là có dung mạo thanh tú thôi, nhưng anh vẫn luôn cảm thấy bà xã của mình thật đáng yêu! Trên môi liền không tự chủ mà toát ra một nụ cười.

Cảm thấy mình đã mệt mỏi đến cực hạn rồi, Tôn Mân Hạo liền kéo Lâm Oánh vào trong lòng, rồi đem cằm đắp kĩ càng mới yên lòng ngủ.



Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Minh Tinh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 7

Vì bận rộn nên thời gian cũng qua thật là nhanh, ở nước Mỹ cũng có một đoạn thời gian khá tốt, Tôn Mân Hạo vẫn thường xuyên cẩn thận, vậy mà vẫn có chuyện phiền toái.

Đối với loại công việc này, chẳng trách mà mình tính bọn họ một năm chỉ quay có 1 bộ phim mà thôi, không giống với ngôi sao hạng hai hay ba, một năm quay mấy bộ phim. Tôn Mân Hạo liền nghĩ thầm.

Nhưng cũng phải nói lại, đối với thù lao bên này thì 1 ngôi sao chỉ đóng một bộ phim trong vòng mấy năm, công việc thật là thư thái, cũng không giống như bọn họ phải liều chết mà làm việc.

Hơn nữa chỉ cần nghĩ tới thù lao trên hợp đồng công việc, sẽ cảm thấy các yêu cầu nghiêm khắc là hợp tình hợp lý, bởi vì nếu như anh là ông chủ, thì anh cũng sẽ yêu cầu như vậy đối với diễn viên.

“Alan, công việc bên này thế nào rồi? Đã quen chưa?” Peter Ngô đang đi tới liền cười hỏi.

“Đương nhiên là không có vấn đề rồi.” Tôn Mân Hạo nói.

Trước kia khi Tôn Mân Hạo chụp ảnh thì cũng thường ra nước ngoài, nhưng cũng không có nhiều dịp lắm. Cũng may là những năm này đã được tôi luyện nhiều, năng lực thích ứng của anh lại rất nhanh cho nên cũng dễ quen được.

Cho tới khi Lâm Oánh thì.....

“Tiểu thư trợ lý đâu rồi. Sao không thấy cô ấy.” Peter Ngô liền nhìn xung quanh.

“Hôm nay là chủ nhật, cô ấy xin nghỉ.”

Từ thời còn là học sinh thì Anh văn của Lâm Oánh cũng không tệ lắm, lúc trước tới Mỹ thì cũng đã học qua nửa năm tiếng Anh, vì vậy cuộc sống hằng ngày và công việc xem như cũng thích ứng được, điểm duy nhất bất đồng với Tôn Mân Hạo là cô không thích ứng được với văn hóa ẩm thực của Mỹ, với thịt bò và rau xà lách.

Tôn Mân Hạo rất yêu thương cô, không chỉ để cho cô được nghỉ mỗi sáng chủ nhật, mà còn lấy danh nghĩa của mình ra để mời đầu bếp biết nấu món Trung Quốc, thậm chí là sản phẩm được vận chuyển từ Đài Loan đến hằng ngày nữa! Nhưng hai ngày nay cô có chút không thoải mái.

“Anh xem tôi thật là ông chủ nhân từ nhất rồi đấy! Tôi chưa từng gặp qua người trợ lý nào còn có ngày nghỉ!” Peter Ngô liền nháy mắt nói.

Vì sợ Lâm Oánh phải chịu áp lực, Tôn Mân Hạo có nói cho ông ta biết thân phận thật của cô, còn nhờ ông quan tâm đến cô nhiều hơn.

“Tôi rất là tôn trọng nhân quyền, huống chi để tìm trợ lý mới cho tôi thì lại quá khó khăn, thay vì cho cô ấy giả bệnh thì không bằng được nghỉ ngày cuối tuần, ông thấy sao?”

Vừa mới bắt đầu Tôn Mân Hạo đã vì cô mà mời theo đầu bếp lại còn bày tỏ thân phận thật của cô thì cô vẫn còn lo là anh sẽ làm gì quá phận. Mặc dù bây giờ đang ở nước ngoài, nhưng nếu bị người khác phát hiện ra thì sẽ không ổn chút nào! diễn đàn Lê Quý Đôn.

May mắn là nước Mỹ là xứ sở tự do, yêu cầu cổ quái của các ngôi sao cũng không phải là ít cho nên yêu cầu của Tôn Mân Hạo cũng không gọi là quá phận, hơn nữa các nhân viên cũng khen ngợi anh biết cách tự chăm sóc mình nữa.

Tôn Mân Hạo vừa cùng Peter Ngô nói chuyện phiếm vài câu rồi lại thảo luận tới chủ đề điện ảnh.

Lần này vai diễn của anh là một người quản lý nhân sự người Mỹ quốc Hoa. Tổ biên kịch đã đặt biệt mời tới cho anh một giáo viên đặc biệt để hướng dẫn anh cách phát âm, còn mời tới thêm một người quản lý nhân sự thật nữa dạy cho anh cách quản lý, anh còn cười nói nếu như tương lai mình không làm mình tính nữa thì có thể đi làm quản lý nhân sự.

“Cảnh kế tiếp tôi hy vọng anh có thể thả lỏng thêm một chút nữa, bởi vì...” Peter đang cùng Tôn Mân Hạo nói một nửa thì tiếng ồn ào bên kia đã ảnh hưởng tới hai người.

Peter ngô rất không vui, liền gọi một nhân viên tới hỏi anh ta: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Người kia liền nói: “Hình như là có người muốn đi qua đường này.”

Ông nghe vậy liền nhăn mày: “Không phải là chúng ta đã xin phép phong tỏa đường này để quay phim rồi sao?”

“Đúng vậy, chúng ta đã xin phép rồi.”

“Vậy bọn họ gọi cái gì làm tôi đây?”

“Bọn họ nói lộ trình của họ có vấn đề nên muốn mượn đường của chúng ta.”

“Nói với họ là không được, cảnh quay kế tiếp của chúng ta rất quan trọng.”

“Tôi cũng đã nói vậy...” Người kia còn đang muốn nói tiếp nhưng bên trong lại truyền ra một tiếng hét “A!” một tiếng, làm cho mọi thứ càng thêm ồn ào.

Có lẽ tiếng hét của một phụ nữ đối với người khác mà nói thì không tính là gì nhưng đối với Tôn Mân Hạo mà nói thì giọng nói này rất quen thuộc, đây không phải là bà xã bảo bối của anh đây sao?

Nhận ra tiếng hét chói tai của Lâm Oánh nên Tôn Mân Hạo liền bất chấp tất cả, không hề nghĩ ngợi gì mà chạy về nơi có âm thanh đó.

“Rõ ràng là cô đẩy tôi!” Lâm Oánh liền quát với một mỹ nữ tóc vàng.

Người tóc vàng gọi là Sandy, đồng thời cũng nổi tiếng là một trợ lý nóng tính, và còn là diễn viên kiêm người tình, cô ta cho rằng Lâm Oánh cũng giống như cô ta, cũng là trợ lý kiêm người tình của Tôn Mân Hạo, bởi vì cô ta đã ngoài ý muốn bắt gặp Tôn Mân Hạo hôn Lâm Oánh.

Chính vì điều này đã khiến cho Sandy không vừa mắt đối với cô, bởi vì cô ta siêu cấp ghen tỵ với Lâm Oánh, vì người tình của Lâm Oánh vừa trẻ tuổi lại đẹp trai, mà người bao nuôi của cô ta lại vừa già vừa nghèo.

Bằng cái dung mạo và vóc người xinh đẹp của cô ta mà lại đi theo một lão già sắp vào quan tài sao?

Dựa vào cái gì mà người phụ nữ có khuôn mặt cũng như vóc người không bằng mình mà lại gặp phải một đại soái ca chứ?

Cô ta không cam lòng!

Hơn nữa, một điều khiến cho cô ta không nuốt trôi chính là bất luận cô ta ra ám hiệu công khai bày tỏ tình cảm gì với anh, Tôn Mân Hạo cũng không động lòng! Đây không phải là nói rõ ràng là cô ta không bằng cô gái nhỏ phương Đông đó sao?

Bởi vì dựa vào quan hệ mà Sandy mỗi chút liền gây sự với Lâm Oánh.

Lâm Oánh không muốn Tôn Mân Hạo đang bận công việc mà còn phải chăm lo cho mình nên mới chịu đựng, không ngờ Sandy lại ngày càng quá đáng, lại còn động thủ.

“Cái người này thật là quá đáng, mời Alan tiên sinh lại xem đi, cô cũng xem lại lời nói của mình đi!” Sandy nói.

“Cô nói vậy là có ý gì?” Lâm Oánh không ngờ là cô gái trước mặt mình lại có thể vừa ăn cướp vừa la làng.

“Ý gì sao?” Sandy liền cười lạnh nói: “Ở đây có nhiều người, bằng cái gì mà cô nói tôi đẩy cô chứ? Nói không chừng là cô tự ngã nha! Dù sao thì cô cũng muốn ở trước mặt của Alan tiên sinh mà giả bộ đáng thương mà, không phải là muốn phá hoại lịch trình sao?”

“Ai mới là người phá hoại chứ? Từ đầu cô đã khó chịu với tôi rồi, tìm tôi gây chuyện mà lại còn dám nói!” Lâm Oánh vô cùng tức giận.

Lâm Oánh căn bản là không biết Sandy từ đầu đã ghét cô rồi, chỉ là cố tình gây sự thôi.

Vừa lúc tới đây cô cho là Sandy là người thân thiện, nên đã hỏi đường, không ngờ lại hại cô lạc đường, đến lúc đó còn nói mình không quen biết cô.

Lâm Oánh nghe cô ta nói vậy thì mặt cũng hơi xanh, lúc mới đi thì nói biết, sau đó lại nói không biết. Đã không quen lại còn chỉ sai đường, có lần còn hại cô xem chút nữa là tông xe rồi.

Né không thì là cố ý thân thiết với cô, giúp cô mua đồ rồi mua đồ lỗi. Qua mấy ngày sau, Lâm Oánh biết Sandy nói xấu mình với cả tổ biên kịch, làm cho cô bị cô lập.

Cô muốn biết lý do muốn chết đi được! Nhưng mà đã lâu rồi mà Lâm Oánh vẫn không biết nguyên nhân Sandy ghét mình là gì.

Sandy nhìn thấy đạo diễn và Alan đi tới đây, hốc mắt liền lập tức đỏ lên nói: “Ô ô ô..... Cô thật là quá đáng! Lúc đầu tôi rất thân với cô mà, cô nói cái gì vậy?”

Lâm Oánh cơ hồ đều muốn choáng váng, công phu biến sắc của Sandy cũng thật là không ít đi, so với ông xã thân ái của cô cũng thật là không kém! Nhân tài như vậy làm sao lại đi làm trợ lý chứ? Phải đi làm diễn viên mới đúng!

“Sao rồi?” Tôn Mân Hạo liền dè dặt lo lắng trong

lòng, giả vờ như không có việc gì đi tới.

“Ô ô ô...Alan, Lin thật là hung dữ với em đó!” Sandy nói xong, liền lao vào lồng ngực cứng rắn của anh, lại bị anh nhanh chóng tránh ra.

Trong lòng Sandy liền thầm mắng một tiếng, lại bỏ nhào vào lòng của đạo diễn khóc: “Lin nói em đẩy cô ấy nhưng em không hề làm vậy đâu?”

Peter Ngô liền cười khò ôm lấy Sandy, đại khái đã hiểu mọi chuyện rồi.

Tôn Mân Hạo đã từng nói với ông, Sandy không phải lần đầu ra ám hiệu muốn ở cùng với anh, nhưng ông rất hiểu, Tôn Mân Hạo rất yêu vợ của anh, tuyệt đối không thể nào phản bội Lâm Oánh được, cho nên tám phần là Sandy đuổi theo không được anh, liền trút giận lên người của Lâm Oánh.

Xem ra ông phải cùng Sandy nói chuyện mới được. Mặc dù cô ta có xinh đẹp, nhưng lại không hiểu chuyện, nếu để cô ta làm loạn thì sẽ xảy ra chuyện. Trong lòng của Peter Ngô liền nghĩ thầm.

Tôn Mân Hạo vừa nghe là Sandy đẩy Lâm Oánh, trong lòng vô cùng lo lắng xem cô có bị thương không, nhưng dưới con mắt của mọi người lại không thể làm gì khác là hỏi cô: “Bị thương sao?”

Lâm Oánh liền vỗ vỗ quần: “Cũng may là chỉ bẩn một chút thôi.”

Nhờ thói quen mặc quần jean của cô, may mà hôm nay mặc quần dày, ngoại trừ đau một chút thì cũng không có vết thương gì.

Có lẽ là Tôn Mân Hạo không có cách nào bày tỏ ra cho rõ ràng, nhưng Lâm Oánh làm vợ chồng với anh đã nhiều năm rồi, sao lại không biết anh lo lắng cho cô được? Vừa nghĩ tới những ngày cực khổ của anh vì cô thì những uất ức nhỏ này của cô đâu đáng gì.

“Được rồi, Sandy, tất cả mọi người không sao là tốt rồi, đừng khóc.” Peter Ngô liền nói với người ở trong ngực.

“Nhưng cô ta...” Sandy liền suy nghĩ một chút, liền quay đầu lại rung rung nói với Tôn Mân Hạo: “Alan, hình như Lin không thích em, anh hãy khuyên cô ấy đi, không cần có thành kiến đối với em.”

“Sandy đáng thương.” Tôn Mân Hạo liền dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô ta, trên mặt cũng treo nụ cười thương tiếc, nhưng lời nói lại không hề dịu dàng: “Đến tốt cùng là ai có thành kiến với ai thì chắc cô là người hiểu rõ nhất. Tôi hy vọng đây là lần cuối cùng, cô hiểu không?”

Không nghĩ tới việc Tôn Mân Hạo dùng ánh mắt dịu dàng mà lại nói ra lời cảnh cáo trực tiếp này, nét mặt của Sandy liền cứng lại, trên lưng khô khô lạnh run một hồi.

Anh thấy thế thì liền dùng âm lượng vừa đủ khiến cho mọi người nghe được: “Hy vọng là em không bị dọa cho sợ rồi, có lẽ em nên về nhà nghỉ ngơi thì hơn.”

Peter Ngô nghe được Tôn Mân Hạo nói cái gì thì trong lòng liền âm thầm kêu khổ rồi. Đây là lần đầu tiên mà Alan bị Sandy chọc giận! Có lẽ ông ta nên nói chuyện với Sandy một chút thôi.

Tôn Mân Hạo nói xong liền khẽ mỉm cười, mang theo Lâm Oánh về xe đã ngoại của anh nghỉ ngơi.

Vừa đóng lại cửa xe, anh liền không kịp chờ đợi mà hỏi cô: “Bà xã, em không bị thương chứ?”

“Không sao, em không nhu nhược vậy đâu!” Lâm Oánh liền cười.

“Hôm nay không phải là ngày em nghỉ ngơi sao, có chuyện gì vậy?” Tôn Mân Hạo liền nhận lấy bao lớn bao nhỏ trên tay cô, dịu dàng hỏi.

“Thế nào? Sợ em tới quấy rầy sao?”

“Anh sợ em mệt mỏi thôi.” Tôn Mân Hạo đau lòng liền sờ sờ gương mặt của cô một chút, hình như lại gầy đi rồi.

“Còn nói sao! Rõ ràng là anh còn mệt mỏi hơn em kìa!”

Có lẽ cô không chú ý nhưng trong mấy tháng này cô đã gầy hơn mấy kí lô, đem thịt nửa năm trước anh vất vả nuôi được đi mất rồi.

“Vừa rồi um và Sandy là thế nào?” Tôn Mân Hạo không nhịn được mà hỏi.

“Haizz...Em cũng không biết nữa.” Lâm Oánh lại thở dài, “Nhưng anh không cần lo lắng đâu! Bị mấy câu vừa rồi của anh làm cho cô ta sợ rồi. Chỉ là... Anh sẽ không sao chứ?”

Cô nhớ Sandy là trợ lý của một diễn viên nam khó tính, hơn nữa ông ta lại là một vai nam phụ quan trọng, Tôn Mân Hạo thật sự sẽ không sao chứ?

Tôn Mân Hạo mới mặc kệ chủ nhân của Sandy là ai! Anh chỉ lo về Lâm Oánh thôi: “Chẳng lẽ cô ta thực sự gây phiền toái cho em sao? Sao em không nói cho anh biết?”

Chỉ cần nghĩ tới mấy ngày nay Sandy luôn gây phiền phức cho cô mà anh lại vì công việc bận rộn mà không chú ý tới thì anh lại thấy đau lòng.

“Không sao đâu!” Lâm Oánh lại cười làm dỗi đi sự chú ý về đề tài vừa rồi: “Không nói những chuyện kia nữa, em có mua nắm hương rồi, em đã nấu cháo gà nắm hương mà anh thích này, anh mau ăn đi.”

Lâm Oánh liền đem bình thủy tinh mở ra: “Nhanh một chút, để nguội không ngon đâu.”

Tôn Mân Hạo liền nhìn chén cháo kia, cảm động đến mức hốc mắt đều ửng hồng.

“Sao thế? Anh ăn nhanh đi...A!” Lâm Oánh không hiểu liền thúc giục.

“Bà xã.”

“Sao?”

“Em đối với anh thật tốt.” Tôn Mân Hạo không có cách nào ngừng cảm động được.

Anh biết cô không thoải mái nên mới bắt cô hôm nay phải nghỉ ở nhà, nhưng cô lại đi mua nắm hương, lại đi nấu cháo cho anh ăn... làm sao có thể không cảm động được đây?

Lâm Oánh vĩnh viễn đều nhớ được Tôn Mân Hạo thích ăn cái gì, không thích cái gì, ăn cái gì mới tốt, phải cần ăn, hoặc là cái anh thích thì cô luôn để dành lại một phần.

Trước kia nếu không có cô ở đây, anh tuyệt đối không có cách nào chống đỡ nổi! Không có cô, sẽ không có ngày hôm nay.

Nhưng có lẽ là bởi vì cô là con trưởng, mặc dù cô theo thói quen thích chăm sóc người khác, nhưng lại thường bỏ quên chính mình, nhiều lần khi phát hiện thân thể không thoải mái cũng là quá nghiêm trọng rồi.

Cho nên lời thề của Tôn Mân Hạo khi cầu hôn cô chính là dành cả đời để bảo vệ cô, để cho anh bảo vệ cô, không còn phải lo về thứ gì nữa!

Tôn Mân Hạo không thích Lâm Oánh ra ngoài đi làm bởi vì nguyên nhân chủ yếu chính là sợ cô không bỏ được thói quen chăm sóc người khác mà lại một chết mình, kết quả lại không nghĩ tới ngày hôm nay cô lại đi săn sóc cho anh.

“Đứa ngốc, anh là chồng em mà! Em không tốt với anh thì tốt với ai?” Lâm Oánh liền cười anh, không ngờ chuyện nhỏ này lại làm cho anh cảm động như thế, lại thúc giục anh: “Nhanh ăn đi, kéo nguội!”

“Ừm! Được!” Tôn Mân Hạo liền vui vẻ bung chén lên, vui vẻ ăn cháo gà do bà xã thân ái nấu, lại cảm giác mình có thêm động lực rồi.

Lại qua mấy tháng, cuối cùng thì Tôn Mân Hạo đã đóng xong bộ phim rồi, nhưng anh cũng không hề rảnh rỗi, ngược lại còn phải đem công việc ở trong nước làm cho xong, bởi vì anh phải lập tức đi tuyên truyền cho phim nữa.

Vốn là Lâm Oánh muốn đi theo anh, nhưng anh lại kiên trì không muốn cho cô chịu khổ, cho nên không để cho cô tham gia hoạt động tuyên truyền quốc tế, nhưng trong nước liên xảy ra scandal liên quan đến anh và tiểu trợ lý.....

10 giờ sáng, ánh mặt trời đang chiếu khắp phòng ngủ, làm cho cả gian phòng đều âm áp sáng ngời.

Đang thả mình trong vòng vây của chăn bông, Lâm Oánh đang ngủ rất thoải mái. Lúc trước bận rộn, cô không hề có thời gian để thả mình ngủ nhưng bây giờ thì đang tận hưởng nó.

Reng reng reng.....

Một hồi điện thoại dài làm phá vỡ cả gian phòng yên tĩnh, một năm nay theo thói quen của công việc nên Lâm Oánh lập tức từ trong mộng liền tỉnh lại, sững sờ một chút mới phát hiện mình đã về đến nhà rồi, mà cô cũng đã sớm từ bỏ công việc trợ lý.

Lâm Oánh liền gỡ đầu, miệng lẩm bẩm ai vậy nhỉ? Lúc này liền nhắc điện thoại lên: “Alo?”

“Lâm Oánh đứng không? Tớ là Thực Ngọc đây.”

“Thực Ngọc à? Sao cậu lại gọi tới đây vậy? Tớ còn tưởng là cậu đã quên tớ rồi kia.” Cô liền oán giận nói.

Chỉ có Thực Ngọc là biết được chuyện cô làm trợ lý cho ông xã thân ái thôi, sau khi từ Mỹ trở lại vẫn còn chưa quen mùi giờ, lại còn bị điện thoại đánh thức.

“Đừng nói nữa, mau bật TV lên đi.” Khâu Thực Ngọc vô cùng khẩn trương nói.

“Sao vậy?” Lâm Oánh nghe được giọng của cô ấy vô cùng gấp gáp.

“Đừng hỏi nữa, cậu mau mở TV lên đi, chuyển tới kênh 6.”

“Được rồi...Chờ tí một chút.” Lâm Oánh liền đi tới phòng khác, bật TV lên chuyển tới kênh 6, trên TV đột nhiên xuất hiện hình của Alan!

“.....Theo như tìm hiểu, vị này chính là Lâm tiểu thư, trợ lý của Alan, người nói ra chuyện này là.....”

Lâm Oánh xem TV xong, mặt liền trắng bệch!

Có lẽ kí giả cũng không điều tra ra được quan hệ thật sự của cô cùng với Tôn Mân Hạo, cũng tra ra được cô là người đã kết hôn. Mà không biết vì sao họ lại có được hình của hai người đang thân mật.

Nhìn bối cảnh thì có lẽ là ở nước Mỹ, nhưng đến tốt cùng là vào lúc nào? Lâm Oánh vô cùng sửng sốt.

Đợi chút....Không đúng. Nếu như chuyện này đã lên TV rồi thì nói cách khác....Hiện tại toàn bộ Đài Loan đều cho rằng Alan ngoại tình với phụ nữ đã có chồng sao?

Lâm Oánh vừa nghĩ tới đó đã cảm thấy khó thở.

Sao lại thế được? Không thể nào? Không thể?

Điện thoại liền rơi bịch trên mặt đất, cô đã hoảng hốt đến mức vô hồn.

“Lâm Oánh, cậu có nghe không? Đây! Lâm Oánh?” Bên kia đầu điện thoại đang gọi to.

“Tớ ở đây.” Cô liền vội vàng cầm ống nghe lên.

“Cậu hãy ra cửa sổ nhìn một chút, tạm thời đừng đi ra ngoài.”

“Cái gì?” Cô không hiểu.

“Đi xem xem có người nào kì quái ở ngoài đó không. Nhớ là không cần lộ đầu ra, chỉ cần kéo rèm lên là được.” Khâu Thục Ngọc nói.

“Được rồi.” Lâm Oánh liền chạy đi kéo rèm cửa sổ lên, lặng lẽ nhìn ra phía ngoài.

“Sao rồi? Có không?”

Lâm Oánh nhìn thấy khắp nơi đều là phóng viên, cảm giác giống như không chân thật. Cô liền hét hoảng nói: “Tớ....không nhìn thấy được.”

“Cậu ở trong nhà chờ tớ, đừng đi ra ngoài.” Khâu Ngọc Thục liền dặn dò.

“Được.”

“Điện thoại cũng không được nhận, chờ tớ tớ rồi nói.”

“Được.”

Sau khi Khâu Thục Ngọc cúp điện thoại xong, lại có điện thoại gọi tới, Lâm Oánh vô cùng hoảng sợ nhìn điện thoại, cô sợ là phóng viên gọi tới nên không dám nhận.

Điện thoại vang lên chừng mười tiếng rồi mới cúp, nhưng mấy giây sau lại vang lên tiếp. Mỗi tiếng chuông kia giống như đã rút đi linh hồn của Lâm Oánh, khiến cho cô không tập trung được, liền đem dây điện thoại rút đi, lúc này căn phòng mới khôi phục lại sự yên tĩnh như cũ.

Không tới nửa giờ sau, Khâu Thục Ngọc đã chạy tới, trên tay còn đem theo cả đồng bao lớn bao nhỏ.

Bởi vì Khâu Thục Ngọc thường xuyên tới nhà Lâm Oánh làm khách nên nhân viên quản lý đã nhận ra cô, vì vậy cô rất thuận lợi mà đi qua cánh cửa bảo vệ, chạy tới Tôn gia.

“Ô ô ô....Thục Ngọc.” Lâm Oánh vừa thấy được bạn tốt thì nỗi sợ hãi liền hóa thành nước mắt, không khống chế được nữa mà chảy xuống.

“Được rồi, đừng khóc nữa, ngoan!” Cô vội vã ôm Lâm Oánh vào lòng an ủi.

“Hiện tại sao rồi? Tớ cũng không dám đi ra ngoài nữa.”

“Đừng sợ, không phải tớ đã tới cứu cậu rồi sao?” Khâu Thục Ngọc liền vỗ vai Lâm Oánh, chỉ cô nhìn vào đồng hồ mà mình mới mua.

“Đây là cái gì?” Lâm Oánh liền lấy ra một thứ mềm mại màu cà phê lượn sóng. “Tóc giả?”

“A! Đừng làm rồi, tớ rất vất vả mới chải xong đấy.” Khâu Thục ngọc liền cầm lấy tóc giả, đội nó lên cho Lâm Oánh, “Cậu mặc bộ quần áo kia vào

trước, sau đó tớ sẽ giúp cậu cải trang.”

“Cải trang?” Lâm Oánh liền thất kinh.

“Đĩ nhiên, nếu không hóa trang thì làm sao cậu đi ra ngoài được?”

“Được.” Lâm Oánh liền ngoan ngoãn đi thay quần áo.

Sau khi cô đã thay quần áo xong, Khâu Thục Ngọc liền lấy ra dụng cụ trang điểm thúc giục: “Mau tới đây, tớ giúp cậu hóa trang nào.”

Sau khi Khâu Thục Ngọc giúp cô mua trang phục của một phụ nữ trung niên xong rồi lại làm một kiểu đầu lổ thời, với tay nghề của cô thì chỉ sau 40, 50 phút Lâm Oánh liền biến thành một bà nội trợ ước chừng 50 tuổi, vừa mới đi chợ về đang xách một giỏ thức ăn to.

Hai người liền giả bộ bình tĩnh đi tới xe của Khâu Thục Ngọc, cuối cùng đã lừa gạt thành công một đám phóng viên đang “ôm cây đợi thỏ”, còn Lâm Oánh thì tới nhà của Khâu Thục Ngọc lánh nạn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Minh Tinh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 8

“Alan à, cậu bình tĩnh một chút đi, không cần đụng tới chuyện có liên quan tới Lâm Oánh mà khẩn trương như vậy.” Ở một cuộc điện thoại khác, Lô ca nói.

“Lô ca, hôm qua em rất vất vả mới liên lạc được với Lâm Oánh. Mặc dù đã cố giữ bình tĩnh nhưng chắc cô ấy đang rất sợ hãi. Nhìn cô ấy như vậy, em làm sao có thể yên tâm đi tuyên truyền được?”

“Haiz! Cậu cũng biết mà, làm nghề này mấy năm rồi cũng chưa phải chưa từng có thị phi đâu, lần này hình chụp rất rõ ràng, những phóng viên kia còn đang rất vui mừng, không phải sao?”

“Vậy cũng được để cho bọn họ viết linh tinh chứ.” Tôn Mân Hạo đang vô cùng giận dữ.

“Tôi cũng đã xem qua nội dung, mặc dù chỉ là tin đồn nhưng cũng chưa hẳn là viết bậy.” Lô ca vừa nói vừa xem tạp chí.

“Lô ca!” Anh đang mất hứng còn anh ta thì có tâm tình mà nói giỡn.

“Được rồi, được rồi, chúng tôi sẽ nói rõ với bên ngoài là người trợ lý cảm thấy không được khỏe, cậu chỉ là tốt bụng dịu cô ấy thôi.” Lô ca nói.

Tôn Mân Hạo liền nhìn hình trên tạp chí, mặc dù tư thế như vậy chỉ miễn cưỡng là trùng hợp, nhưng sức thuyết phục vẫn không đủ, nhưng mà liên quan gì tới anh! Chuyện hậu trường của làng giải trí vẫn còn rất nhiều mà.

“Lô ca, anh cũng biết Lâm Oánh là người quan trọng nhất đối với em mà. Hiện tại em không quan tâm là ai đã đồn chuyện này, nhưng em chỉ hy vọng cô ấy không bị tổn thương thôi.” Tôn Mân Hạo hiện giờ rất bận rộn, ngay cả thời gian ngủ cũng không có, vậy mà lại nói chuyện với Lô ca gần nửa giờ đồng hồ.

“Biết rồi, cậu chỉ cần làm cho tốt công tác tuyên truyền là được rồi, chuyện bên này chúng tôi sẽ xử lý.” Lô ca dĩ nhiên là biết tầm quan trọng của Lâm Oánh cho nên liền trấn an anh trước.

“Ừhm! Vậy thì nhờ anh.”

Sau khi hai người nói chuyện xong, thì Solane trong miệng mắng lầm bầm bước vào.

“Thế nào?” Lô ca hỏi.

“Bên kia Triệu tổng nói tôi không được đi ngăn cản phóng viên viết bài về Alan nữa.” Mặt của Solane vô cùng khó chịu.

“Cái gì?” Lô ca nghe thấy liền vô cùng cá kình.

Alan chính con gà đẻ trứng vàng của công ty bọn họ, hơn nữa người duy nhất mà anh quan tâm cũng chỉ có Lâm Oánh, nếu như cô ấy bị thương tổn, anh giới nhịn đến đâu cũng sẽ tức giận.

“Triệu tổng có nói phải lợi dụng tin tức này.”

“Đừng đại dột! Danh tiếng của Alan đã sớm không cần dùng đến phương thức này rồi!” Sau khi nghe xong Lô ca liền há hốc mồm.

Trước kia Alan còn chưa nổi tiếng, bọn họ cũng có sử dụng loại phương thức này, nhưng Tôn Mân Hạo vẫn không muốn Lâm Oánh đau lòng, dù là giả cũng không được, cũng không thể làm gì khác là bỏ qua. Từ điểm này mà nói, Lâm Oánh so với công việc còn quan trọng hơn!

Hiện tại Alan đang rất cố gắng vì công việc, chạy khắp nơi, cho nên anh không thể theo dõi được mọi chuyện, lại càng làm cho chuyện này lan truyền theo vận tốc của ánh sáng.

Lô ca là người đã kề cận nhiều năm với Tôn Mân Hạo nên hiểu rõ cá tính của anh nhất!

Mặc dù tính tình của Tôn Mân Hạo rất tốt, đối xử với mọi người cũng rất được, nhưng cái gì là quan trọng nhất với anh thì về phương diện này Tôn Mân Hạo rất rõ ràng.

“Tôi cũng đã nói là ông ta sẽ phải hối hận, nhưng ông ta không nghe lời tôi, tôi còn có thể làm gì khác đâu?” Solane vô cùng tức giận nói.

Ai nói cô là quản lý tất cả nhân viên! Mặc kệ cô đã lẫn lộn trong nghề này bao nhiêu lâu rồi nhưng ông chủ phía trên nói xuống thì cô không thể không nghe được.

“Không được, tôi phải đi tìm Triệu tổng.” Lô ca nói xong vừa định đứng dậy đi ngay.

“Không được đi.” Solane liền lôi kéo Lô ca lại.

“Làm sao tôi có thể không lo được?”

Alan là một tay do anh bồi dưỡng, không chỉ là đàn em của anh mà còn là bạn của anh, là tâm huyết của anh! Về công hay tư thì đều không thể bỏ mặc.

“Tính của Triệu tổng anh không phải là không biết, nếu như chuyện ông ta đã quyết định mà anh dám cãi lại, thì ông ta chỉ thêm thẹn quá hóa giận mà thôi, cẩn thận đến lúc đó càng khuyên càng chết.”

Lô ca liền suy nghĩ một chút về tính khí của ông chủ mình, đúng là sẽ có khả năng như vậy, cũng không thể làm gì khác là bắt đắc dĩ nói: “Vậy thì cô nói xem phải làm gì bây giờ?”

Ông chủ chỉ nói bây giờ phải tập trung vào chuyện này, nội dung thì bảo bọn họ [xuống tay lưu tình] một chút, còn bên Lâm Oánh của Alan thì nhờ anh hãy lo cho cô ấy.

“Haizz! Cũng hết cách rồi, thôi thì cứ vậy đi.” Lô ca mặc dù cũng không đồng ý, nhưng trước mắt thì cũng chỉ có vậy.

“Đáng chết! Rốt cuộc thì họ định làm gì? Vì sao đến giờ àm cũng không làm gì đi?” Tôn Mân Hạo nhìn kênh Đài Loan TV, giận đến mức không nhận được mà mắng to.

Trước kia có những người định lợi dụng anh để nổi tiếng, chưa kịp làm gì thì đã bị Solane ra tay trấn áp rồi, thế nhưng chuyện thị phi vẫn còn cả tuần lễ, nhưng vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, dường như tin tức lần này cũng khó mà kiểm soát như thế.

Mặc dù Lâm Oánh nói hiện tại cô đang ở cùng với Khâu Thục Ngọc rất an toàn, trên TV cũng không nói về cô quá chi tiết, nhưng anh vẫn không yên tâm! Truyen được chuyển ngữ duy nhất tại Diễn đàn Lê Quý Đôn!

“Chuyện này không giống với chuyện mà họ đã bảo đảm!” Tôn Mân Hạo lại chuyển tới một kênh khác, thấy trong đó đang có một đồng người nói về anh thì anh lại càng nổi giận, cuối cùng lại gọi điện thoại cho Peter Ngô, “Đạo diễn, xin cho tôi nghỉ phép ba ngày!”

Leng keng! Leng keng!

Khâu Ngọc Thục vừa nghe tiếng chuông cửa thì vội vàng chạy ra, từ mắt thần nhìn ra ngoài. Cô tưởng là Lô ca đến xem Lâm Oánh không ngờ lại nhìn thấy một người theo lý mà nói thì không nên xuất hiện ở nơi này.

“Mân Hạo, sao anh lại về rồi?” Khâu Ngọc Thục liền vội vàng mở cửa.

“Nói sau đi, để tôi vào trước đã.” Tôn Mân Hạo liền nhỏ giọng nói, cho dù đã cải trang nhưng không cẩn thận thì không được.

Lúc này thì cô mới nghĩ ra, liền vội vàng để anh vào cửa: “Không phải là anh vẫn đang đi tuyên truyền sao?”

“Tình huống như vậy, làm sao tôi có thể yên tâm mà đi được?” Tôn Mân Hạo liền thở dài một cái: “Lâm Oánh đâu? Cô ấy đâu rồi?”

“Lâm Oánh ở đây, cô ấy vừa mới ngủ.” Khâu Ngọc Thục liền chỉ vào một căn phòng, thân thiết nói: “Sáng mai tôi mới về, anh hãy nói chuyện với cô ấy đi.”

“Cám ơn cô.” Anh liền thành tâm nói.

Không phải chỉ vì chuyện này mà cho tới hôm nay, Khâu Thục Ngọc đã giúp đỡ họ rất nhiều lần! Những khi anh đi công tác không thể ở cùng cô được

thì cô ấy đều sang giúp đỡ Lâm Oánh.

“Cảm ơn cái gì chứ, tôi biết Lâm Oánh lâu rồi, xem nhau như chị em ruột vậy!” Khâu Thục Ngọc liền cười, rồi cầm ví tiền đi ra cửa.

Sau khi cô đi rồi, Tôn Mân Hạo mới nhẹ nhàng mở cửa phòng và đi tới bên giường. Anh không dám ở đèn vì sợ đánh thức cô, chỉ lẳng lặng mà nhìn.

Lâm Oánh đang nằm ở trên giường, cả người co rút lại giống như con tôm. Tôn Mân Hạo liền lấy tay xẹt qua gò má cô, còn động lại vệt nước mắt chưa khô.

Mặc dù trong thời gian này anh không có biện pháp ở bên cạnh cô, nhưng cô cũng đã chịu không ít uất ức rồi. Cũng may luôn có Khâu Thục Ngọc bên cạnh, nếu không thì cũng không biết phải làm sao mới phải?

Mặc kệ anh làm chuyện gì, cũng là vì muốn cho cô được hạnh phúc, nhưng từ khi bước chân vào giới nghệ thuật đến nay, chẳng mang lại gì cho cô trừ khổ sở và sầu não....

Không, có lẽ là anh đã sớm nghĩ tới rồi!

Anh đã nên nghĩ ra từ sớm, thân là nghệ sĩ, căn bản là không có cái gì riêng tư, kết hôn nhiều năm mà không bị phát hiện có lẽ đã là một kì tích rồi! Chỉ là kì tích sẽ không thể xảy ra nhiều lần, chuyện của bọn họ giấy sẽ không gói được lửa!

“Ông xã? Là anh thật sao?” Chẳng biết từ khi nào thì Lâm Oánh đã tỉnh lại.

Mấy ngày nay mặc dù Lâm Oánh không bị phóng viên trực tiếp quấy rầy, Khâu Thục Ngọc cũng không để cho cô xem tin tức, nhưng cô vẫn cảm thấy rất lo lắng, mỗi đêm đều ngủ được rất ít.

“Là anh, anh đã trở về rồi.” Tôn Mân Hạo liền khẽ hôn trên trán của cô.

Lâm Oánh liền ngẩng người mấy giây, xác định không phải là mơ, liền vội hỏi anh: “Sao anh lại về rồi? Tuyên truyền xong rồi sao?”

“Anh đã xin đạo diễn cho nghỉ, trong khoảng thời gian này bọn họ sẽ tuyên bố anh ngã bệnh.”

“Anh xin nghỉ bao lâu?” Lâm Oánh nói xong, liền đem thân thể nhích lại gần, chừa một khoảng trống cho anh.

Tôn Mân Hạo cũng không hề khách khí, liền cời giấy nằm chết dí bên cạnh cô: “Vốn là anh xin đạo diễn cho ba ngày nghỉ phép, nhưng ông ấy chỉ cho anh 40 giờ.”

Hoạt động tuyên truyền của bọn họ rất ít, có thể có được 40 giờ đã là không hề dễ dàng, có một nửa thời gian là dành cho việc ngồi máy bay rồi.

Anh đã sắp xếp sáng mai sẽ lên công ty hỏi cho rõ ràng, sau đó sẽ trở về tiến hành hoạt động tuyên truyền, cho nên anh chỉ có thể ở bên cô vào chiều nay.

“Ông xã, em rất nhớ anh.” Lâm Oánh liền chôn cả mặt mình vào lòng anh, đôi tay ôm hông anh, lúc bình thường cô thích nhất là làm thế này.

Tôn Mân Hạo lại đột nhiên hỏi cô: “Em có hối hận không?”

“Cái gì?”

“Sau khi cho anh bước vào giới nghệ thuật.” Anh cũng đưa tay ôm lấy bả vai cô, “Nếu như anh không tham gia giới giải trí thì sẽ không có những chuyện như hôm nay rồi.”

“Vậy anh hối hận khi lấy em không?” Cô liền hỏi ngược lại anh, “Nếu như anh không lấy em, thì anh sẽ không phải nghe những điều thị phi rồi, không phải sao?”

Nói cho cùng, đối với việc anh tham gia vào nghệ thuật này, cô không hề bất mãn một chút nào, ngược lại, những phiền toái như vậy, còn có thể xảy ra lần nữa.

“Đưa gối.” Anh liền hôn lên trán cô, “Sao anh lại hối hận được? Em là người quan trọng nhất của anh mà.”

“Vậy thì em cũng không hối hận.” Lâm Oánh liền ngẩng đầu lên từ trong lòng anh, kiên định nói: “Có lẽ vừa mới bắt đầu thì anh cũng không thích thú gì, nhưng đi con đường này là thiên chức của anh. ...Không, phải nói là dù anh làm cái gì, em cũng sẽ ủng hộ anh.” Truyện chỉ được đăng duy nhất tại đây!

Tôn Mân Hạo vô cùng cảm động liền ôm chặt cô, hôn cô: “Bà xã, anh yêu em... Anh yêu em.”

“Ừm...” Cô liền khẽ rên lên một tiếng, mặc cho anh xâm lược.

Có lẽ là trước đây do công việc quá vất vả, dáng người của Lâm Oánh đã gầy lại còn gầy thêm một chút, nhưng vóc người của cô lại xem như may mắn, gầy thì gầy, nhưng sờ vẫn mềm mại, sử dụng mỹ phẩm lâu ngày nên da ngày càng mềm mướt, làm cho người ta sờ lên không nỡ buông tay.



Mà Tôn Mân Hạo cũng là người may mắn, mặc dù anh vì công việc mà lại gầy thêm một chút, nhưng do tập luyện lâu dài nên đường cong rất rõ nét, đáng người thon dài, vai rộng eo thon chân bền chắc, vóc người hoàn toàn không thay đổi, mặc dù cô đã quen thuộc lắm rồi, nhưng vẫn thường không khỏi thờ dài.

“Bà xã, có thể không?” Tôn Mân Hạo vừa nói xong, tay đã không nhận được mà luồn vào áo cô, vuốt ve thân thể mềm mại, cảm thụ vẻ đẹp của cô.

Anh thật sự rất nhớ cô, nhưng lại lo cô mệt mỏi, mà anh sẽ không làm khi cô mệt mỏi.

Thật sự là Lâm Oánh cảm thấy rất mệt.

Trải qua mấy ngày nay, cô đều ngủ không đủ giấc, vì mỗi ngày của cô là phải chờ đợi ở trong nhà, cho nên có cảm giác không yên tâm.

Nhưng cũng may là có Khâu Thục Ngọc đã bảo vệ cho cô, cũng làm cho cô biết ơn cô ấy cực kì, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là gạt Khâu Thục Ngọc.

Cô thật không ngờ là mỗi ngày cô đều sinh hoạt chung với cô ấy nhưng Khâu Thục Ngọc vẫn không phát hiện ra là cô mệt mỏi, nhưng anh lại liếc mắt một cái là phát hiện ra.

Lâm Oánh liền cảm động đến mức không nói được, liền ngửa đầu hôn anh thay thế cho câu trả lời.

Cuộc sống như vậy, chồng như vậy, còn gì đòi hỏi hơn?

Tôn Mân Hạo liền lật người nằm phía trên cô, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Bà xã, hôm nay em chỉ cần hưởng thụ là được rồi.”

Lâm Oánh vì lời nói thẳng thắn của anh mà xấu hổ đỏ mặt lên, cặp mắt tiết lộ cô vừa xấu hổ lại vừa mong đợi.

Tôn Mân Hạo liền ép người xuống, dùng răng cời nút áo ngủ của cô, sau đó dùng răng cời quần ngủ của cô xuống, làm cho quần lót màu hoa hồng bại lộ ở trong không khí.

“Bà xã, không cần phải xấu hổ đâu, mớ chân lớn một chút.”

Mặt của anh đang ở phía trên bộ vị tư mật của cô, vì vậy mỗi khi anh nói một chữ liền có cảm giác một luồng khí thổi nhẹ vào rừng cây tươi tốt ấy.

Lâm Oánh xấu hổ đến mức cũng không dám nhìn rồi, làm theo lời anh mở lớn hai chân, giống như cả người đã bị anh khống chế.

Đây là lần đầu tiên mà Tôn Mân Hạo dùng lưỡi xâm nhập vào hoa huyết, làm cho Lâm Oánh không ngừng rung động, lại dùng sức khê mút ở đùi trong của cô, lưu lại một vết hôn đỏ tươi.

“A!” Cảm giác hơi đau lại ngọt ngào không nói thành lời làm cho cô rên rỉ ra tiếng.

Nghe được cô động tình ngâm khê, lúc này anh mới đưa tay tách nơi tư mật ra, quả nhiên là nhìn thấy bên trong đã dính nhiều mật trong suốt, càng lộ vẻ kiều diễm.

Đầu tiên là anh khê thổi hơi vào đó, lúc này tiểu hạch liền khê run lên, anh hài lòng liền lộ ra nụ cười, sau đó dùng lưỡi khê liếm nó.

“A!” Hành động như vậy đã qua mức kích thích rồi, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên mà Tôn Mân Hạo vì cô phục vụ cho nên có khó mà chạy trốn được.

“Đừng sợ, anh sẽ không làm tổn thương em” Anh liền đè xuống hai chân cô đang muốn khép lại, từng phát khê liếm tiểu hạch đi xuống, dùng đầu lưỡi thăm dò tiểu huyết của cô.

“A...A.” Cổ họng của Lâm Oánh liền phát ra tiếng rên rỉ khó kìm nén.

Mặc dù những năm qua bọn họ chỉ có lẫn nhau, nhưng căn bản cô không phải là đối thủ của anh, trong lĩnh vực tình dục, vẫn là cô đầu hàng đối phương trước.

Anh trêu đùa một lát liền làm cô tiết ra đầy đủ ái dịch.

“Bà xã, em rất thích như vậy đúng không? Nhìn xem tiểu huyết của em cơ lại này, giống như là mời anh đi vào vậy.” Tôn Mân Hạo nói xong, liền dùng lưỡi đẩy ra cánh hoa, nhẹ nhàng đi sâu vào.

“A!” Cô liền hét chói tai, cảm thấy thân mình hình như lại tiết ra ái dịch nhiều hơn.

“Đừng nhúc nhích.” Cô lắc lắc thân thể giống như muốn ngăn lại hành động xấu hổ này, lại bị bàn tay của anh ngăn chặn lại, làm cho anh tận tình trêu đùa cô.

“Ồ ồ...Ông xã.....Ông xã.....” Cô không thể nói ra câu hoàn chỉnh, chỉ có thể vô dụng gọi anh,, rốt cuộc là cô muốn anh nhiều hơn hay là dừng lại, ngay cả cô cũng không thể phân biệt được nữa rồi.

Tôn Mân Hạo có chút đau lòng liền rút lui khỏi thân thể của cô, lại hôn môi cô. Đầu lưỡi của anh liền dò vào khoang miệng của cô, đi dò xét vào sâu bên trong, hưởng thụ sự tốt đẹp của cô, đồng thời cùng cô chia sẻ sự ngọt ngào.

Trong miệng toàn là mùi động tình khiến cho toàn thân của Lâm Oánh run rẩy. Chỉ cần là ở cùng anh, bất luận là làm bao nhiêu lần, cô vẫn còn bị sự nhiệt tình của mình làm cho khiếp sợ.

Đã quen với phản ứng của cô cho nên Tôn Mân Hạo biết cô không phải là chán ghét, một mặt anh đồng thời cùng chia sẻ mỹ vị này với cô, mặt khác đồng thời lại đưa hai ngón tay vào hoa huyết.

Thân thể của cô đã rất trơn ướt rồi, thậm chí không cần dùng thêm gel bôi trơn là có thể thuận lợi để cho anh xâm nhập vào nên anh rất hài lòng.

Anh yêu sự e lệ và cả sự nhiệt tình của cô, quan trọng hơn, tất cả điều này chỉ là vì anh.

Hai ngón tay của Tôn Mân Hạo liên tục ra vào vài chục lần, sau khi xác định cô có thể chịu đựng nhiều hơn hai ngón tay rồi, bèn đẩy mạnh vào trong cơ thể cô, trước sau giúp cho cô thích ứng.

“A.....Nhẹ một chút, ông xã.....” Đầu của Lâm Oánh bây giờ đã không còn suy nghĩ được bất cứ thứ gì nữa rồi, chỉ có thể vịn tay vào vai của Tôn Mân Hạo mà kêu.

“Như vậy phải không?” Anh liền cố ý hiểu nhầm lời nói của cô, lấy tốc độ chậm nhất để ra vào.

“Uhm...Không...Nhanh lên một chút...Mau hơn chút nữa.” Không chịu nổi sự chậm chạp của anh, cô không tự chủ được mà lắc mông đón hùa theo.

“Là như vậy sao?” Anh vừa nói xong, liền dùng tốc độ nhanh nhất để yêu cô.

“Aa...Ngừng lại! Không.....” Lâm Oánh hét hoảng liền đè lại tay của anh.

“Sao vậy? Đau à?” Ngoài miệng Tôn Mân Hạo hỏi như vậy, nhưng anh biết rõ là mình sẽ không làm đau cô, cho nên còn cố ý ngừng lại hai ngón tay trong cơ thể cô, lại còn cong lên, làm cho hoa huyết chặt trắt của cô càng thêm nở rộ.

“Không đau.....Nhưng....” Lâm Oánh khó khăn cắn môi dưới.

“Thế nào? Bà xã, em muốn cái gì thì nói đi! Chỉ cần em nói, ông xã sẽ dùng hết sức để thỏa mãn em.” Tôn Mân Hạo liền cố ý xoa xoa bộ phận mẫn cảm nhất của cô mà dụ dỗ nói.

“Ừ.....Em muốn.....Em muốn.....” Cô cũng không che giấu sự xấu hổ mà nói.

Tôn Mân Hạo cố tình chơi xấu cô: “Muốn cái gì? Nói rõ ràng một chút.”

“Muốn anh! Em muốn anh...Ông xã...Không cần phải khi dễ em đâu.” Lâm Oánh vô cùng xấu hổ nhưng lại không có cách nào khác chế khát vọng bộ vị đã sớm gồng gượng của anh.

Phần phái nam đặc trưng của Tôn Mân Hạo còn chưa được giải phóng ra ngoài, nhưng cách qua lớp vải, Lâm Oánh cũng có thể cảm nhận được độ nóng của nó.

“Đúng vậy! Bà xã đại nhân thân ái của anh.” Tôn Mân Hạo liền trêu chọc hôn cô, Lâm Oánh liền nhanh chóng giải phóng cái khổng lồ ra khỏi lớp trói buộc, nó liền lập tức nhất trụ kinh thiên.

Anh liền đem phần cự vật khổng lồ chống đỡ ở nơi mềm mại của cô, rồi lớn tiếng nói: “Anh vào đây”, bèn chậm rãi đẩy vào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Minh Tinh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 9

All: Chỉ còn một chương nữa thôi là truyện hoàn rồi \*chóp mắt\*

“Aa.....Ừ....” Sau khi cự vật tiến vào, cô khó có thể mà khắc chế được tiếng rên rỉ ngọt ngào.

Cô nóng ướt bên trong đang bao bọc vật nam tính của anh, thành vách ở bên trong đột nhiên co rúc lại, mang đến một tư vị sáng khoái dục tử dục tiên.

“Aa.....Ông xã....” Lâm Oánh liền ôm thật chặt vai của Tôn Mân Hạo, toàn thân đều run rẩy, cảm thụ như vậy hình như vĩnh viễn cô cũng không quen.

Vật khổng lồ của anh liền trào dâng trong cơ thể cô, hai người giống như là đã hóa thành một vậy, Tôn Mân Hạo và Lâm Oánh không khỏi thờ dài vì sự tốt đẹp này.

“Bà xã, em thật đáng yêu!” Tôn Mân Hạo liền mê mẩn nhìn cô, bộ vị xâm nhập bắt đầu rút ra đưa vào, cảm giác được sự tốt đẹp của cô.

“A.....Chậm một chút....” Cô không nhìn được mà rên rỉ, cảm giác trong cơ thể có một dòng khí nóng theo sự vận động của anh mà dần dần tích lũy lại.

Hơi thở của Tôn Mân Hạo rất nặng nề, hạ thân rất kịch liệt hoặc là nhẹ nhàng đong đưa trước sau, lúc sâu lúc cạn, lúc nhanh lúc chậm, làm ép cô sắp nổi điên.

“A! Chỗ đó.....” Tóc dài đen nhánh của Lâm Oánh tán ra trên gối màu trắng, càng lộ ra thêm vẻ kiều mị mê người.

Tôn Mân Hạo liền chậm rãi đè ép nơi mà cô thích nhất, làm cho tiểu mông của cô không tự chủ được mà phập phồng trên dưới, giống như là khăn cầu cho cô được nhiều hơn.

“Thích không? Bảo bối?” Anh liền nhẹ giọng thổi khí bên tai cô.

“Thích...Ừ...Thích....” “Cô khó nhìn liền lắc mông, bắt đầu không hài lòng về động tác chậm rãi của anh, tiểu mông liền chủ động đón lấy động tác, càng thêm rõ ràng.

Tôn Mân Hạo liền lấy tay vòng qua sau lưng của Lâm Oánh ôm cô lên, để cho cô gác chân trên người anh. Anh lại dùng tay đè lại lưng cô, để cho thân thể cô dựa vào ngực của mình, thân thể của cô theo sự luật động của anh mà đung đưa cùng lúc, bầu ngực trắng nõn liền ma sát cơ ngực trắng kiện.

Hai quả anh đào đỏ thắm của cô vì kích thích mà giương lên thật cao, thậm chí lại sinh ra phản ứng muốn được xoa nắn, đùa giỡn.

“Trước mặt...Trước mặt....” Lâm Oánh liền mê loạn kêu.

“Em muốn ở đâu? Bà xã thân ái?” Tôn Mân Hạo biết rất rõ cảm thụ của cô, nhưng lại cố tình không sờ hai đóa hồng mai trước ngực, đôi tay chỉ khẽ vuốt ve thân thể cô, trêu chọc vùng mẩn cảm.

Lâm Oánh biết anh lại trêu chọc mình! Không thể làm gì khác hơn là xấu hổ chịu đựng, tự tay mình sờ hai điểm đỏ, một tay lại an ủi chỗ khác.

“Bà xã, em thật là háo sắc quá đó. Nhưng anh lại thích.” Tôn Mân Hạo nói xong, liền gia tăng sức lực, làm cho cô bị dọa sợ không thể không ôm vai của anh.

“Chậm một chút...Quá nhanh...Quá nhanh....”

Mặc dù ngoài miệng Lâm Oánh nói vậy thôi nhưng anh biết cô không chỉ tiết ra ái dịch ngày càng nhiều, mà càng vui sướng lại càng kẹp chặt.

Tôn Mân Hạo liền nắm tay cô, sờ đến chỗ mà hai người giao hợp, “Nhìn xem nhiệt tình của em này, chảy rất nhiều đúng không? Thật ra thì em thích như vậy, đúng chứ?”

“Ừ...Ồ...Uhm...A...” Lâm Oánh không cách nào có thể phản ứng được lời của anh nói, bởi vì nó rất đúng, cô muốn anh.

Mặc dù đã tự cắn môi mình, nhưng Lâm Oánh vẫn không thể kiềm chế được tiếng rên rỉ phóng đảng. Cô biết cái gì gọi là nhiệt tình như lửa, cái gì gọi là điên cuồng, tất cả cũng chỉ vì người đang ôm cô là anh!

“Ách...Em không chịu nổi nữa rồi...Cho em đi...Cho em...” Cô đã bị anh khống chế đến mức thần trí mơ hồ, thân thể bởi vì đến gần khoái cảm khổng lồ mà không ngừng run rẩy, chỉ có thể dựa vào bản năng thỉnh cầu anh để tự giải thoát.

Tôn Mân Hạo biết là Lâm Oánh không nhịn được nữa, liền buông cô ra để cho cô nằm ngửa trên giường, dùng tay nhấc lên hai chân trắng nõn của cô, để thân thể cô mở rộng ra, sau đó là một cái đâm rất mạnh, mỗi lần đều vào đến chỗ sâu nhất.

“Ô ô ô! A.....” Lâm Oánh liền cảm giác được là cự vật xâm nhập vào thân thể của mình bị lấy ra, sau một khắc lại tiến vào mạnh hơn, theo tần số vận động của anh mà ngâm khế.

Hai chân của cô bị mở ra đến mức lớn nhất, nơi tư mật bị anh nhìn không sót một cái gì. Anh hài lòng nhìn phân thân to và dài của mình ra vào nơi tư mật của cô, thậm chí lại còn dụ dỗ: “Bà xã, nhìn xem này! Thật là một bông hoa xinh đẹp....” Trong lúc này cô thật giống một bông hoa đang nở rộ.

“A.....A....Ồ....” Cổ họng Lâm Oánh liền phát ra tiếng rên rỉ mất hồn. Không cần anh nói thì cô cũng biết mật huyết của mình đang tha thiết mót vào của anh.

“Aa...” Đột nhiên cô liền phát ra một tiếng ngâm dài, tứ chi không tự chủ được mà co quắp lại, cả hai đầu ngón chân và tay cũng cuộn lại hết.

Nơi chật chội của cô đã không chịu đựng được quá nhiều sự nhiệt tình, đã leo lên được tới đỉnh dục vọng, bấp thịch ở hoa kính lại càng xoắn chặt cái kiêu ngạo của Tôn Mân Hạo, anh lại còn cố tình ở lúc này triển khai tấn công mạnh.

"Ô a. . . . ." Quá độ kịch liệt khoái cảm làm cho cô liên không ra được, chỉ có thể cuồng loạn ưỡn ẹo thân thể muốn trốn tránh công kích của anh.

Cô lại muốn trốn?

Tôn Mân Hạo liền lấy thân thể trắng kiện của anh giữ chặt phản kháng của cô, hạ thân không dừng lại chút nào mà lại tiến hành "Trừng phạt", liền gây rối làm cho cô rên rĩ cũng không phát ra được, cuối cùng lại co quắp một trận mất đi thần trí.

Tôn Mân Hạo cho đến tiến hành xong cú đâm cuối cùng, đem chính ái dịch của mình không giữ lại chút nào phóng ra ở chỗ sâu trong cơ thể cô, lúc này mới phát hiện là cô bị chính mình làm hôn mê rồi!

Tôn Mân Hạo đau lòng vô cùng, liền cẩn thận từng li từng tí rời khỏi thân thể của cô, rồi vỗ nhẹ nhẹ gương mặt của cô, "Bà xã, em tỉnh lại đi, bà xã, tỉnh lại."

Thật là, mỗi lần chỉ cần anh không đụng đến cô một thời gian, là gặp mặt cô thì sẽ không tự chủ được nặng tay với cô. Mặc dù mỗi lần anh cũng đều tự nói với mình muốn yêu cô nhiều hơn, nhưng mỗi khi vào lúc này, cô vẫn luôn tốt đẹp khiến cho anh cái gì cũng không nhớ được, chỉ điên cuồng muốn cô!

"Ừ. . . . . Ông xã?" Lâm gia Oánh rồi cũng tỉnh lại.

Lúc này thì Tôn Mân Hạo mới thở ra một hơi, hỏi cô, "Em có khỏe không? Có không thoải mái ở đâu không?"

Lâm gia Oánh liền dùng giọng khàn khàn lại cực kỳ lười biếng nói: "Em khát quá."

"Ngaoan, anh sẽ đi mang nước lại đây." Tôn Mân Hạo nói xong, liền vội vàng đến phòng bếp rót ly nước tới đây, từng chút từng chút một để cho Lâm gia Oánh uống.

"Ông xã, em ——" Sau khi Lâm gia Oánh uống qua nước xong, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, đang muốn nói gì đó, thì Tôn Mân Hạo lại cắt lời của cô.

"Đừng nói! ... Bà xã, anh biết rồi."

"Hả?" Lâm Oánh liền nghi ngờ nhìn anh. Anh biết cái gì?

"Anh hiểu biết rõ em đang suy nghĩ cái gì, chẳng phải anh đã nói với em rồi sao, đừng đại dột!" Tôn Mân Hạo liền dùng ngón tay búng một cái vào trán cô, "Chuyện này anh sẽ giải quyết, bất luận như thế nào, anh đều sẽ không để cho em phải chịu uất ức đâu."

Thật ra thì anh rất hiểu cô! Cô muốn nói cái gì anh đều biết, chỉ là. . . . .

Lâm Oánh thật muốn ôm anh, nói với anh rằng cô rất cảm động, nhưng cô thật sự là buồn ngủ quá rồi! Còn chưa kịp nói gì, thì lại một lần nữa chìm vào mộng đẹp.

Tôn Mân Hạo liền giúp cô tắm sạch sẽ, sau đó giúp cô kéo lại chăn.

Nhìn cô một mồi mà lại an tâm ngủ, anh lại một lần nữa lập quyết tâm, bất luận như thế nào anh đều muốn bảo vệ cho cô! Mặc dù muốn anh phải bỏ ra bất cứ giá nào cũng được.

Sáng sớm hôm sau, Tôn Mân Hạo liền gọi điện nói cho Lô ca, Lô ca vừa nghe anh nói đã chạy về đài Loan, liền sợ đến mức từ trên giường rút xuống bịch một tiếng, âm thanh lớn đến nỗi một đầu khác Tôn Mân Hạo cũng nghe được.

"Anh mới vừa tỉnh ngủ nên không có nghe rõ, cậu nói cậu trở lại rồi sao?" Lô ca lại một lần nữa hỏi anh.

"Ừm!"

"Cho nên bây giờ cậu đang ở Đài loan?" Lô ca một tay đỡ đầu, chỉ cảm thấy trong đầu ong ong, giống như là có con ong ở bên trong làm loạn.

"Đúng."

"Vậy cậu có xin nghỉ phép với Ngô đạo diễn chưa?"

"Có."

May mà anh ta không phải là không từ mà biệt, nếu không thật đúng là không biết nên làm sao. Lô ca đang than thở trong lòng.

"Lô ca, em có lời nói phải nói." Tôn Mân Hạo nói.

"Ừm ba giờ chiều cậu đến công ty đi." Lô ca nói.

Lô ca biết Tôn Mân Hạo nếu muốn nói với anh thì chỉ cần nói ở điện thoại là được rồi, không có cần thiết phải đặc biệt chạy về đài loan. Tôn Mân Hạo lại đặc biệt chạy về đài loan, nhất định là vì chuyện scandal.

“Giờ bay của em chính là ba giờ chiều đó! Nếu như anh không làm nhanh thì em sẽ không trở về kịp đâu.” Tôn Mân Hạo xem vé máy bay rồi nói.

"Cậu. . . . ." Lô ca liền ngây người.

Nếu như muốn trở về, chỉ cần lại checkin thêm thời gian là 1~2 giờ, mà Triệu tổng là một sinh vật ngoài hành tinh, phải gọi ông ta vào ban ngày rồi giường đi gặp khách thì lại khó càng thêm khó!

Lô ca liền cười khổ nói: "Biết rồi, anh sẽ đem Triệu tổng đào lên, buổi trưa mười một giờ cậu hãy đến công ty. Còn nữa, phải cẩn thận một chút, Alan hiện tại cũng không thể ở trong nước được."

"Ừm! Em biết rồi. Cảm ơn anh, Lô ca." Tôn Mân Hạo liền cúp điện thoại, rón rén trở lại vào phòng, thấy Lâm Oánh đang yên ổn ngủ, cuộn người lại trong chăn, quảng thâm nhân nhật dưới mắt đã được cải thiện không ít.

Tôn Mân Hạo liền dùng mu ngón tay nhẹ nhàng chà lên gò má của Lâm Oánh.

Ừm! Giống như lại gầy đi rồi, gần đây tâm trạng không tốt sao?

Tôn Mân Hạo lại nhìn chằm chằm mặt của bà xã thân ái suy nghĩ lung tung, không nỡ nhìn hai mắt của cô.

Lúc này, phòng khách truyền đến tiếng cửa mở rất nhẹ.

"Thục Ngọc." Tôn Mân Hạo liền rón rén ra khỏi phòng, quả nhiên là Khâu Thục Ngọc đã trở lại.

"A? Sao anh lại thức sớm thế này?" Khâu Thục Ngọc thấy Tôn Mân Hạo đã tỉnh rồi, không khỏi có chút kinh ngạc. Cô còn tưởng rằng bọn họ tới giữa trưa mới tỉnh!

"Tôi có một vài lời muốn nói cùng với cô. . . . ."

Tôn Mân Hạo liền mở miệng, Khâu Ngọc Thục liền cười nói: "Nếu là cảm ơn thì khỏi đi!"

Nói xong, cô liền đem bữa ăn sáng trên tay để xuống, "Vừa ăn vừa nói đi!"

"Ừm!" Tôn Mân Hạo liền cầm sữa đậu nành cùng bánh bao từ trong túi ra, vừa ăn vừa nói: "Tôi muốn hỏi cô, hiện tại scandal đã lớn tới đâu rồi?"

"Cái này. . . . . Nói sao đây?" Khâu Thục Ngọc cũng cầm bánh bao cắn một miếng, "Tin tức anh phải biết rõ hơn tôi mới đúng chứ."

"Tôi và công ty đại diện là một, cho nên muốn hỏi cách nhìn của cô." Tôn Mân Hạo liền giải thích.

Khâu Thục Ngọc gật đầu, "Trong khoảng thời gian này tôi đều chú ý không cho Lâm Oánh xem ti vi, cũng không mua các tạp chí còn tin liên quan đến anh cho cô ấy xem, hơn nữa trong khoảng thời gian này cô ấy đều không dám ra cửa, cho nên cũng không biết được bao nhiêu."

"Trong khoảng thời gian này truyền thông đưa ra tin tức nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, có lẽ là ngoại trừ tên của cô ấy ra, cũng có chuyện để nói rồi, hơn nữa phần lớn tính chân thật cũng rất cao, thật không thể nói bọn họ là tạo scandal nói lung tung."

"Tôi lo lắng một chút, có lẽ Lâm Oánh cũng không biết chuyện xưa một chút, nhưng tôi chỉ cần là biết Lâm Oánh, nên cũng không khó khăn đoán ra 『tiểu thư trợ lý』 chính là cô ấy."

"Cho tới giờ chuyện của anh tương đối loạn một chút, nội dung có thật có giả, chỉ là phần lớn còn là tập trung ở tên 『Alan』, còn 『Tôn Mân Hạo』 thì ba chữ này còn chưa từng được đề cập. Xem ra công ty của anh là muốn đem thân phận của hai người, làm thành hai người hoàn toàn bất đồng cho người nghe nhìn lẫn lộn."

Tôn Mân Hạo nghe sắc mặt có chút âm trầm.

Anh biết hôm nay anh có được tất cả, một mặt là dựa vào sự cố gắng của anh, nhưng mặt khác rất quan trọng là anh có công ty toàn lực ủng hộ anh.

mặc kệ anh có tài hoa đi nữa, nếu không có một đội ngũ lớn đứng ở phía sau anh, thì vẫn không được! Xem lại một chút, chỉ có anh ngoại lệ là vì may mắn một chút, nhưng cõi đời này có biết bao nhiêu người có tài nhưng lại không gặp thời, cũng biết tầm quan trọng của lãng xê là như thế nào.

Tôn Mân Hạo biết nếu như mình chưa từng nhận bất kỳ lãng xê nào của công ty, thì anh sẽ không nổi tiếng nhanh như vậy, cũng sẽ không nổi tiếng đến tận bây giờ, mà một khi mất đi sự ủng hộ của công ty, đến lúc đó anh có còn có thể giữ được địa vị như bây giờ không. . . . .

Không! Đừng nói giữ được địa vị thiên vương châu Á, đến lúc đó sẽ rất khó nói. Trước thì có không ít Thiên vương sau khi được ra mắt, nếu không phải là gặp scandal giữa đường, thì cũng là bởi vì cùng công ty trở mặt mà sự nghiệp rớt xuống vực thẳm, sau này cũng không nổi tiếng nữa

Cũng không tốt như vậy, bị công ty "Xử lý lạnh" thì cũng tự biết rõ, qua một thời gian thì sẽ tự động biến mất, không bao giờ xuất hiện tại công ty nữa.

Tôn Mân Hạo không phải người mới, cũng không phải là đứa trẻ, anh sẽ không ngây ngốc tin tưởng chỉ cần mình có năng lực, có nhiệt tình, liền nhất định

có thể làm ra chuyện như vậy.

Hàng năm có bao nhiêu người mới tràn đầy nhiệt tình cùng lý tưởng lại gia nhập công ty này, đến cuối cùng còn không phải là bị thực tế vùi dập đến một giọt tiêu tan hầu như không còn.

Những năm này Tôn Mân Hạo đã xem qua, đã không hề nữa ngây thơ nữa. Nhưng thân là một người đàn ông, anh phải có có điều lấy bỏ, vì người mà anh yêu, cho dù có điều nguy hiểm, cũng muốn đứng ra bảo vệ cho cô.

"Ừm! Tôi biết rồi." Tôn Mân Hạo nuốt vào một hóp bánh bao cuối cùng, lại uống xong sữa đậu nành, "Đến khi tin tức hoàn toàn biến mất, trong khoảng thời gian này còn phải nhờ cô chăm sóc cô ấy."

"Ừm! Tôi sẽ tận lực ở bên cạnh cô ấy." Khâu Thục Ngọc cắn bánh bao nói.

"Đúng rồi, công việc của cô cũng sẽ không ảnh hưởng chứ?" Tôn Mân Hạo đột nhiên nghĩ đến.

Mặc dù Khâu Thục Ngọc không phải đi làm thường xuyên, nhưng phải muốn chăm sóc cô, cũng không thể không có ảnh hưởng.

Khâu Thục Ngọc cũng không phủ nhận, chỉ cười khổ, "Các người thật là! Cũng đừng làm tôi lo lắng."

"Cô đã nói vậy thì tôi cũng không từ chối nữa." Tôn Mân Hạo cũng chỉ cười khổ.

Những năm gần đây anh giấu giếm thân phận, không thể nào chưa từng gặp qua nguy cơ, trong việc công phần lớn là dựa vào Lô ca cùng Solane mà vượt qua cửa ải khó, mà chuyện riêng liên dựa vào Khâu Thục Ngọc giúp một tay, mới không có gặp nguy hiểm.

"Tôi sẽ xử lý được, sau này sẽ không cho cô ấy lo lắng." Tôn Mân Hạo nói.

"A?" Khâu Thục Ngọc liền ngây ngô. Anh ta nói vậy là sao? Vì cái gì mà sau này cũng sẽ không để cho cô ấy lo lắng? Anh ta muốn làm cái gì?

"Không có cái gì, tôi đi nha." Tôn Mân Hạo nói: "Cô ấy giao cho cô."

Mười một giờ thì Tôn Mân Hạo liền đi đến công ty, bởi vì ngoài anh ra thì rất ít người mới có thể dùng thang máy chuyên dụng, cho nên người biết anh trở về cũng chỉ có số ít mấy người mà thôi.

"Triệu tổng, Lô ca, Solane." Tôn Mân Hạo hướng ba người chào hỏi.

"Alan, thế nào đột nhiên trở lại? Cũng không có nói một tiếng."

Triệu tổng là một người đàn ông tuổi chừng chừng bốn mươi tuổi, ăn mặc hợp thời trang, nhưng Solane nói rằng cô mười năm trước nhìn ông ta đến giờ vẫn đều là như vậy, cho nên cũng không biết đến tột cùng là ông ta mấy tuổi.

"Triệu tổng, tôi có một chuyện muốn cùng nói với ông." Tôn Mân Hạo nói.

Thấy Tôn Mân Hạo đột nhiên chạy về nước, Triệu tổng nửa điểm cũng không còn tức giận, cười he he nói: "Có cái gì chuyện dùng điện thoại nói một tiếng là tốt rồi!"

"Triệu tổng, mời khiến cho tin tức dừng lại đi!" Tôn Mân Hạo nói.

Tôn Mân Hạo vừa mở miệng thì thấy mở cửa ra, Lô ca cùng Solane chỉ cũng âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

Triệu tổng người này cho tới bây giờ đều là cười mỉ mỉ, nhưng Lô ca cùng Solane cũng hiểu ông ta, người nọ hiển nhiên chính là giả tạo.

"Ừm. . . . . Cậu nói cứ như là chính tôi đã chỉ đạo vụ này vậy!" Triệu tổng liền lắc đầu thở dài.

"Triệu tổng, Alan cậu ấy chỉ là ——" Lô ca vội vã muốn giúp.

Triệu tổng lại cười he he cắt đứt anh, "Để cho anh ta tự mình nói đi!"

Lô ca thấy thế, ánh mắt nhìn Solane chỉ hỏi cô thế làm thế nào? Solane cũng cho hắn một cái ánh mắt, ý bảo hắn xem mà làm.

"Mặc dù tôi chưa từng nói với ông, nhưng tôi biết bằng của thực lực của chính tôi, thì cái gì đều làm không được, tôi rất cảm ơn công ty vun trồng cho tôi, cũng rất cảm ơn sự trợ giúp ông đối với tôi, nhưng. . . ." Tôn Mân Hạo hít sâu một hơi, để cho mình tỉnh táo lại.

Triệu tổng tò mò nhích mày thật cao, muốn nghe hắn sau đó phải nói cái gì?

Lô ca cùng Solane chỉ cũng lo lắng nhìn Tôn Mân Hạo, sợ anh sợ ý một chút mà đắc tội với Triệu tổng.

Tôn Mân Hạo nói: "Triệu tổng, ông cũng biết, thân là đàn ông thì luôn có chuyện không làm được một chút, đó là bảo vệ người phụ nữ của mình!"

Giọng của Triệu tổng vẫn là không thấy tức giận, nụ cười trên mặt giống như vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi hỏi: "Cậu đang đang uy hiếp tôi sao?"

"Không!" Tôn Mân Hạo liền tinh táo nói: "Tôi đang cảm ơn ông."

Có lẽ 2, 3 năm trước thì anh sẽ gặp Triệu tổng mà kêu gào, nhưng anh cũng biết được, nghe rằng kêu gào cũng không phải là phương pháp duy nhất, sự nghiệp càng phát triển thì càng phải biết cúi đầu nhẫn nhịn, đây cũng là một trong những phương thức làm ăn.

Đồng thời, những năm này làm cho Tôn Mân Hạo biết, nếu là muốn cúi đầu, sẽ phải thừa dịp mình còn có giá trị! Nếu như đợi đến khi mình đã không có giá trị mới cúi đầu, cũng chỉ là không duyên cớ mất đi tôn nghiêm mà thôi, cũng không có biện pháp đạt tới mục đích

Tôn Mân Hạo nói xong, sống lưng khễ cong liền cúi người chào thật thấp.

Tôn Mân Hạo khi vẫn còn là một người thanh niên đã được Lô ca, vun trồng, Triệu tổng, Lô ca cùng Solane chỉ cũng có thể nói là nhìn tận mắt hần lớn lên, đối với cá tính của anh không thể nói là không rõ ràng lắm.

Tôn Mân Hạo xuất thân cô nhi viện của Thiên Chúa Giáo, được nữ tu sĩ nuôi dạy phải ôn hòa lễ độ lại chịu khổ nhọc, nhưng bọn họ đều nhìn ra tính tình của anh không muốn chịu thua, hôm nay thấy anh cung kính chào Triệu tổng như vậy, đều là ngẩn ra.

Coi như là đang diễn trò, coi như là đang diễn trò! Chỉ cần có thể bảo vệ cô, anh không ngại ở trong hiện thực đóng kịch một lần. Tôn Mân Hạo ở trong lòng nói thầm.

"Ai! Thật là hết cách với anh !" Triệu tổng nhìn ông ta đang được đại thiên vương châu Á cúi đầu 90 độ, liền khề thờ dài!

Anh là nghệ sĩ thành công nhất của công ty ông ta, danh tiếng cùng thực lực đều không cần nói, vừa có thể nhảy lại hát có thể diễn xuất toàn bộ đều là siêu sao, mặc dù ông hi vọng anh có thể nổi tiếng thêm chút nữa, nhưng nếu để cho anh này ra một tâm ý khác, nhưng nếu mà tham lam quá mà để cả hai đều bị tổn thương thì cũng không tốt lắm.

Triệu tổng ở trong lòng thoáng tự định giá một lát, nghĩ thầm, hay là trước mắt cứ trấn an anh đi! Liền nói: "Tôi biết rồi, chuyện này sẽ để cho Solane đi làm đi! Có thể chứ?"

Solane chỉ nghe, vội vàng nhận lời nói thay Tôn Mân Hạo cảm ơn Triệu tổng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Minh Tinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 10

Sau khi Tôn Mân Hạo cùng Triệu tổng ngã bài không lâu, tất cả truyền thông liền không viết báo có liên quan đến Alan nữa. Dù sao ở đài loan, một con mèo ăn cá cũng có thể có nguy cơ bị phát sóng trực tiếp lên truyền hình, thế nào cũng không sợ không có tin tức có thể báo. Mà sau scandal của Alan, thì truyền thông và trang đầu các báo, là tin một nữ minh tinh chưa cưới sinh con.

Tôn Mân Hạo nhìn tờ báo có chút sầu não. Cái tên nữ minh tinh chưa lấy chồng liền sinh con này cũng đã từng nổi tiếng qua ! Hiện tại mặc dù không có xinh đẹp như lúc trẻ, cũng dựa vào thực lực của bản thân để ngồi vững vị trí của một nữ minh tinh, có một chút người ủng hộ, thế nào lại . . . .

"Lô ca, em có chuyện muốn nói với anh." Tôn Mân Hạo nói.

"Chuyện gì?" Lô ca đang lái xe liền đánh một cái táp vào bên đường.

"Sang năm khi hợp đồng hết hạn, em sẽ không tiếp tục làm việc nữa." Giọng của Tôn Mân Hạo giống như đang nói về thời tiết hôm nay vậy.

Lô ca liền run tay một cái.

"Cái gì? Không phải tôi đã nói với cậu không được ăn nói linh tinh rồi sao?" Lô ca liền chửi rủa, "Nếu như cậu dám đi ăn máng khác, tôi bảo đảm khi cậu tới công ty mới đề ra album đĩa nhạc mới, thì Triệu tổng sẽ giúp cho người gây rối, để cho cậu tự mình đánh mình, cậu tin hay không?"

"Đương nhiên tin." Tôn Mân Hạo nói.

Anh cũng không phải mới vào giới giải trí vào ngày đầu, đây chính là biện pháp để ràng buộc nghệ sĩ sao anh có thể không biết được?

"Vậy mà cậu còn dám nói lung tung." Lô ca liền lườm hần một cái.

"Lô ca, em tin anh nên mới nói thật với anh, ở đây cũng không có người khác rồi, anh hãy tin là em nói thật!" Tôn Mân Hạo liền đề từ báo xuống, ở phía sau nhìn chằm chằm Lô ca, "Anh cho rằng em thật sự muốn làm việc cho Triệu tổng sao?"

"Ách. . . . ." Lô ca liền cau mày, cảm giác nói cũng không đúng, nói không tin cũng không đúng.

"Trước kia không có em thì công ty vẫn còn nhiều nghệ sĩ khác, Triệu tổng cũng sẽ không chú ý tới em. Hiện tại không giống nhau, nhất cử nhất động của em ông ta đều nhìn chăm chăm!" Tôn Mân Hạo thờ dài, "Tất cả mọi người nói Triệu tổng bí hiểm, em cũng cảm thấy như vậy, đã nhiều năm như vậy rồi, em lại không biết ông ta đang nghĩ cái gì chứ? Không bằng anh nói cho em biết đi! Sang năm em có nên kí tiếp tục hợp đồng không?"

"Mánh khéo của Triệu tổng, giao thiệp đều tốt, mặc dù ai cũng không biết ông ta đang nghĩ cái gì, nhưng đầu gì chỉ cần cậu chính là Thiên vương châu Á, ông ta cũng không động tới cậu. Dù sao thì ekip cũng là người quen, hợp tác cũng cũng ăn ý. . . . ." Lô ca liền phân tích cho anh nghe..

"Vấn đề là, em thật sự có giá trị lợi dụng như vậy sao?" Tôn Mân Hạo cầm trên tay tờ báo rồi gấp lại, đưa lên phía trước đến trước mặt Lô ca, anh liền nhìn vào khuôn mặt trên thật to hình, cùng với tựa đề bắt mắt

Tựa đề viết: "Hình ảnh ngọc nữ tan vỡ" !

"Anh xem, Ôn Quý Hương năm đó không phải là rất nổi tiếng sao? Huống chi nếu như em tiếp tục nổi tiếng thì sẽ như thế nào? Triệu tổng muốn nâng một người trẻ tuổi hơn thay thế em cũng không phải là chuyện khó khăn." Tôn Mân Hạo nói.

Ôn Quý Hương năm đó được xưng là ngọc nữ số một của đài loan, là người duy nhất cùng với ngôi sao Hồng Kông chống tại công ty quản lý, kết quả thì sao đây? Còn không phải như vậy sao.

"Không đơn giản như vậy đâu! Cậu cho rằng tìm được người nghệ sĩ trẻ có thể hát có thể nhảy có thể diễn, vẫn còn rất có thể chịu được cực khổ là rất dễ tìm sao? Tôi đã tìm 7, 8 năm, cũng không còn tìm được có một người bằng một nửa của cậu!" Lô ca liền ủ rũ nói, không nhận được oán trách mấy câu.

Tôn Mân Hạo mặc dù tư chất cực tốt, nhưng dù sao anh cũng không phải xuất thân từ trường nghệ thuật.. Hai mươi tuổi mới chính thức học vũ đạo nhưng có trời biết anh phải chịu nắn gân biết bao đau đớn, nhưng anh lại không oán trách, ngược lại càng thêm cố gắng mà đem vũ đạo một lần lại một lần luyện đến hoàn mỹ.

Ngoài ra, ca hát cũng tốt, diễn vai cũng tốt, bất luận là công việc lớn nhỏ, anh đều dùng toàn lực ứng phó, chẳng lẽ một nghệ sĩ như vậy rất dễ tìm sao?

Đều là bởi vì quan hệ của anh, hại anh tìm người mới tiêu chí cao hơn trước rất nhiều, đàn em trước mặt là một nghệ sĩ thật sự. Lô ca liền nghĩ thầm

"Đừng nữa nói lãng ra chuyện khác nữa, Lô ca, bây giờ là đối với Triệu tổng em cảm thấy lo lắng." Tôn Mân Hạo nhìn lại tờ báo một chút, rồi lại thờ dài.

"Cậu đã nói chuyện này với ai rồi?"

"Không có, em chỉ nói với anh thôi."

Lô ca liền trầm mặc một lúc lâu, mới nói: "Tôi biết rồi, tôi sẽ nghĩ cách cho cậu, nhưng cậu phải đồng ý tôi, cậu không được nói chuyện này cho ai biết, , bao gồm Solane và cả Lâm Oánh, càng không thể tiết lộ ra ý đồ muốn chuyển sang công ty khác nữa."

Thật ra thì nói cho cùng, nghệ sĩ vốn là không cần trung thành với công ty, cái gọi là chim không biết chọn cây mà đậu, nghệ sĩ sẽ nghĩ phải thay đổi đến đổi công ty đại diện có lợi cho mình nhất, đó cũng là chuyện bình thường.

Vấn đề duy nhất của nghệ sĩ đối với công ty chính là khi chia tay có vui vẻ hòa thuận hoặc im lặng ra đi hay không..

Tôn Mân Hạo dĩ nhiên biết Lô ca khó xử, thấy anh vẫn còn trợ giúp cho mình, không nhận được nói cảm ơn với anh: "Cảm ơn anh, Lô ca."

"Đừng vui mừng quá sớm! Qua năm tới, nếu cậu muốn làm tốt công việc, không chỉ cần làm xong mà thôi, còn phải làm cho tốt như trước kia nữa, nếu như trước đó bị ông ta nhìn ra, thì tôi khẳng định ông ta sẽ không buông tha cậu đâu!" Lô ca liền đe dọa.

"Dạ! Tuân lệnh." Tôn Mân Hạo chào theo kiểu quân lễ.

Tôn Mân Hạo biết cũng rất nhiều người cảm thấy giới văn nghệ rất loạn, mà nhìn vài năm nay của anh, anh cũng thật cảm thấy đây không phải là một nơi dễ dàng lẫn lộn, có lúc có vài người đến gần anh, nhìn như là thật tâm đang muốn cùng anh lui tới, thật ra thì cũng chỉ là giao tiếp xã giao, nếu không nữa thì chính là muốn đào chỗ tốt từ trên người anh hay là muốn thăm dò cái gì đó..

Những năm gần đây, Tôn Mân Hạo cũng dần dần phát giác, khi bạn càng thành công thì bên cạnh người thật lòng ngày càng ít!

Nhưng anh vẫn thủy chung tin tưởng, ít nhất người đã hướng dẫn anh vào đây, Lô ca là người thật lòng.

"Phut! Được rồi, tôi nhận!" Lô ca hết cách liền thỏa hiệp với anh.

Thời gian trôi mau, tuế nguyệt như thoi, rất nhanh đã đến kì hạn hợp đồng của Tôn Mân Hạo. Bởi vì năm ngoái Alan nhận tham gia vào bộ phim của Peter Wu "Đường cùng Tam Bộ Khúc" và cuối cùng là bộ "Cấm địa", thành công đánh vào thị trường Tây Phương, căn cứ vào bản hợp đồng mà Alan hiệp ước đến kỳ nửa năm trước, liền liên tục có công ty đại diện tìm tới cửa nói chuyện hợp tác, trong đó thậm chí có không ít công ty đại diện của ngoại quốc.



Vốn là Lô ca có hỏi Tôn Mân Hạo, có tính ra ngoài hoạt động độc lập không ? Bởi vì có không ít những ngôi sao đã hết thời cuối cùng đều là mình mở công ty, nhưng Tôn Mân Hạo nói rõ công ty cũng không phải là chí hướng của anh, anh chỉ muốn đem công việc của mình làm xong là tốt rồi.

Tôn Mân Hạo cũng hỏi Lô ca, có muốn anh bỏ tiền ra thành lập công ty đại diện cho Lô ca không? Lô ca nghe sau khi cười khỏ nói anh là trời sanh là mệnh lao lực, so với ngồi phòng làm việc, anh thích chạy chung quanh hơn.

Sau một hồi đàm luận qua, hai người quyết định vẫn là đem trọng tâm đặt ở thị trường châu Á, lựa chọn một công ty có kích thước hơi nhỏ hơn, nhưng phong cách và tiêu chí phải thật chuyên nghiệp, sau này hai người thậm chí còn trở thành cổ đông lớn nhất của công ty.

Cho tới Triệu tổng bên kia, cũng không biết Lô ca đến cuối cùng dùng cái gì biện pháp, Alan cuối cùng là cùng công ty chia tay trong hòa bình. Tôn Mân Hạo không hỏi, nhưng anh biết Solane khẳng định bỏ khá nhiều công sức trong này.

Đại sự đã quyết định xong, một năm liền lại đến cuối năm, năm này qua đi, liveshow sắp tới của Alan chính là tâm điểm lớn nhất trong năm, cũng là trắc nghiệm xem vận mệnh của Alan có hay không giống như trước kia không, vì vậy Tôn Mân Hạo cùng Lô ca cũng không dám khinh thường.

Lâm Oánh không dám nói cho người nhà của cô biết, là ông xã Alan thân ái của cô đã đi chuẩn bị cho liveshow rồi, ở phía trên vừa ca vừa nhảy múa, còn phải chạy show ở cả ba nơi! Cho nên cô chỉ có thể giống như năm trước một dạng, giống như khuê phòng oán phụ canh giữ ở trong nhà lễ mừng năm mới.

Chỉ là năm này có một chỗ bất đồng, chính là cô có thêm một người bạn, cũng chính là bạn tốt Khâu Thục Ngọc .

Chị dâu của Khâu Thục Ngọc ở tại nước Mĩ đã sinh em bé, cho nên ba mẹ của cô đã sớm về hưu cũng đã đáp máy bay qua nước Mĩ một chuyến, cho nên lễ mừng năm mới trong nhà chỉ có cô ở đây.

Lâm Oánh sau khi biết tình huống của cô, liền hỏi cô ấy có muốn tới nhà cô cùng nhau đón năm mới không? Khâu Thục Ngọc liền nghĩ cũng không có nghĩ gì liền gật đầu đáp ứng.

"Có gì hay để xem không? Cũng đã lâu không xem TV rồi." Lâm gia Oánh ngồi ở trên ghế sa lon cầm cái điều khiển ti vi bấm loạn, vòng tới vòng lui không biết nên xem cái gì.

Khâu Thục Ngọc ngồi ở ghế sa lon bên kia gặm potato chip nói: "Âm nhạc mừng năm mới thì sao! Nếu không thì cậu muốn xem cái gì?"

"Đây không phải là vấn đề! Tôi cảm thấy năm nào cũng giống nhau!" Lâm gia Oánh liền gãi gãi đầu, sợ ý một chút liền không nhận được đá chân.

Kỳ quái! Vì cái gì mà mỗi lần xem tin tức trên TV lại có loại cảm giác rất quen thuộc? Giống như bọn họ đều không ngừng lặp lại những thứ giống nhau.

"Bởi vì người đài loan thích xem những thứ này ! Cậu cho là họ thích những tin tức dạng giết người cướp của hay dịch bệnh sao?" Khâu Thục Ngọc cũng lấy tư thế ngồi không thực nữ, cả người ngồi phịch ở ghế sa lon một chỗ khác.

Dù sao hai người bọn họ cũng đã quen thuộc đến nỗi giống như chị em ruột rồi, không có khác biệt, cũng không cần chú ý hình tượng thực nữ.

"Ai nói? Tình hình chiến tranh của Nam Bắc Hàn cũng rất nhiều người đang quan tâm !" Lâm gia Oánh liền phản bác.

"Phụt! Sao lại quan tâm? Căn bản là đang nhìn náo nhiệt á!" Khâu Thục Ngọc thực liền hừ lạnh một tiếng, thúc giục: "Được rồi, đừng làm loạn nữa, mau cùng xem ông xã của cậu đi"

"Ai nha! Chồng tớ rất đẹp trai." Lâm gia Oánh đang cầm hai gò má thẹn thùng nói.

"Cậu không thông cảm một cái người ta đang cô đơn sao?" Khâu Thục Ngọc thực nói xong, đột nhiên có loại cảm giác ai oán.

Ô ô ô ô.....Tại sao chỉ có cô là bị bỏ rơi? Người tốt thật là bất hạnh mà!

Liveshow cũng giống với mọi năm , chỉ là phải chạy đến hai, ba điểm, Đài Bắc, Đào Viên, Đài Trung, Cao Hùng, một hơi anh phải chạy đến 4 nơi, chỉ là chạy show nhiều sẽ làm cho đầu óc của anh bị choáng váng mệt mỏi, thời gian ngồi trên xe còn mệt hơn là phải nhảy trên sân khấu nhiều

.

Mặc dù Tôn Mân Hạo nghe Lô ca bảo hôm nay tình huống hôm nay khá hơn một chút, "Chỉ cần" chạy ba nơi là được rồi, nhưng trên thời gian còn là mỗi giây đều là vàng, hơn nữa lần này là Alan đổi công ty đại diện, Lô ca càng thêm nửa điểm không dám khinh thường, quyết định đi cùng anh mọi lúc mọi nơi.

Đẩy ra cửa máy bay trong nháy mắt, cánh quạt mang theo gió khổng lồ không thể tránh khỏi khiến Tôn Mân Hạo nhăn mày, sau khi trải qua cơn gió lạnh tháng 12 và leo lên xe tuyên truyền thì đã thấy Lô ca và các nhân viên đợi sẵn ở đó.

"Trà nóng đây." Người phục vụ liền đem trà nóng có nhiệt độ vừa phải đưa tới.

Tôn Mân Hạo nhận lấy, cầu nhàu hai ba tiếng rồi uống sạch.

Trợ lý thừa dịp anh uống trà, liền chỉnh sửa đầu tóc lại cho anh.

Bởi vì Tôn Mân Hạo là một người có năng lực tự chủ rất mạnh, hơn nữa vì giấu giếm cuộc sống riêng tư của anh, cho nên bình thường nhiều lắm là chỉ có một phụ tá hoặc Lô ca đi theo, chỉ có ở có hoạt động lớn thì mới có thể bên cạnh đi theo một nhóm người.

“Anh có muốn thêm nữa không?” Người nhân viên hỏi.

Tôn Mân Hạo liền gật đầu một cái, chỉ vào người đàn ông đã đi theo anh trong suốt hoạt động tuyên truyền: “Cho Đại Bảo một ly.”

Anh lại hỏi Lô ca, "Em tới kịp sao?"

Anh vừa mới hát ở miền Nam xong, lại còn hai nơi nữa, phải canh thời gian thật chuẩn xác.

“Sẽ tới kịp.” Lô ca nhìn bên ngoài, vẫn là có chút không yên lòng mà nói: "Chờ một chút người chủ trì phỏng vấn cậu thì sẽ hỏi dễ một chút."

Tôn Mân Hạo một mặt uống trà nóng cẩn thận, một mặt lại gật đầu.

Lô ca vừa nói vừa giao phó: “Sân khấu và hệ thống sười đã được chuẩn bị xong, là công ty Thị Tư năm nay muốn lăng-xê người mới. Kế tiếp đến lượt cậu hát ba bài, sau đó là...”

“Em biết rồi, em sẽ chỉ dẫn họ hát, vào lúc nhạc dạo sẽ giới thiệu bọn họ.” Tôn Mân Hạo liền vỗ vai Lô ca, ý bảo anh không cần khẩn trương.

Bình thường Lô ca làm việc cũng rất ổn, nói chuyện cũng không nhiều, điểm trừ duy nhất là đọc lịch trình không ngừng, vào lúc anh bắt đầu diễn liveshow và biểu diễn đầu năm mới.

Trước kia Tôn Mân Hạo còn có thể mắng anh đôi câu "Đến tốt cùng là ai muốn đi biểu diễn?" Thế nhưng vài năm gần đây, anh cũng biết Lô ca là thật rất coi trọng anh! Bởi vì nếu như không xem trọng lời nói, cũng sẽ không lắm bảm như vậy.

"Tư liệu của bọn họ cậu muốn xem không?" Lô ca hỏi.

"Không cần, em nhớ rồi." Tôn Mân Hạo liền lắc đầu một cái, đem cái ly trà về sau cho trợ lý.

Tôn Mân Hạo vừa nói, người trên xe cũng không khỏi phải âm thầm bội phục.

Trên xe những người này trừ Lô ca ra, những người khác cùng anh quen biết đều không lâu, nhưng tính tình và cách làm việc của Alan, bọn họ đã sớm tìm hiểu trước rồi.

Thiên vương châu Á Alan thì mọi người đều biết, chỉ cần có trước đó chuẩn bị cho anh gì đó, anh cũng sẽ cố làm hết sức những thứ được chuẩn bị được, tuyệt đối sẽ không tạm thời mới đến nước tới chân mới nhảy.

Nếu như nói cơ hội là để lại cho người tốt, thì Alan không thể nghi ngờ chính là vĩnh viễn ở vào trạng thái "Chuẩn bị tốt" người và của!

Một số nghệ sĩ đã nổi tiếng và chưa nổi tiếng thì căng thẳng là chuyện bình thường, nhưng đã là một nghệ sĩ nổi tiếng mà vẫn giữ được tự trọng thì không phải là ai cũng có thể làm.

Đang lúc Lô ca vẫn còn ở cảm tạ trời xanh đã cho anh gặp được Alan thì tài xế lái xe phía trước liền kêu: "Lô ca, đến rồi."

"Alan. . . ." Lô ca vừa quay đầu lại, chỉ thấy Tôn Mân Hạo đã kéo xuống cái mền trên người, giơ ngón tay cái lên với anh, bày tỏ là anh đã chuẩn bị tốt lắm.

"Lâm Oánh, mau tới đây! Ông xã cậu tới rồi này." Khâu Thục Ngọc liền chuyển tới một kênh TV, thấy người MC đã tại giới thiệu Alan, liền hướng ở phòng bếp nấu bữa đêm Lâm gia Oánh gọi to.

"Tớ còn chưa xong, cậu mở lớn tiếng một chút." Lâm gia Oánh ở phòng bếp gọi: "Thục Ngọc, có muốn thêm trứng không?"

"Muốn!" Khâu Thục Ngọc nói xong, liền đem âm thanh của TV mở hơi lớn. Dù thế nào đi nữa nhà họ có làm cách âm, âm thanh lớn một chút cũng không có quan hệ gì.

Tôn Mân Hạo đang ở trên ti vi phòng khách nhà họ vừa ca hát vừa nhảy múa, mà bọn họ hai vợ chồng cũng rất quen Khâu Ngọc Thục mỗi lần nhìn đến anh xuất hiện tại trên ti vi, liền không nhịn được sẽ có một loại "Tôn hầu tử thật tu thành hình người rồi." cảm thán.

Ai có thể nghĩ tới người thanh niên năm đó vừa đen lại vừa gầy, quả thật giống như giống như con khi, lại có thể biến thành Thiên Vương anh tuấn trên TV, nghĩ lại Lâm Oánh thật rất có phúc!

Chỉ là nghĩ lại, cô ấy những năm này đã bỏ ra bao nhiêu cho anh, Khâu Thục Ngọc so với ai khác cũng rõ ràng, có thể cưới được người phụ nữ giống như Lâm Oánh như vậy, đây chính là phúc phận của Tôn Mân Hạo đi?

Đang lúc Khâu Thục Ngọc còn đang suy nghĩ miên man, Lâm Oánh đã bùng hai chén "Mãn hán bữa tiệc lớn" tới trước mặt cô.

"Oh! Thanks!" Khâu Thục Ngọc nhận lấy, thổi một hơi thật to vừa ăn vừa hỏi: "Bài hát này chưa từng nghe qua, là ca khúc mới sao?"

"Đúng vậy!" Lâm Oánh bùng một cái khác chén mì khác nói: "Vốn là dành cho người mới hát, nhưng công ty họ muốn anh ấy hát chung với người mới; liveshow cũng thế, vốn là nhà tài trợ cũng đã nói..." Cô liền nhún vai.

Loại này chính là mua một tặng một, thậm chí là mua một, bán nhiều, Khâu Ngọc Thục cũng biết, chỉ là.....

"Ông xã của cậu hát hay hơn so với người mới nhiều! Vừa làm nổi bật bài hát lại không khiến cho người mới bị chìm xuống." Khâu Ngọc Thục đứng trọng tâm mà nói.

"Dù sao cũng phải ra mắt trước công chúng, cũng không khác biệt." Lâm Oánh nói.

Khâu Ngọc Thục liền suy nghĩ một chút, cũng không nói nữa. Công việc nghệ thuật, nếu so với việc bị phản đối thì việc không được ra mắt còn thâm hơn.

Thời gian qua rất nhanh, cuối cùng đã tới thời điểm đếm ngược, sau khi sân khấu chỉ còn một mình Alan, người đang hát ca khúc cuối cùng.

Ca sĩ vào lúc nhạc dạo nói vài lời với khán giả là chuyện bình thường, đối người cũng vậy, cho nên Lâm Oánh cũng không có chú ý tới, sa đó thì cô mới từ từ phát hiện ra, lời nói của anh, có cái gì đó.....Không đúng lắm?

Đoạn thứ nhất nhạc dạo, Thiên vương châu Á Alan ở trên đài thâm tình khẩn thiết nói: "Có thể có được một người yêu bạn mà bạn cũng yêu họ quả là một chuyện hạnh phúc. . . . . Mọi người hiện tại rất quý trọng người ở bên cạnh mình sao?"

Cái này vẫn tính là rất bình thường, nhưng đoạn nhạc dạo thứ hai thì Alan-người chưa bao giờ mắc sai lầm trên sân khấu lại dám nói ra những lời khiến cho mọi người của đài truyền hình đều sững sờ: ".....Tôi tin rằng, trong cuộc đời mỗi người đều có một người quan trọng nhất, mà không ai có thể thay thế được!"

"Tựa như cùng đối với tôi mà nói, 『các bạn』 là không thể thay thế được giống như, 『người kia』 đối với tôi mà nói cũng là không thể thay thế được. Nếu như có thể, tôi cũng muốn quý trọng cả hai bên, nhưng nếu như mà tôi nhất định phải chọn một, tôi chỉ có thể chọn cô ấy. Bởi vì không có các bạn, tôi sẽ rất khổ sở, nhưng không có cô ấy. . . . . Tôi sẽ không biết nên sống như thế nào nữa."

Alan vừa nói ra, hiện trường quần chúng đánh trống reo hò kịch liệt giống như xuyên thấu qua TV cũng cảm thấy.

Lâm Oánh ngồi ở trước TV, thìa trong tay thìa một tiếng rơi trở về mặt đất, kích thích không ít nước. . . . . Không! Bọt trà.

Khâu Thục Ngọc cũng ở đây sững sờ vài giây sau đó tuôn ra một tiếng gào khóc, "OMG! Ngoài trời bây giờ là tám độ nha! Không phải là 18, 28 mà là 8 độ!"

Dòng nước lạnh đột nhiên chảy qua, ở bên ngoài lại là nhiệt độ thấp, chỉ là...Ông xã cô đang ở trong TV tỏ tình thì có liên quan gì? Lâm Oánh không hiểu liền nhìn về phía của Khâu Thục Ngọc.

"Anh ta đã như vậy, chẳng lẽ còn để cho tớ tiếp tục lưu lại khi kỳ đà cản mũi sao?" Khâu Thục Ngọc ngậm oán vừa khóc vừa kể lể, đôi tay nâng lên chén canh, rót lấy rót để!

Đợi đến sau khi Tôn Mân Hạo trở lại xong, bọn họ lại tiếp tục nồng nhiệt một phen sao? Còn cô là một phụ nữ chưa lấy chồng thì có nên ở lại đợi tiếp không? Dĩ nhiên là nên sớm về nhà. Chỉ là bây giờ bên ngoài là gió lạnh 8 độ, nếu như không ăn no thì làm sao có thể chống đỡ nổi.

Lâm Oánh nghe cô nói, cả khuôn mặt đều đỏ , lấp bắp mà nói: "Ừ. . . . . Thật ra thì cũng không nhất định. . . . ."

"Được rồi, cậu không cần phải nói, tớ đều hiểu." Khâu Thục Ngọc nhấc tay lên, ngăn cản lời nói của cô, "Không quan hệ , tớ hiểu mà."

Tết Nguyên Đán, trên đường lớn có một cô gái không để ý đến lời mà bạn tốt đã khuyên can, một mình lái xe về nhà, đồng thời ở trong lòng không ngừng cầu xin với Thượng đế ——

Tôi không ngại làm người tốt, thật! Tôi tuyệt đối sẽ không nói gì, chỉ là muốn khoe ra với người khác, tôi đang cảm thấy cô đơn, lạnh giá, cho nên . .

"Ông cho tôi người đàn ông đi a a a a!"

Phía trước là gào thét, phía sau là gào khóc, bởi vì phịch một tiếng nổ vang, người phụ này liền đụng phải một người đàn ông.

Ngày hôm sau, người phụ nữ phát hiện màn tỏ tình của người khác đã lên trang đầu của các báo, và lại tỉ lệ người xem TV vượt trên 50%

Cách đây một tháng, một người đàn ông vừa mới đổi công ty quản lý đã tuyên bố với bên ngoài là anh đã sớm cưới vợ rồi. May mắn là người hâm mộ cũng xem như là có lí trí, cũng đã nhìn thấy, nên sự nghiệp của anh cũng không tổn hại quá lớn.

Năm sau, cô làm mẹ nuôi của con bạn tốt.

Thật là tất cả đều vui vẻ, thật đáng mừng, thật đáng mừng. . . . . Nên. . . . . Thôi. . . . .

—— Toàn văn hoàn ——

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Minh Tinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.